சென்னை திராவிட புத்தக டிபோ பதிப்புகள்.

சிவபோகசாரமும், சிவஞானவிளக்கமும்.

இவை

நன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்பட்

விலை அணா 2.

MADRAS:
PRINTED AT THE TAYLOR WORKS.

1906.

கடவுள் துணை.

சிவபோகசாரம்.

சித்திதரு நாதன் றென்கமலை வாழ்நாதன்
பத்திதரு நாதன் பரநாதன்—முத்திப்
பெருநாதன் ஞானப் பிரகாச னுண்மைத்
தருநாத னங்குரு நாதன்.

பரம ரகசியத்தைப் பாழான வாயா
லிரவுபக லெந்நேர மின்றிக்—குரவெனியக்
கூப்பிட்டெங் காணுமோ கோமட நெஞ்சேமால்
பூப்பிட்டெங் காணுப் பொருள். (1)

இந்தனத் திலங்கி யெரியுறு நீர்தேனிரதங்
கந்தமலர்ப் பொதுவான் கயலொளிகண் – சந்ததமு
மத்துவித மாவதுபோ லான்மாவு மீசனுமாய்
முத்தியிலே நிற்கு முறை. (2)

ஆறுறு தத்துவமு மாணவமும் வல்வினையும்
நீறுக முத்திநிலை நிற்போர்க்குப் – பேறுகப்
பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியிற் சித்தியிலே
யோர் விருத்தப் பாதிபோதும். (3)

தூரத்தி யனையாசை தொடராம லென்றும்
விரத்தியினு லாங்கவற்றை விட்டெப்—பரத்திலன்பு
செய்யடா செய்யடா சேரப் பிரபஞ்சமெல்லாம்
பொய்யடா பொய்யடா பொய். (4)

பாவிமனம் போகாப் பரத்தடைய நாளு
மிரவுபக லற்ற விடத்தே—திரமாக

ஆறாறு தத்துவமு மாணவமு நீங்கியுயிர்
வேறாக நின்றவிடஞ் சொல்லில்—மாறா
விருளாய பாவனைமற் றெங்குமாய் நின்ற
பொருளோகா ணீயே புணர். (6)

அறிவு நீயென்ன வறிந்தறிந்து மாயைச்
செறிவு நானென்றென்று சேர்ந்தா—லறிவு
செறிந்திடுமோ வின்பசுகஞ் சேர்ந்திடுமோ நின்னைப்
பிறிந்திடுமோ சென்மப் பிணி. (7)

அரணங் கடாமெரித் தவத்தரே யென்னுட்
கரணங்க ளோட்டும்வகை காட்டீர்—கரணங்க
ணீயறிவாய் நில்லாம ணின்னறிவைக் கண்டருளிற்
போயதுவாய் நின்றுவிடப் போம். (8)

செறியுந் தனுவாதி சேர்ந்தறிந்து நின்ற
வறிவை யறிவா லறிந்தே—யறிவிழுந்து
நின்றாற் சுகானந்த நீடுநிலை வேறு
சென்றாற் சுகங் கிடையாதே. (9)

எங்கு மிருக்கு மறிவுநீ யேகமா
யங்கங் குணர்த்து மறிவுநாட்—பொங்கு
மலமறைத் தன்மாயை மயக்கல் விகாரப்
பலமனைத்துங் கன்மமலம் பார். (10)

ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கியென்றுந் தூங்க
வருமை யருமை யருமை—பெருமையோ
டாங்காரங் கோப மபிமான மாசையிவை
நீங்காத போது தானே. (11)

போகம் புவனம் பொருந்துமிட மெங்கெங்குந்
தேகங் கரண மிந்திரியமே—யாகிலது
தன்னை நீயென்று தளராதே நெஞ்சமே

தானோ வசத்தல்ல வென்றறிந்தாற் றாரணியி
லேனோ பிதற்றிடுவொ னேழைதான்—றானே
யிறவா ததுணீகா ணிற்க வருளின்
மறவா திருசிவ யாளை. (13)

இன்பசுகத் துள்ளே யிருக்கலா மெப்போதுந்
துன்பவினை யுன்னைத் தொடராது—வன்பர்
மருட்டேக மாயடங்கி மாயாதே நெஞ்சே
யருட்டேகமா யடங்கு வாய். (14)

கள்ள வரனே கருணையுட னென்னறிவி
லுள்ளசுகந் தந்துவிட வொண்ணாதோ—மெள்ள
வருந்துவதுந் தீவினையில் வாட்டுவது ஞானம்
பொருந்துவது மென்றான் புகல். (15)

சுட்டறிவு கெட்டா சுகாதீத வுண்மையிலே
விட்டகலா தென்றும் விரவுவோர்—இட்டமுடன்
யோக சமாதிகளும் முட்புறம்பாம் பூசைகளு
யாக நினையா ரவர். (16)

இற்றைவரைக் கரணத்தோ டிணங்கி நின்றனையே
யிற்றைவரைச் சனன மெடுத்தனையே—யிற்றைவரைத்
துன்பவெள்ளத் துள்ளே துளைந்தனையே யிதறநல்
லின்பவெள்ளத் துள்ளே யிரு. (17)

எத்தனையான் கற்றாலு மெத்தனையான் கேட்டாலு
மெத்தனை சாதித்தாலு மின்புறாச்—சித்தமே
மெய்யாகத் தோன்றிவிடு மேலாக வாழ்வனைத்தும்
பொய்யாகத் தோன்றாத போது. (18)

கட்டமாங் காயங் கலையனைத்துங் கற்றாலு
மட்டமா சித்தி யடைந்தாலு—மிட்டம்

உரையிறந்தா லுன்னு முணர்விறந்தான் மாயைத்
திரையிறந்தாற் காண்கின்ற தெவை—வரைபெருக
வாசிப்பதும் வாயால் வாழ்த்துவது நாடகமாய்ப்
பூசிப்பதுஞ் சுத்தப் பொய். (20)

மனையில்வரு போகத்தின் மாதர்மக்கள் பாச
வினையி லழுந்தி விடாதே—யுனையிழந்து
காணமற் கண்டானைக் காட்சியறக் கலந்து
பூணமை லெப்பொழுதும் பூண். (21)

அகமாதி கண்ட வறிவாகி யெங்குஞ்
சுகமாகி யெங்குஞ் சுகமாய்ச்—சுகாதீதத்
தானந்த வெள்ள மதுவாய்ச் சுகத்தைமறந்
தானந்தமா யழுந்து வாய். (22)

நானுஞ் சுகவடிவாய் நண்ணினே னின்னருளால்
வானுஞ் சுகவடிவாய் மன்னிற்றே—வானுஞ்
சுகரூப மன்றுமணந் தோற்றநிலம் போலுன்
னகரூப மட்டே யது. (23)

உருவை யருவை யொளியை வெளியை
யிருளைச் சிவமென் றிராதே—மருளைப்
பிறிந்தறிவைக் கண்டதனைப் பின்னமற வெங்குஞ்
செறிந்தபொரு டானே சிவம். (24)

தானல்லா தத்தனையுந் தானென் றுழலாமற்
றானல்லா மாயைதனுட் டாக்காமற்—றனெல்லா
மானே மெனும்போதத் தாகாம லீசனிடத்
தானேனே யாயின வனும். (25)

மாதா பிதா சுற்றமென்று மயங்கினையே
நீதான் றனுவாகி நின்றனையே—யீதெல்லாம்
பொய்யென் றறிந்தனையே பூரணனந்த வெள்ள
மெய்யென் றறிந்தனையே மெய். (26)

ஆறாறு தத்துவநீ யன்றென் றறிந்தனையே
யாறாறுங் கண்டறிவ னாயினையே—மாறாம
லுன்னறிவி லானந்தத் தோங்கினையே யோராமல்
நின்னறிவை விட்டதுவாய் நில். (27)

சுத்தவத்தை நாடியிடுஞ் சுத்தவி ராப்பகலா
மெய்த்தவத்தை நாடி விடுவையேல்—சுத்தவத்தை
தானா யிரண்டுந் தவிர்ந்த சிவானந்த
வானாவை நீயே மதி. (28)

இட்டசன மெங்கே யிதமகிதந் தானெங்கே
துட்டசன மெங்கே தொழிலெங்கே—சிட்டருடன்
கூடித்திரிந்த தெங்கே குன்றாச் சிவானந்த
நாடியது வாயிருந்த நாள். (29)

என்று சனனத் திடர்க்கடலி லேமூழ்கிப்
பொன்றுமனமே யுனக்கோர் புத்திகேள்—நன்று
தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரநீ சாரி
லினிச்சங்கஞ் சேரா திரு. (30)

தத்துவங்க ளெண்ணித் தலையடித்துக் கொள்ளாதே
தத்துவங்க ளேதென்னிற் சாற்றக்கேள்—மெய்த்துஞ்
சுகாரம்ப மாஞ்சிவத்திற் றோயாத மாயா
விகாரங் கடத்துவ மாமே (31)

அநாதி சுகரூபி யரனடிக்கீ ழென்று
மனாதி சுகரூபி யான்மா—வனாதி
யிருந்த ம்லம்போக்கி யிறையருளி னாலே
யிருந்த படியே கண்டிரு. (32)

உன்னாதே பற்றா துரையாதே யொன்றியதி
னின்னாமை யில்லை நிகழாதே—பன்னாட்
பரையிறந்து நிற்கும் பயனணைந்தார் நெஞ்சிற்
றிரையிறந்து நிற்குஞ் சிவம். (33)

நானங்காய் நீயிங்காய் நாட்டமுற வைத்ததற்பின்
னானெங்கே நீயெங்கே நாதனே—வானெங்கு
மொன்றாகி நின்ற வுணர்வுநீ யுன்னறிவில்
நன்றாகத் தோன்று சுகநாம். (34)

அறிவா யறிவிழப்பி லாகின்ற வின்பச்
செறிவாய்ச் சுகமாய்த் தினமும்—பிறியா
திருந்தங் கதீதமா யெய்ந்த சிவானந்தம்
பொருந்துவர்நன் முத்தரெல்லாம் போய். (35)

அறிவிழந்து நின்றசுக வானந்தத் துள்ளே
குறியிழந்து நின்று குலாவிப்—பிறியா
திருந்தாற் பிறப்பறுமோ யிச்சைமால் கொண்டு
திரிந்தாற் பிறப்பறுமோ செப்பு. (36)

அழுந்தாதே பாசத் தனுதினமு மையோ
விழுந்தா யெழுந்திருக்க வேணுஞ்—செழும்பாகை
மீறித் தருமர்த வீட்டின்ப மாமலையே
லேறித் திரும்ப லாமோ. (37)

தாகமறந்து சரீரமறந்து தான் மறந்து
தேகமறந் தட்டமா சித்திமறந்—தாகத்தின்
வந்ததறி யாதிருந்து மாறாச் சிவானந்தஞ்
சந்ததம் வாழ்வார்க் காரசரி. (38)

அநித்தியத்தை நித்தியமென் றாதரிக்கும் பொல்லா
மனித்தருடன் கூடி மருவாதே—தனித்திருந்து
மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கிமலத்தை யறுத்
தானந்தமா யழுந்து வாய். (39)

கிட்டாத வீசனுனைக் கிட்டியருள் புரிந்த
கிட்டானு பூதி நிலையிலே—முட்டா
திருவன்னி சேர்ந்துமாற் றேறியபொன் போலே
வருமின்ப பூரண மாவை (40)

அளவிலாச் செல்வத் தடைந்தாலு மாயத்
தளவிலாச் சித்திக ளுண்டாயு—மளவில்கலை
யாய்ந்தாலு மென்னை சுகரல்லார் சிவானந்தந்
தோய்ந்தார்க ளன்றோ சுகர். (41)

தேசமூர் பேர்காணி சீர்வரிசை சாதியெனு
மாசையா னெஞ்சே யலையாதே—நேசப்
பொருப்பானை யுன்னறிவிற் போக்குவர வின்றி
யிருப்பானைப் பார்த்தே யிரு. (42)

என்னை யறிவென்றா னென்னறிவி லானந்தந்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமு—மென்னையுன்னைப்
பாரா மறைத்ததுவே பாசமென்றா னிம்மூன்று
மாராய்ந்தவர் முத்த ராம். (43)

தத்துவத்தை விட்டறிவிற் றன்கலந்து தன்னிழப்பில்
மெய்த்துஞ் சுகத்தின் மிகவமுந்திச்—சுத்தமா
யொன்றாகி நின்ற வுணர்வு மொழிந்தக்கா
லன்றோ சிவபோக மாம். (44)

தேக மறந்து திருவருளாய் நின்றசிவ
போகம் விளையப் புணர்னெஞ்சே—நோக
வருந்தாமற் றீவினையில் வாடாமற் றுன்பம்
பொருந்தாம னீபிற வாமல். (45)

பொசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி. (46)

வாக்குமனக் காயத்தால் வந்தபொரு ளத்தனையும்
வாக்குமனக் காயத்தான் மாயுமே—வாக்குமனக்
காயமுட னிழந்து காணுா துருஞான
நேய மிழந்த நிலை. (47)

வாயுவெளி தானசையா வாறிருந்தாற் போலென்றும்
நீயதுவும் பூரணமாய் நிற்கவே—காயத்துக்
குள்ளுள்ளே தான்சிவமென் றுற்றுப்பார்ப் பாருசிப்
பொள்ளலால்வான் பார்த்தல் போல். (48)

பூதாதி பாசமல்லோ பூரணவா னந்தமல்லோ
பேதமற நம்முட் பிரானல்லோ—வாதனைகள்
விட்டாற் சுகமல்லோ வென்றுணர்வில் வேண்டுவதுங்
கெட்டாற் பிறப்புங் கெடும். (49)

நனவாதி யந்தத்தி னுடுசுகந் தன்னைக்
கனவாதி யந்தத்திற் கண்டு—நனவாதி
தோற்றிடும் போதந்தச் சுகரூபங் கண்டவர்கண்
மாற்றிடுவ ரென்று மலம். (50)

உள்ளமலம் நீங்கி யொழியாச் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விளையாடும்—பிள்ளைகா
ளத்துவித மானீ ரெம்மாகம் பிரிந்தோமே
நித்துவித மெண்ணுவா னேன். (51)

நின்னறிவி னுள்ளொளித்து நீயாகி நின்றதுபோ
லென்னறிவி னீயொளித்தே யானுகிப்—பின்னமற
நிற்கவல்லை யாமாகி னின்செனனம் போக்குதற்குக்
கற்கவல்ல தேதுமில்லைக் காண். (52)

தன்னை யிழந்திடத்தே தானே சுகவடிவா
யின்னபடி யென்றுணரா வெங்கோனுட்—பின்னமற
நின்றநிலை தானுந் தெரியாதே நின்றவர்கட்
கன்றோ பிறப்பறுக்க லாம். (53)

தன்பெருமை யெண்ணுமை தற்போதமே யிழத்தல்
மின்பெருமை யாஞ்செகத்தை வேண்டாமை—தன்பா
லுடலைத் தினம்பழித்த லோங்குசிவத் தொன்ற
நடலைப் பிறப்பொழியு நாள். (54)

அதிட்டான மீச னருளன்றி மற்றை
யதிட்டான மெல்லா மகித்த—மதிட்டானம்
பொய்யென் றறியாமற் பூதலத்து நெஞ்சேநீ
மெய்யென் றுழல்வதெல்லாம் வீண். (55)

முற்றின்ப மாமருளின் மூழ்குவது மோகமிகு
சிற்றின்ப மாமருளிற் சேர்குவது-முற்றிங்
கறிந்தா னன்னெஞ்சே யகிலாண்ட மெல்லாஞ்
செறிந்தான் செயலே தெளி. (56)

ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்
சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொரூபர்-பேர்பெரிய
ரெங்கெங்குந் தானா யிருந்துசெட சித்தனைத்து
மங்கங் கியற்றுவ தால். (57)

மனவாக்குக் காயமுயிர் மன்னி யசைப்பானு
மனமாதி போக மளிப்பானுங்-கனவாதி
கூட்டிவிடுவானு முத்தி கூட்டுவானும் பிறப்பி
லாட்டி விடுவானு மரன். (58)

ஆனசுக துக்கத் தழுந்துகினும் ஞானிகடாம்
யானெனதென் றெண்ணி யிசைந்திடினுந்—தானதற்கு
வேறென் றருளால் விரளமாய்க் காணீரென்று
மேறுமோ கன்ம நிலை. (59)

என்னிடத்து நின்செயலே யில்லையென்றால் யாதுறினும்
நின்னிடத்து யான்வேண்ட னிச்சயமே—யென்னிடத்தி
லின்மை யுயிர்க்குயிர் நீயின்மை யிருந்தியற்றி
னன்மைதுன்மைக் கேதுவோ நான். (60)

ஏற்றாதவையா யிருப்பதுவு முன் மயக்க
மாற்றாது நீரென் றாற்றுவதுந்—தோற்றாது
தோற்றுவது முன்னைச் சுகபூ ரணமெனவே
தேற்றுவது மீசன் செயல். (61)

மிருத்தகுலஞ் செல்வத்தின் மேவுவது மீதைப்
பருத்திதுபொய் யென்றுவிடும் பாங்கும்—தொகுத்து
விரித்தானன் னெஞ்சே யிரும்வா ரணத்தை
யுரித்தான் செயலென் றுணர். (62)

சும்மா தனுவருமோ சும்மா பிணிவருமோ
சும்மா வருமோ சுகதுக்க—நம்மான்முன்
செய்தவினைக் கீடாய்ச் சிவனருள்செய் விப்பதென்று
லெய்தவினை நாடி யிரு. (63)

பாசஞ் சடமுயிரோ தானுகப் பற்றறியா
தீசனிரண்டு மினைத் தாட்டிப்—பூசலென்றுஞ்
செய்பவனே தானே திரும்பவருள் செய்யானே
லுய்பவர்தா முண்டோ வுரை. (64)

சத்துருவு மித்துருவுந் தாரணியில் வேறில்லைச்
சத்துருவு மித்துருவுந் தன்னெஞ்சே—பெத்தமலம்
வீட்டும் படிக்கு வினைக்கீ டினைத்தனுவோ
டாட்டுஞ் சிவனென் றறி. (65)

எங்கே நடத்துமோ வெங்கே யிருத்துமோ
வெங்கே கிடத்துமோ வென்றறியேன்—கங்கைமதி
சூடினன் றில்லையிலே தொங்தோ மெனநடன
மாடினு னெங்கோ னருள். (66)

நின்னை மதிக்கி னினக்கதிபர் செல்வநினை
நின்னைவறிஞ னெனநீ நினையில்—நின்னிற்
சிறியார் வறுமை நினைநெந்தை புகவென்று
மறியா விடும்பை துக்கங்கள். (67)

வன்மை புரிகாய மரப்பாவை தன்னையான்
கன்மமெனுஞ் சூத்திரத்தாற் கட்டியே—நன்மைதுன்மை
யாட்டுவது நாடா தறிவிலார் தஞ்செயலாய்
நாட்டுதல்போ லுண்டோ நகை. (68)

கூட்டுவதுங் கூட்டிப் பிரிப்பதுவு மொன்றொன்றை
யாட்டுவது மாட்டி யடக்குவதுங்—காட்டுவதுங்
காட்டி மறைப்பதுவுங் கண்ணுதலோன் முன்னமைத்த
வேட்டின் படியென் றிரு. (69)

ஊட்டும் வினையிருந்தா லுன்றனை யுன்பதத்தைப்
பூட்டிப் பிடித்துப் பொசிப்பிக்கும்—கேட்டுத்
திரியாதே வந்துதில்லைத் தெய்வமே யென்றென்
றெரியாதே நெஞ்சே யிரு. (70)

எவ்வுயிருங் காக்கவோ ரீசனுண்டோ வில்லையோ
வவ்வுயிரில் யாதொருவ னல்லவோ—தவ்விப்
பொருகுவதும் நெஞ்சே புழுங்குவதும் வேண்டாம்
வருகுவதுந் தானே வரும். (71)

அவரவருக் குள்ளபடி யீசனரு ளாலே
யவரவரைக் கொண்டியற்று மானு—லவரவரை
நல்லார் பொல்லாரென்று நாடுவதே நெஞ்சமே
யெல்லாஞ் சிவன்செயலென் றெண். (72)

அன்றே யநாதி யமைத்தபடி யல்லாதொன்
றின்றே புதிதா யிசையுமோ—வென்றுஞ்
சலியா தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி
மெலியா திருந்து விடு. (73)

முன்னை வினைக்கீடாய் முதல்வ னருணமைக்கொன்
டென்ன வினைசெய்ய வியற்றுமோ—வின்னவினை
செய்வோந் தவிர்வோந் திரிவோ மிருப்போமென்
றுய்வோ மெனும்வகை யேது. (74)

அமைத்த வினைக்கீடே யனுதினமுஞ் செய்வ
திமைப்பொழுதும் விண்செயலொன் றில்லை—யுமைக்குரியா
னல்லா மறிந்தெங் கியற்றுவதுந் தன்னடிமை
வல்லார் தமக்குணர்த்து வன். (75)

இன்னவினை யின்னதலத் தின்னபொழு தின்னதனு
வின்னபடி யாய்ப்பொருந்து மென்றமைத்தே—யன்னவினை
யன்னதலத் தன்னபொழு தன்னதனு வின்னபடி
பின்னமறக் கூட்டும் பிரான். (76)

ஏதேது செய்தாலு மேதேது சொன்னாலு
மேதேது சிந்தித் திருந்தாலு—மாதேவா
நின்செயலே யென்று நினதருளாலே யுணரி
லென்செயலே காணகி லேனே. (77)

கேளா தெனைமலத்திற் கிட்டியெடுத் தேகாது
மீளா தளித்தைபர வீட்டிலே—யாள
வுனக்குப் பொறியே யுனைத்தொடர்ந்தா னென்ன
வெனக்குப் பொறியே யினி. (78)

முப்பதுஞ் சென்றால்வெடியு முப்பதுஞ் சென்றாலிருளு
மப்படியே யேதுமறி நெஞ்சே—யெப்பொழுது
மாங்கார மெவ்வினையு மாகுமது துலைந்து
போங்கால மெவ்வினையும் போம். (79)

ஆவலுறு சகலத் தாவதுமாங் கவனே
கேவலத்தின் மூழ்கிக் கிடப்பதுவு—நாவாழ்த்த
வில்லாத சுத்தத் திருப்பதுவு மிம்மூன்று
மில்லான் செயலென் றிரு. (80)

பொய்யில் வருந்துன்பம் புகுந்தறிந்தும் பூரணமா
மெய்யில் வருமின்ப விளைவறிந்து—மையோ
தெளியாத தென்னநல்ல தீங்குகண்டு சற்றுங்
களியாத தென்ன மயக்கம். (81)

தேகநா மென்றென்று செப்புவீ ரீதில்வரும்
போகநா மென்று புலம்புவீர்—சோக
வருந்துவீர் தீவினையின் மாறாத வின்பம்
பொருந்துவீ ரெப்படிநீர் போய். (82)

எத்திசையு மெவ்வுலகு மெதமதாழுலு மொடபயனு
நித்தியமென் றெண்ணி நிலையாதே—புத்தியினாற்
கண்ணாடி யிற்றோன்றி யேமறையுங் காணிவற்றிற்
கண்ணாடியிற் கனவிற் காண். (83)

ஆறாறு தத்துவும்வைத் தத்திலுறை மூர்த்திகள்வைத்
தேறாம லப்பாக மேறவே—மாறாம
லுன்னைவிடா தாள்வா னுனைக்கேட்டோ நெஞ்சமே
யென்ன விசார மெமக்கே. (84)

மின்போலத் தோன்றிவிடு முலகவாழ் வனைத்து
மென்போலிக டிரமென் றெண்ணுவார்—தன்போத
மில்லார் சிவபோக மென்று மருந்திவிடு
நல்லார் திரமிதுவென் னார். (85)

ஆறாறு தத்துவமு மாணவமு நீங்கியுயிர்
பேறாக வானந்தம் பெற்றாலும்—வேறாகப்
பார்த்திருப்ப தன்றியே பாழான கன்மத்தை
நீத்திருக்க லாமோ நிலத்து. (86)

என்னதன்று நின்செயலே யென்றறிந்தால் யான்விரும்பி
யென்னவென்று வாய்திறப்பே னீசனே—யின்னமின்ன
மெப்படியோ நாயேனை யீடேற்ற வேணுமுனக்
கப்படியே பார்த்தருளு வாய். (87)

ஆகாத காரியஞ்செய் தாஞ்சுகமு மாங்கதனாற்
போகாத துக்கம் பொருந்துவது-யோகோ
வுரைக்கி லணுவுக்கு முயர்ந்தமா . மேரு
வரைக்கு நிகராய் மதி. (88)

ஆகம் பகையல்லா தன்றிப் பகையுண்டோ
மோகந் தவிர்ந்த முனிவோர்க்கிங்—கேக
னிருவ ரறியாத வீசனரு ளல்லா
லொருவரு முண்டோ வுரை. (89)

எடுத்தவுடற் கேய்ந்தகன்ம மெப்போது முட்டும்
விடுத்துவிட்டோ மென்பர் விழலர்—விடுத்த

வதுவன்றே யைந்துமல மாறூறு நீத்த
விதுவன்றோ யாந் துறவென்போம். (90)

அறியார் கனவினிலு மானந்த ரூப
மறியார் தமையு மறியா—ரறிவார்கட்
கில்லாத தீங்கே யெடுத்துரைப்பா ரிப்பாரிற்
பொல்லார் தலையிற் பொறி. (91)

தனையறியா ரீசன் றனையறியார் பாச
வினையறியா ரானந்த மேவார்—தனையுஞ்
சிட்டர்தமக் கில்லாத தீங்குரைப்பார் பொல்லாத்
துட்டர்தமக் குள்ள தொழில். (92)

தன்னை யறியார் தலைவன் றனையறியார்
முன்னை வினையின் முடிவறியார்—பின்னைக்
குருக்களென்று பேரிட்டுக் கொள்ளுவாக ளையோ
தெருக் கடனிலே சிலர். (93)

நெருப்பென்றால் வாய்சுடுமோ நெய்பாறேன் கண்டு
கருப்பென்றாற் றித்தியா காணீ—விருபபமுட
னீபிரம்ம மென்றுரைத்தா னீபிரம மாயினையோ
நீபிரமஞ் சற்குருவாய் நில். (94)

ஆகஞ் சிறைச்சாலை யக்கரணங் காவலாட்
போகம் புவனம் பொருந்துமிட—மோகோ
விதனிற் படுமுயிர்கட் கிடேற்ற மென்றோ
வதனுக் கரசே யரன். (95)

நான்பெரிய ரென்னுமதை நாடா தடக்குமவர்
தான்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடும்—நான்பெரிய
ரென்பார் சிறியா ரிவரல்லா திவ்வுலகிற்
றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல். (96)

அன்றே யரனுனக்கன் பாசங்க ளாங்தொழில்கள்
நன்றே சிவனு நடுவனே—சென்றருளில்
நிற்கச் சிலர்நரகி னீணிலத்திற் பேதமாய்ச்
சொற்கத் திருப்பதென்னோ சொல். (97)

நீதியில்லா மன்ன னிராச்சியமு நெற்றியிலே
பூதியிலா ராரேனும் பூரணமாஞ்—சோதி
கழலறியா வாசானுங் கற்பிலருஞ் சுத்த
விழல ரென்றே நீத்துவிடு. (98)

ஐந்தறிவாற் கண்டாலு மாரேது செய்தாலு
மெந்த விருப்பு வெறுப்பெய்தாலுஞ்—சிந்தையே
பார விசாரத்தைப் பண்ணாதே யேதேனுந்
தீர விசாரித்துச் செய். (99)

தில்லைவனங் காசி திருவாரூர் மாயபுர
முல்லை வனங்கூடன் முதுகுன்ற—நெல்லைவனங்
காஞ்சிகழுக் குன்றமறைக் காடருணை காளத்தி
வாஞ்சியமென் முத்தி வரும். (100)

நன்கருத்தே தென்கமலை ஞானப் பிரகாசனே.
என்கருத்தே வுன்கருத்தென் றெண்ணுமல்—நின்கருத்தே
யென்கருத்தென் றெண்ணியே யான்பட்ட துன்பமெல்லா
முன்கருத்தே தீர வறியும். (101)

காண்பதும்பொய் கேட்பதும்பொய் காரியம்போ லேயிதமாய்ப்
பூண்பதும்பொய் யெவ்விடத்துப் போகமும்பொய்—பாண்பாகத்
தோற்றியின்ப வெள்ளமாய்த் தோன்றியென்னுட் சம்பந்தன்
வீற்றிருப்ப தொன்றுமே மெய். (102)

ஆசையறுப் பாசம்விடா யானசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுட னஞ்செழுத்தை நீநினையாய்—சீசீ
சினமே தவிராய் திருவாசகம் படியாய்
மனமே யுனக்கென்ன வாய். (103)

இறவாத வின்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமைவேண்டு மீண்டு பிறப்புண்டே லுன்னையென்றும்
மறவாமை வேண்டுமின்னம் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி
யறவாநீயாடும்போ துன்னடியின்கீ ழிருக்கவென்றார். (104)

சிவபோகசாரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

சிவஞானவிளக்கம்.

தன்னை யறிவித்தான் றானேதா னானபிரான்
என்னையறிய வியல்பிற்றான்—பின்னையொரு
தேவாரங் கண்டிலேன் றென்னன் பெருந்துறையான்
வாவாவென் றாண்ட வழக்கு. (1)

மெய்க்குருவைத் தேடு வெறித்த வெளிகாட்டும்
பொய்க்குருவைத் தேடிநீ போகாதே—நெய்க்குருகு
நாணாம னாடுங்கா னடுவெளியி லேநிற்குந்
தோணாமற் றோணுங் குறி. (2)

நானிருந்து வாழ்மனையை நாளளவே கைக்கொண்டான்
தானிருந்த பாழ்மனையைத் தான்றந்தான்—ஊனில்
கதித்துக் கொதித்தெழுந்து கான்மாண் டடையக்
கொதித் துற்றுப் பார்ப்பான் குரு. (3)

என்றான் சனன மெடுத்தீ ரெடுத்தக்கால்
வான்காணு மீசனை வாழ்த்துகிலீர்—ஊன்காயத்
தோடு முணர்கிலி ரோரெழுத்தை நன்றாய்த்
தேடும் பிறவியறச் சென்று. (4)

ஆறாதா ரத்தடுக்கு மைம்பத்தோ ரக்ஷரமும்
பேறா மசவைப் பெருந்தவமே—கூறாய
ஏகவெளி யாய்நிற்கு மிதயகம லத்தே
ஆகமுமா மைந்தெழுத்து மாம். (5)

அஞ்செழுத்து மோரெழுத்தா மைம்பதிற்பின் னொன்றாகும்
நெஞ்சகத்துள் ளோதரிக்கு நிர்ப்பரமா—மிஞ்சப்
பெறலாம் பதவி பிரமனுடன் மாலு
மறவாத வன்னியனார் மன். (6)

அவ்விட்டும் ஒவ்வை யழைத்துமதின் கீழே
உவ்விட்டு காரத்தி னுள்ளுதித்து—மவ்விட்
டுறிங்கார மாறிய மெய்வாசி யிட்டக்கால்
அறங்காணு மோரெழுத்திற் றாய். (7)

ஓரெழுத்தைக் *கொண்டும் உகார அகாரமாய்
பேரெழுத்தைக் கண்டேன் பிறைசூடுஞ்—சீரெழுத்தி
லுந்திக் கமலத் துதித்த வயனுமாலுஞ்
சிந்தித் தார்பெற்றார் சிவம். (8)

சந்தியென்றுங் காலையென்றுந் தர்ப்பித்து நீர்முகந்தீர்
எந்த விதமாக விறைக்குநீர்—சிந்தைதனி
லேந்துபே ருண்டங் காசானொருவ னுண்
டுந்தி நீரென்றோ டுரை. (9)

எல்லா வுயிர்க்குந் துணையா மிறையவனை
எல்லா விடத்திலு மேத்தாமல்—நல்ல
தவத்தைப் பெறலாஞ் சடாக்ஷரமே யுன்னில்
அவத்தைக் கிடம்வா ராதறி. (10)

அவ்வைப் படைத்த வெழுத்தரிக்கு முதலெழுத்து
மொவ்வாம லைந்துக் குயிரெழுத்து—மெவ்வயில்
வேரெழுத்தும் வித்தெழுத்து மெய்த்தேசிகா யெனக்கே
ஓரெழுத்துக் காங்கே யுரை. (11)

சிவத்தை யறியீர் சித்தறியீ ரொன்றாந்
தவத்தை யறிந்ததிலே தாக்காமல்—அவத்திலே
பேசார்பால் கொள்ளுகின்ற பித்தரே யுங்களின்
ஆசாரங் காசாகு மோ. (12)

நவ்வாலு மவ்வாலு நானழிந்து போகாமல்
சிவ்வாலு மவ்வாலுஞ் செத்தவா—யவ்வாகேள்
என்னைத்தா னாக்கிவைத்தா னிருக்கையிலே யெம்பெருமான்
பின்னைத்தா னாக்கிவைத்தான் பேறு. (13)

நகரத்திலே யுதித்து நகரத்திலே பிறந்து
நகரத்திலே திரிந்த நண்பரே—நகரத்தை
விட்டுப் பிரிந்தக்கால் வீட்டின்பங் காணலாம்
திட்டஞ் சிவமயமாஞ் சேர். (14)

மாயுகிறீர் வீணே மனத்திலிருக்கும் மந்த்
தேயு வறிந்துடனே சேராமல்—வாயுவைத்தான்
கும்பித் திருந்தாலுங் குடலு முடலுமுயிர்
வெம்பி யுடைந்து விழும். (15)

தண்ணீர்க்குட் பாவை தனையிழந்து நின்றாற்போல்
எண்ணிக் கண்மூடி யிருந்தோரே—தன்மை
யொளியோடி நின்றதுவு முண்மைசெய்தாற் பின்னும்
வெளியோடி நிற்பதுவு மே. (16)

வித்திலே வேரிருக்கும் வேரிலே பற்றிருக்கும்
அத்திலே நின்றங் கறியாதார்—கற்றதனால்
காண்போநா மென்று கனத்த திருவடியைப்
பூண்போநா மென்பதெல்லாம் பொய். (17)

அஞ்செழுத்தும் பத்தெழுத்தும் அவ்வும்உவ்வும் ஒவ்வுமல்லால்
மிஞ்சி யினியொன்று முதலெழுத்து—மிஞ்சச்
சிவஞான போதகமுஞ் சேர்ந்தபொருண் மூன்றுந்
தவஞானி சொல்லுவரே தாம். (18)

அப்புத் தெளிவு மாத்துமத்திற் கும்பியறும்
உப்புத்தேற்று வித்தையு மொன்றினு—லப்படித்தான்
தேற்றினுர்க் கல்லோ தீரும் பிறப்பதுதாம்
போற்றினுர்க் கென்னவரும் பொய். (19)

இராகுவென்னுங் கேதுவென்னு மிரண்டுபாம் புண்டதி
லிராகுவிலே கேது வுறங்காமல்—பராபரத்தில்
காட்டியுற்ற மந்திரத்தாற் கால்வீசி யுள்வீட்டில்
ஆட்டி யிருந்தா லிருக்கலாம். (20)

நினைத்து மறந்ததுவு நின்றதுவும் போனதுவுந்
தனைத்தானே யறிந்து சாராதார்—பினைத்தான்
சாத்திரத்தைப் பொங்கிவைத்த சட்டிதன்னைக் கிட்டவைத்துப்
பார்த்திருந்தாற் போமோ பசி. (21)

சொல்லு மெய்க்குஞ் சோதி யுதித்தவிடம்
அல்லும் பகலு மமர்ந்தவிடம்—நல்லோர்
முகமறிந்து தந்தைக்கு முன்னேதா னேக்கி
மகன் பிறந்து வந்தவகை. (22)

மாமிசத்தி லேயுதித்து மாமிசத்தி லேபிறந்து
மாமிசத்தை யுட்கலந்து மாள்வரே—மாமிசத்தைப்
பொய்யென்று மென்றுங் கொள்புருவ நடுவிணையை
மெய்யென்று மென்றுங்கொள் வீடு. (23)

தோப்பழுத்து வவ்வாலுந் துஞ்சறவே தின்றதற்பின்
மாப்பழுத்து வீணே மடிகிறதே—தோப்புடையோர்
இல்லாமல் மாவை யிருபொழுதுங் காப்பதற்கு
வல்லா னொருவ னில்லாமல். (24)

துறவ ரிறைவர் தொல்லுலகி னல்ல
பிறபலன்கள செய்தாற் பிடிக்குமோ—குறைவறவே
தன்பங்கந் தீர்க்க வறியாதார் சாத்திரங்கற்
றென்பங்கந் தீர்க்க வறிவார். (25)

எந்த வகைகொண் டீடேறப் போவீர்நீர்
விந்து நிலையறியா வீணரே—அந்தமில்லா
ஆண்ட குருவை யறிந்தா லறியலாம்
பூண்ட வகை யீந்தபொருள். (26)

சாத்திரத்தின் சார்பு தனையறிந்து நின்றுதான்
சூத்திரத்தி னுள்ளே சுருக்கிலே—பார்த்திருக்கக்
கோளெல்லாந் தீருங் குருவினருள் பெருகி
வாழ்கலா மென்று யகிழ்ந்து. (27)

வாய்பேசா தூமை வகையற்ற கோமளமாய்ப்
பேய்கொண்டு சிலமென்ன பித்தர்களே—தாய்முலைப்பா
லுண்டுசெத்த பிள்ளைகளுக் குண்டோ பலமோக்ஷம்
கண்டுகொண்டு செய்த .கதை. (28)

காயுங் கிழங்குங் கனியும் பலனென்று
மாயுகிறீர் தின்று மயங்குகிறீர்—காயத்துள்
கங்குல்பக லற்றவிடங் காணாத மூடரே
எங்கேநீ ரீடேறு வீர். (29)

தாயறிந்தாற் போலே சாத்திரத்தைச் சொல்லுவார்
தாயிருந்த பாழ்மனையைத் தாமறியார்—தாயிருக்கும்
அந்திபக லற்றவிடங் காணாத மூடரே
எந்தவகை யீடேறு வீர். (30)

கருவி கழலிடமுங் காயம் வருந்திடமும்
அருவு முருவா யமரிடமும்—மருவுவார்
அல்லும் பகலு மறுமிடமு மேயறிவால்
வல்லவர்கள் காண்பார் மதித்து. (31)

விட்டவிடந் தொட்டவிட மேவி யிருந்தவிடம்
கட்ட வறியாதே கழன்றவிடம்—வெட்ட
வெறுவெளியைக் காணாத வீணரே நீங்கள்
உறும்பொருளைத் தேட ருகந்து. (32)

காயங் கழன்றவிடங் கால்வீசி நின்றவிடம்
ஆய நிராமயமா யகன்றவிடம்—நேயத்தால்
குருவி னருள்பெற்றாற் கூடலா மந்த
நிராமயத்தி னின்ற நிலை. (33)

தொண்ணூறு மாறுஞ் சோதிதனைக் காட்டாமல்
எண்ணூ றிரண்டென் றிருந்ததுவே—நின்னூர்ப்
பறையைக் கடந்தவெளி பார்த்தேன்கீ ழொன்றுமில்லை
உரையிறந்து நின்ற விடம். (34)

போவாரீ யென்றவனார் பொய்யுமெய்யுஞ் சொன்னவனார்
ஆவா நீயென் றழைத்தவனார்—பாவாய் கேள்
உன்னைநீ பாரென்று னுற்ற னடுவணையில்
பின்னைத்தான் காட்டினான் பேச்சு. (35)

பூசையென்று சொல்லிப் புலம்பித் திரியாதே
பூசை கடந்த பொருளறியீர்—பூசைதான்
ஆதியோ வந்தமோ வஞ்செழுத்தி னைம்பதுவோ
தீதில்லா சற்குருவைச் செப்பு. (36)

கவ்வுண்டு நாசிமுனைக் காலால் கனலெழுப்பி
வவ்வுதனை யொவ்வாக்க மாட்டாமல்—தெய்வம்
ஒருவனே யென்பா ரொன்று நூறாகித்
திரிவரே வீணே தினம். (37)

நித்திரையிற் காகூதனை நிமைமூடிக் கண்டதுவுங்
குத்திரத்தங் காண்டனையுங் கூடாது—சித்தமதில்
கண்ணார நாட்டமிட்டுக் காலால் வழிதேடிப்
பெண்ணாரைக் கூடிப் பிழை. (38)

ஏதைநினைப்பே னினைந்தேதை யுரைப்பே னுரைத்
தேதை யனுதினமு மேத்துவேன்—தீதுதனை
மாற்றி யருளளித்த வாசியா னந்த
மூர்த்தி முதலளித்த முன். (39)

கொல்லன் றுருத்திக் குழறனிலே சுக்கிலந்தான்
மெல்லச் சுரோணிதத்தின் மேனடுவாய்—நல்ல
நடுவாகி நின்றானே நல்ல மலர்ப்பாதம்
இடமாக நீயிருப்புக் கோல். (40)

தாய்மடியி லேயிருந்து தகப்பன் றனையறியுஞ்
சேய்போ லறிவிருந்து சேர்ந்தாள்—ஆயமதில்
ஆனந்த மானமய மன்றமுத லின்றளவும்
தானந்த மாயறிந்த நாள். (41)

கருவாட்டை மெய்யென்று கதறித் திரியாதே
கருவாட்டைச் சுட்டெண்ணக் கருத்தறியீர்—பெருமாட்டிக்
கப்புறமாய் நிற்கு மானந்தந் தானறிந்தால்
இப்புறத்தி லொன்றுமில்லைக் காண். (42)

கண்ணுக்கு மெட்டாது கருத்துக் கடங்காது
விண்ணில் வெளியில் வெளிகாணும்—நன்றறிய
நற்குருவின் பாத நடமாடு மவ்விடங்காண்
இக்குருவை யக்குரு வாக்கும். (43)

காலை யறியீர் கண்டலையைத் தாமறியீர்
மேலைச்சுடலை நிலமே வறியீர்—ஆலயத்தைச்
சுத்தி வலம்வருவீர் தோத்திரித்துக் கைகூப்பும்
பித்தரே காணீர் பொருள். (44)

வெட்டவெளியிற் பிறந்து வெட்டவெளியை மறந்து
வெட்டவெளியிற் றிரிந்த வீணரே—நட்டம்
பயில்வாரு மங்கே பாழ்வெளியு மங்கே
கயிலாய மங்கே நீர்காண். (45)

அவத்தையினு ளுதித் தவத்தையினுற் பிறந்
தவத்தையினுற் றிரிந் தாள்வரே—அவத்தைச்
சருவத்திலு மிருக்குஞ் சற்குருவின் பாதம்
இருதயத்து நின்மலமா யேத்து. (46)

சலமூழ்கினுற் றவளைதான் கரைதா னேறுமோ
சலமூழ்கினுன் மூப்புத்தான் போமோ—மலமறுக்க
ஐயனருள் குரவ னவனிடத்திலே மூழ்கின்
மெய்யா நிலைக்குமே வீடு. (47)

சாதி பெரியதென்பார் தம்மைத்தாமே யறியார்
சாதி நிராமயத்திற் ருக்குமோ—சாதியை
நீத்தாற் பரவெளியி னின்றுநிலை காணலாம்
பார்த்தானைப் பார்த்தானைப் பார். (48)

குருக்களென்று சொல்லிக் குலாவித் திரியாதே
குருக்க ளளித்த குறிப்பறியீர்—குருக்களே

யெங்கே யிருந்தீ ரெவ்விடத்தே மெய்க்கொண்டீர்
அங்கே யிருந்த தறி. (49)

சாக்கிரத்தைக் கீழ்நோக்கித் தண்டு முனைநடுவில்
யார்க்குந் தெரியா தானந்தம்—நாக்கு
நுனிமேலே மூலமது நுண்ணறிவி லாதபொரு
ளணியறிந்து நிற்கவல்லர் யார். (50)

எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதே
எச்சி லிருக்கு மிதமறியீர்—எச்சிலை
உற்றிருந்து பார்த்தா லொருமை வெளிப்படுமே
நித்த நிராமய மாமே. (51)

யானை பணிரெண்டு மல்லுபக லோடினல்
சேனை தொண்ணூற்றறுவர் சேர்ந்திருப்பார்—யானை
நடவாம லேயிருந்தா னுமில்லை நீயுமில்லைத்
திடமாக நீயறிந்து சேர். (52)

வேதாந்தத் துண்மை விளங்கும் பொருளெல்லா
நாதாந்த வீடு நணுகாது—போதாந்த
மெய்க்குரு வீதென்று வெளியாக்கிக் காட்டினன்
பொய்க்குருவைக் காணேன் புரிந்து. (53)

இருவர் நடந்தவழி யேகாந்த சேவைகாண்
அரிய பொருளிருக்கு மவ்விடங்காண—தெரியா
தருள்குருவைக் கண்டஞ் செழுத்துந் தள்ளினல்
வருமே பரத்து வளம். (54)

விந்துவு நாதமு மேவுந் திருக்கூத்
தந்தத்தே நிற்கு மறியார்கள்—பந்தம்
பிறிந்தா லறியலாம் பின்னுமுன்னுந் தள்ளி
மறந்த விடத் திருக்கலாம். (55)

சதிரத்தைக் கோணமென்று தற்பரத்தைக் காணமல்
உதிரத்தை மெய்யென் றுணர்ந்தீரே—அதிர
நடந்த விடமுமங்கே நல்லவெள்ளத் தின்பம்
படர்ந்த விடமுமங்கே பார். (56)

சீலத்தி லேயுழன்று சிந்தை கலங்காதே
சீல நிராமயத்திற் சேராது—சீலத்தை
விட்டாற் பரவெளியில் வெட்டவெளி காணலாம்
சிட்ட ரிருக்குந் தெரு. (57)

மூத்த மகன்பிறந்தான் முந்திச் சுழியெழுத்தில்
பார்த்துத் தெளிவார் பலரில்லை—நேர்த்தியாய்
நல்லோ ரறிவார்க ஞாதாக்க ளுண்மைதனை
யெல்லோரு மறியா ரீது. (58)

நானும்பொய் நீயும்பொய் நல்ல சிவானந்தந்
தானுமெய் யென்றுகுரு சாற்றினான்—யானறிய
நடுவணையி னில்லென்றா னாதன் றிருக்கூத்தில்
திடமா யிருந்தேன் றெளிந்து. (59)

சாத்திரத்தைப் பன்னித் தலையடித்துக் கொண்டேன்யான்
கூத்திலருள் குரவன் கூடினான்—மூர்த்தி
யிருந்தவிடங் காட்டினா னேகாந்த வெள்ளத்
திருந்தவிடத் தென்னை யிருத்தி. (60)

அஞ்சு மலையி லதின்மேற் சுழியெழுத்தை
நெஞ்சி லழுத்திக்குரு நில்லென்றான்—பஞ்சமில்
மற்றவிட மேதென்றே னவ்விடத்தைக் காட்டினான்
சித்தத்திற் கண்டேன் றெளிந்து. (61)

தேரோடு தென்றுமெத்த செகமெல்லாம் போய்த்திரிவீர்
தேரோடு துள்ளே தெரியீரே—வேரோடி
நின்ற நிலையறிந்தா ணிற்பார் சிவானந்தம்
அன்றே மறபபா ரதை. (62)

பூசை யிறந்து புனலாடி மதியிறந்
தாசை யனுஷ்டான மதுவிறந்து—பாசத்தில்
நின்ற நிலையிருக்க வென்னை யிரவுபகல்
தன்னி லிருத்தினான் றான். (63)

அவத்தை பதினெட்டு மாதார மாறுங்
பவத்தொழிலைக் கீழ்படுத்திப் பாரென்றான்—சிவத்தில்

ஆடிஞு லானந்த மாதி பராபரைமேல்
மூடி யிருந்த முதல். (64)

பச்சைமரத் தாணிபோற் பாய்ந்திருந்த மும்மலத்தைத்
தச்சிருத்த மும்மலத்தைத் தாணீக்கி—அச்சமில்லாத்
தானீன்ற தற்பரத்தைத் தந்தருளி யென்றனக்குக்
கோஞகி வந்தான் குரு. (65)

என்னை யறியாம லற்றவிடத் தேயிருந்தான்
தன்னந் தனியனுய்த் தானிருந்தான்—என்னை
விழுங்கி யிருந்தபொருண் மோனந்த மானதுவே
பழுதில்லா நின்ற பரம். (66)

ஆசார மில்லை யசுத்தத்திற் சுத்தமுண்டு
பேசாத வின்பம் பெறும்பேர்கள்—கூசாமல்
கண்டவிடத் திருப்பார் கண்டவிடத்திற் பொசிப்பார்
கண்டவிடத்தே படுப்பார் காண். (67)

பெண்டாட்டி கொண்டு பெருக்கத் தவித்தேனை
கொண்டாள வந்தான் குருநாதன்—அண்டமெல்லாம்
பொய்யடா வென்ருன் புருவநடு வணையில்
மெய்யடா வென்ருன் விரைந்து. (68)

கனக சபைதேடிக் கலங்கித் திரியாதே
கனகசபையும் முள்ளே காணீரே—அனுதினமும்
தானிருந்து நின்றநிலை தற்பரத்தைக் காட்டிஞு
ஞனிருந்து நின்ற நலம். (69)

வெந்த விடங்கண்டேன் விமல னிருந்தவிடம்
அந்திபக லற்றவிட மவ்விடங்காண்—சிந்தைதனில்
எங்கு மிருந்தபொரு ளென்னிடத்தி லேகண்டேன்
கங்குல்பக லற்றவிடங் காண். (70)

கண்டதெல்லா மறையுங் காணுதெல்லாம் பிரமம்
உண்டதெல்லா மலமா மொன்றுகேள்—துண்டம்
பிறிவை யறியுங்கள் பேச்சுரையு மல்லா
அறிவை யறியுங்க ளென்று. (71)

இறப்பும் பிறப்பு மிறவா திருந்தவொன்று
சிறப்புடையோர் காண்கின்ற தேவே—மறப்பில்லா
நாட்டத்தைப் பற்றிநின் றானல்ல சிவானந்தம்வரும்
கூட்டி யிருக்குங் குறி. (72)

கிரியை யதிகமென்று கேடுபட்ட மாண்பரே
அறிவை யறியா வசடரே—கிரியையுள்
சிற்பரத்தைக் கண்டக்காற் சிந்தை தெளியுமே
யுற்பரத்தைக் காணீ ரொளி. (73)

சீயெழுத்தி னாலுதித்துச் சீயெழுத்தி னாற்பிறந்து
சீயெழுத்தி னாற்றிரிந்த செல்வரே—சீயெழுத்தைப்
பெற்றெழுத்தைப் பாருங்கள் பேசாப் பெரும்பேறும்
உற்றவிடம் பாருங்க ளொன்று. (74)

சிவனொருத்த னுண்டென்று தேசமெல்லாம் போய்த்திரிவீர்
சிவனொருத்த னும்முள்ளே தேடீரே—அவமதிகள்
மலையின்மே லேயிருந்த மலையைக் காணாரென்பீர்
நிலைமை யறியீர் நெறி. (75)

பெற்றாற் பேறில்லை பிறவாதாற்பேறுண்டு
கற்றார்கள் பெற்றார் கடும்பேறு—கற்றதாற்
கண்டு தெளியுங்கள் காணாத மூடரே
கொண்டென்னைச் சொன்னான் குரு. (76)

கல்விலுஞ் செம்பிலுங் காயிரும்பில் வெண்கலத்தில்
உல்லாச மாகநீ ரூட்டுகிறீர்—நல்லார்
பகலு மிரவும் பதிநடுவி லூட்டுங்கள்
சகலகுரு சொன்னார் தரம். (77)

ஓசை பரிச முருவஞ் சுவைநாற்றம்
ஆசை யடங்குமதை யறியார்—பாசத்
திருளை யறிந்தா ரெவ்விடத்தை யுற்றதென்
றருளறிவி னாலறிவா ராய்ந்து. (78)

கோல்காட்டு வானுசான் சீஷன் குருடனைப்போல்
மேலே வெளிகாட்ட வெளிகண்டேன்—சீலத்
திருந்தபொரு ளீதென்று னேகாந்த மாக
மருள்கெடுக்க வந்தார் மகிழ்ந்து. (79)

தன்சரிரங் கெடுத் தர்ப்பணமு மர்ச்சனையும்
உன்னிச் சிவபூசை யூன்கெட்டுப்—பன்னுமறை
பாசத் திருள்கெட்டுப் பராபரத்தி லொன்ருக்கி
னேசத் திலாசா னெறி. (80)

தீர்த்தங் கொடுத்தவனுர் தீர்த்தவடி கொண்டவனுர்
மூர்த்தி குருவாய் முளைத்தவனுர்—தீர்த்தத்தி
லிங்கத்தி லூட்டியே யிந்தாவென்றே கொடுத்தார்
லிங்க மறியா ரிதம். (81)

அந்த முகமறியீ ரதனு ணிறமறியீர்
சிந்தை யறிந்தூடச் செயலறியீர்—எந்தவிதம்
அய்யோ வரனை யறியாத மூடரே
செய்யும் வகைதா னறிந்து சேர். (82)

அகாமுத ஞதத் தடங்கிநின்ற லிங்கத்தில்
சிகரமுதலாய் நடனஞ் செய்ததே—புகலும்
அசவை யறியா வசடரே நீங்கள்
மசகமே காணீர் மதித்து. (83)

ஏனென்ற சத்தம தெங்கே யிருந்ததடா
நானென்று சொன்னவிட நாட்டமெங்கே—கோனை
யறிவா லிறிந்தக்கா லவ்விடத்தைக் காட்டுவான்
குறியா யிருந்த குரு. (84)

துடக்கே யசூசமென்று தூரத்தே நின்றீர்
துடக்கு மிருக்கிறதும் மிடத்தே—துடக்குச்
சடத்தி லிருந்மதஞ் சற்குருவாய் வந்தபொருள்
அடக்க முடையீ ரறி. (85)

அவ்விடத்தி லேயிருந்து மங்குடுத்தும் பிண்டமா
யவ்வெழுத்தி னூற்சடல மானதே—அவ்வெழுத்தைத்
தள்ளிப் பராபரைமேற் சச்சிதானந்தவெள்ள
மெள்ள வழுந்தீர் விரைந்து (86)

எட்டாத கொம்பி லிருக்கும் பராபரத்தை
முட்டாக்குப் போட்டொருபெண் மூடினள்—கிட்டிக்
கருந்துறையை யுண்டுமிழ்ந்து காட்டினு னென்றனக்குக்
குருவாகி வந்த குறி. (87)

ஊனெடுத்த பேர்க்கெல்லா முணர்வுநிறை பேரின்பம்
நானிடத்தி லேயிருந்த நட்டமெங்கே—கோனேதான்
உள்ளும் புறப்பு மொடுங்கு நடுவணையில்
மெள்ள விருப்பான் விரைந்து. (88)

நிராமயமாய்நின்றபொரு ணோரிமையா டன்மேல்
குராமயமாய் நின்று குலாவித்—தராதலத்
தெறும்புகடை யானைமுத லெவ்வுயிர்க்கு மேலா
யுறுமுதலைக் காணீ ருகந்து. (89)

உழுது சடமெடுத்த வூமையரே கேளீ
ரழுதாற் சடத்துக் கூட்டலா—மழுதால்
சிவனை யறியலாஞ் சிற்சுருபங் காணலாம்
அவனை யணைந்தே யறி. (90)

குருநாவே தாண்டவக்கோன் சீஷன் செவியோனி
அருணும முற்பத்தி யானதுவே—யருள்கொடுத்து
மும்மலத்தை வாங்கியன்னை மோனந்த வெள்ளத்தில்
அம்பலனு யானமுந்தி னேன். (91)

பூசைப் பேய்க்கொண்டு புவியடங்கலும் பேயாய்
பாசப்பேய் கொண்டு பதையாதே—நேசத்
திருப்பானைப் பாருங்க ளிம்மை மறுமையில்லாக்
குருபாதங் காணுங்கள் கொண்டு (92)

என்னிடத்தில் வந்தானீ நானுமொன்று காண்
பின்னமற வொன்றாய்ப் பெறலாமே—உன்னறிவி
லறியா திருந்தபொரு ளாசானிடத் திருக்குங்
குறியா யறிந்தவனைக் கொள். (93)

உள்ளும் புறம்பு மொருவ னிருந்தவிட
முள்ளும் புறம்பு முயிர்நடுவில்—எள்ளெண்ணெய்
போலே யிருப்பான் புலியடங்கலு முயிரின்
மேலே யிருப்பான் விரைந்து (94)

அரைத்த மஞ்சள்போற் பற்றுமாத்து மாவின்னறிவு
உரைத்தான் பொருளொன் றுபதேசங்—கருத்தை
ஒன்றாக்கி யானந்தத் துள்ளழுத்தி மேல்வீட்டில்
நின்றே னனுபோக மாய். (95)

எங்குந் திரிந்தலுத்தே னிருவினையி னன்மயங்கிப்
பொங்குஞ் சிவபோகம் போதித்தான்—கங்குல்பக
லற்றவிடங் காட்டியென்னை யதனு ளழுத்தினான்
பெற்றேன் பெரும் பேறுதான். (96)

திருவம்பலக் குரவன் றேசிகனைக் கண்டால்
கருவம்பலத் தொளிக்கக் காட்டானோ—உருவாய்
எடுக்காத பேரின்ப மேகாந்த வெள்ளத்
தடுக்கடுக்கா யிருத்தினான் சொல். (97)

சிற்சுருப மான திருவம்பலக் குரவன்
மெய்ச்சுருப மானவெளி யுள்ளே—தற்சுருபம்
காட்டி யருளளித்துக் கங்குல்பக லற்றவிடம்
மூட்டி யென்னையழுத்தி னான். (98)

அனுஷ்டானம் பூசை யஞ்செழுத்துமே தொழில்காண்
முனித்தான வெள்ளத்தின் மூழ்கீரே—யினித்தான்
குருபரனைச் சேர்ந்தக்காற் கூடலாம் பின்னை
யிருவருமா யொன்றா யினி. (99)

கண்டவிடங் கேட்டவிடங் கருத்தி னினைந்தவிட
முண்டவிடம் பரிசத் துறைந்தவிடம்—பிண்டத்
தறிவிப்பா னாசா னவனருளைப் பெற்றால்
குறியாகி நிற்கலாங் கொண்டு. (100)

சுக்கிலத்தை விட்டுச் சுரோணிதத்தி னாற்கட்டி
மிக்கசட மெடுத்த வீணரே—மெய்க்குருவைக்
கண்டாற் பரமபதங் காட்டுவா னாசான்
உண்டாற் பரபோக மாம். (101)

ஆசார மில்லா ரறிவில்லார் தர்மமில்லார்
தேசாப வாசமாய்த் திரிவார்—தேசத்
திருளைப் பிறிந்தறியா ரீடேற மாட்டார்
குருவை யறியார் குணம். (102)

உன்னி யிருக்கு மொருபொருளைத் தேடாமல்
பின்னையொரு தெய்வம் பிதற்றுகிறீர்—இன்னம்
அறிவானைக் கொண்டே யறியுங்க ளாசான்.
பிறவாத வின்பத்தின் பேறு. (103)

தேறவில்லை தேசந் தெளியவில்லை சிந்தைசற்றும்
ஆறவில்லைக் கன்ம மகலவில்லை—கூறரிய
தேரடிக்கே நின்று திகைக்கிறது செய்வதென்ன
மாரடிக்கக் கண்ட மனம். (104)

தன்னை யிழந்தோர்வாழ்வு சச்சிதா னந்தத்தே
யெந்நூலின் யானுரைத்த தெத்தன்மை—மன்னுலகில்
பானு மிருளோட்டும் பண்பதுபோன் மின்மினி
தானு மிருளோட்டுமோ தான். (105)

சமையம் பனிரெண்டிற் றங்கு நிராமயத்தைச்
சமையம் பிறித்தவர்க டாமறியார்—அமையாமல்
ஓடித் திரிந்தே யுலையாதே யுன்னறிவில்
தேடி மனத்துள்ளே தெளி. (106)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மைம்பத்தோ ரக்ஷரமும்
பஞ்சைகா ளென்னிப் பதையாதே—நெஞ்சி
லழுத்துங்க ளாசா னவனருளைப் பெற்றால்
எழுத்தைவிட் டேகாந்த மாம். (107)

நாடிச் சிவபதத்தை நம்பாதே சிற்பரைமேல்
ஓடிக் குருபதத்தை யுட்கொள்ளீர்—தேடித்
திரியாதே தேசமெங்குஞ் சிற்றம்பலத்தை
அறியவே நின்மயமா மன்று. (108)

பாலைக் குடித்துப் பலகனியைத் தின்றாலென்
சீலக் கிரியையிலே சேர்ந்தாலென்—மூலத்
திருந்த பொருள்காணுத வேழைகா ணீங்கள்
பருத்தி பட்ட பாடுபடீர். (109)

குன்றிற் கிடந்து குகையிருந்து கோலங்கள்
பன்னித் திரிந்தாற் பலனுண்டோ—நன்றரிய
ஆசானைக் கண்டே யவனருளைப் பெற்றக்கால்
பாசங் கடந் திருக்கலாம். (110)

புற்றின்று பால்குடித்துப் போந்த சருகுதின்று
கற்குகையி லேயிருந்து கண்டீரோ—சற்குரு
மறவாம லேயிருந்தான் மாண்டவிடங் காணலாம்
பிறவாத வின்பத்தின் பேறு. (111)

உரையிறந்து நின்றவிட முமபர்க்கு மெட்டா
கரைகடந்த வின்பவொளி காட்டிப்—பரையிறந்த
பாழ்வீட்டுக் குள்ளே பராபரனும் யானுமாய்
வாழாமல் வாழ்ந்தேன் மதித்து. (112)

ஆவென்று சொன்ன சத்தமங்கே யிருந்ததுகாண்
ஓவென்று வீசினது மோங்காரம்—வாவென்று
பாழ்வீட்டுக் குள்ளே பதையாமலேயமிழ்ந்தேன்
வீழாத வின்பத்தின் (113)

துரிய மறந்து சொல்லிறந்த தூய்வெளியைக்
குரவன் வழிகாட்டக் கூடினேன்—இரவுபகல்
அற்றவிடங் காட்டி யென்னையதனு ளழுத்தினான்
சத்தங் குவிந்தவிடந் தான். (114)

உற்ற சமையம் பன்னிரண்டி லுத்தமனைப்
பெற்றவர்கள் கண்டிருப்பார் பேசார்கள்—எத்தால்
அரிய பொருளறிய வநேகநாள் செல்லுமே
விரிந்து குவிந்த விடம். (115)

கொல்லனுலை யிரும்பிற் குருநீர்தான் சுவறிதலத்
தில்லைத் திரும்பா சீர்மைபோல்—நல்ல
சிவஞானி போய்த்திருப்பாச்சித்தத் தயிக்கமாய்
அகம்போகா தென்றே யறி. (116)

அரங்கொண் டிரும்பை யறுக்கின்ற வாறுபோல்
குரவன் மலமறுத்துக் கூட்டுவான்—திரமுடனே
ஐந்தொழிலு நட்ட மாறாதாரம் நட்டம்
சிந்தையுட னவ்விடத்தே சேர். (117)

சைவர்க்குச் சுந்தர னுண்டு சங்கமர்க்கு
மெய்யாக வாசூச மில்லைக்காண்—மையரவம்
பூண்ட பரமற்கில்லை பொருளறியா மூடரே
ஆண்டவனைக் கொண்டே யறி. (118)

நானென்று நீயென்று நாடின தொன்றென்றும்
ஏனென்ற தொன்று மியம்பக்கேள்—தானின்று
சொல்கிறது மாகிச் சுகமு மவனாகிப்
பல்விதங்க ளாகும் பரம். (119)

அண்டாண்டங்களுக்கு மணுவாகி நின்றபிரான்
தொண்டருக்கு நன்றாய்ச் சுகமாகிக்—கண்டுதொழ
அந்தக் கரண மடக்கி யதின்மூழ்கிப்
பந்தம் பிரித்திருப்பார் பார். (120)

சிவஞானவிளக்க முற்றிற்று.

சிவமயம்

சித்தாந்த சாரம்

S. அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை அவர்கள்

பரிசோதித்தது.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை

1939

முன்னுரை

தசகாரியங்களை முப்பதவதாரத்து வைத்துக் கூறும் **சித்தாந்த சாரம்** நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் அச்சிடப்பட்டது. அப்பதிப்பில் அது ஸ்ரீ பரமமுனிவர் இயற்றியதாகக் காட்டப்பட்டது. அப்பதிப்பு பிழைகள் நிறைந்திருந்தமையாலும், நூல் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டமையாலும் அதனைத் திருத்திப் பதிப்பிக்க எண்ணிச் சீகாழி வித்துவச் சிரோமணி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளையவர்களை யுசாவியபொழுது அவர்கள் இந்நூலுக்குக் கையெழுத்துப் பிரதி யொன்றனுப்பியதோடு இங்கிருந்து அனுப்பிய 'புரூ'பைத் தருமபுரம் ஆதீனம் அடியார் குழாத் தொருவராகிய வித்துவான் சட்டைநாத முனிவரவர்கள் பிரதி, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடத்துப் பிரதி, சீகாழி ஸ்ரீ ச. சதாசிவ முதலியாரவர்கள் பிரதி, தம்மிடத்துள்ள பிரதி என்றிந்நான்கோடும் ஒப்பு நோக்கிப் 'புரூப்' திருத்தமாயிருத்தலை யுணர்த்தி யூக்கியும், 'இம் முத்திநிலை காழிச் சிற்றம்பல நாடிகள், காழித் தத்துவப் பிரகாசர், கமலை ஞானப்பிரகாசர் முதலிய பெரியோர்கள் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் கூறிய நூல்களின் சாரமாகத் தருமபுர ஆதீனத்து ஸ்ரீ சிவஞான தேசிக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய' தென்றும், 'இப்பரமாசாரிய ரது சரித்திரம் காசித் திருவருட்பா என்னும் நூலின் முகவுரையுட் காணப்படுவ'தென்றும் தெரிவித்தும் உதவி புரிந்தனர்.

தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் தசகாரியங்கள் **உண்மைநெறிவிளக்க** மென்னும் சித்தாந்த நூலில் விளக்கப்பட்டன. **துகளறுபோதம்**, 4-வது முதல் 8-வது செய்யுள்வரை, பூதப்பழிப்பு, பொறியறவுணர்தல், அந்தக்கரணசுத்தி, கலாதி ஞாக நிராகரணம், சுத்ததத்துவதூடணம், தத்துவாதீதம், சகலதெரிசனம், கேவலம், கேவலதெரிசனம், கேவலாதீதம், தன்னுண்மை, சைதந்நிய தெரிசனம், ஞானதெரிசனம், பரைதெரிசனம், பரையில் வியாத்தம், பரையில் யோகம், பரையில் போகம், சுத்தபராயோகம், சாக்கிரம், சாக்கிராதீதம், பரை

ரதீதம், சுத்தாவத்தை, சுகரூபம், சுகாதீதம், சிவப்பேறு, பரா னந்ததெரிசனம், பரமானந்தயோகம், பரமானந்தபோகம், பரா னந்தமேலீடு, பரமானந்தவவசம் என்னும் முப்பது அவதாரங் ளைக் கூறிற்று. **தத்துவப்பிரகாசம்**, 243-வது முதல் 302-வது சய்யுள்வரை, பஞ்சபூதப்பழிப்பு, பொறியறவுணர்தல், அந்தக் ணசுத்தி, கலாதிஞானநிராகரணம், சுத்ததத்துவதூடணம், த்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, கேவலம், கேவல ரிசனம், கேவலாதீதம், ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஞானதரி னம், ஞானாதீதம், பரைதரிசனம், பரையோகம், பரைபோகம், ராதீதம், சாக்கிராதீதம், சுத்தவத்தை, சுகரூபம், சுகாதீதம், சிவ பம், பரமானந்ததரிசனம், பரமானந்தயோகம், பரமானந்த பாகம், ஆன்மலாபம், பரமானந்தமேலீடு, உலகப்பழிப்பு என்னும் ப்பதவதாரங்களைக் கூறிற்று. **சித்தாந்தசாரம்** பெரும்பான்மையும் **ந்துவப்பிரகாசத்தைத்** தழுவி யுரைத்தது.

இனி, 'முப்பது வகைப்படு முத்தி நன்னெறியினைச், செப்புவ ரமைத்துத் தெச காரியத்தில்' என்று தொடங்கிய **சிவானந்தபோத ர** மென்னும் சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கு உரை யெழுதியவர் அந் ால் **துகளறுபோதங்** கூறும் முப்பதவதாரத்தையும் முத்திச்சகலம், தப்பழிப்பு, பொறியறவுணர்தல், அந்தக்கரணசுத்தி, கலாதிஞான ிராகரணம், சுத்ததத்துவதூடணம், பிராணவாயுநீக்கம், கேவலம், கவலநிலை, திரோதானசத்தியின் தெரிசனம், இச்சாசத்தியின் தெரிசனம், கிரியாசத்தியின்தெரிசனம், ஞானசத்தியின்தெரிசனம், நானாதீதம், ஆன்மரூபம், ஆன்மதெரிசனம், பரைதெரிசனம், பரை ில் வியாத்தி, பரையோகம், பரைபோகம், ஆன்மசுத்தி, சுகரூபம், காதீதம், சிவரூபம், சிவதெரிசனம், சிவயோகம், சிற்பரானந்த தெரிசனம், சிற்பரானந்தயோகம், சிவபோகம், உலகப்பழிப்பு எனத் சகாரியத்தில் அடக்கிச் சொல்லுவதாக உரைத்தார். முத்திநெறி முப்பதவதாரத்தையும் விளக்கும் இச்**சித்தாந்தசார**த்தை ஓதியுணர விருப்புடையார் மேற்குறித்த மூன்று சித்தாந்த நூல்களையும் உடன் கொண்டு ஓதி யுணரப்புகுவாராயின் பெரும் பயனெய்துவர்.

உ

சிவமயம்

சித்தாந்தசாரம்

காப்பு - வெண்பா

மூவாத முத்திநெறி முப்ப தவதாமுந்
தேவா கமத்தின்வழி செப்பவே—மேவித்
திசைவதனத்[1] தான்றனக்குஞ் சீதரற்கு மெட்டாக்
கசவதனத்[2] தான்சரணங் காப்பு.

நூல்

கண்ணுதலோ னருள்புரிந்த வேதாக மங்கள்
கருதரிய புராணங்க ளியாவையினுங் கருத்து
நண்ணரிய பதிபசுபா சந்தெரித்த லாகு
நலங்கொள்பதி யேதுலக வியல்பே தென்னிற்
றிண்ணமுறு மாயைதான் சடமாகி யருவாந்
திருந்துருவாய் வரமாட்டா சீவனுஞ்சேர்ந் தறியான்
மண்ணதுதான் கடமாகா குலாலன் வேண்டு
மற்றதுபோ லிறைவனுளன் மாயைநடத் திடவே. (க)

அப்பதிதான் பரமான[3] வானந்த மயமா
யசலமாய் நிராமயமா யமலமா யருளா
யொப்பிலதா யருவுருவாய் ரூபா ரூபத்
தொருமுதலா யவைகடந்த வொளியாகி வெளியாய்த்
தப்பில்பரி பூரணமா யனந்த கோடி
தருமண்டப் பரப்பனைத்து முட்புறம்பாய்த் தனுவா
மெய்பொருட்கு முள்ளீடாய் வாக்குமனங் கடந்த
வின்பாகி யணுவிலணு மகத்தினுக்கு மகத்தாம். (உ)

பா - ம்—1தெரிவதனத். 2கரிவதனத். 3பரஞான.

ருள்விழிபோ லாணவத்தா லறிவிழந்து பசுவா
 யிருதமயக் கால்வினைக ளீட்டியதற் கேற்ற
நமருவி நரகசுவர்க் கம்புவியிற் சுழன்றே
 யுடல்பொறிகள் மாறிக்கொண் டுழ்வழியா லூட்டுங்
நவருளை யிழந்தேக தேசியுமாய்ச சித்தாய்ச்
 சிற்றறிவா யணுவாகிச் சீவனுயிர் பிராணன்
நடனெனும் பெயர்பெற்று மலபாகத் துயிர்கள்
 பூதகா யகனருளாற் பூரணத்துற் றிடுமே. (௩)

ணவஞ்செம் பிற்செறிந்த களிம்பு போலு
 மழன்றகன லடக்கியிடுங் காட்டம் போலும்
னுமுயிர்க் கனுதியா யறிவுதொழில் மறைந்துப்
 போதமுற வுயிர்க்குயிரா ம் பொருளையறி யாம
னொறிசே ருலகியற்கைப் பொய்யினைபெய் யாக்கி
 நிறைபுலன்கள் வழிபோகம் புசித்திடவே நிறுத்தி
ரணுயிர்கள் பலவிதத்தாற் சத்திகளும் பலவா
 யிரவிகதிர் முன்னிருள்போ லருள்பெறினீங் கிடுமே.

டல்மேவுஞ் சிவனெங்கு நிறைந்திருப்ப னன்மா
 வப்பொருளை விடான்பழமு மிரதமும்போ லென்றீர்
மேவு மலமுயிரைத் தடிப்ப தெங்கே
 சாதகமாய்த் தேசிகனை சாற்று கென்றாய்
ல்போலுஞ் சிவன்கடலிற் புனல்போலு மான்மா
 கரியமலந் தண்ணீரி லுப்புப் போலுந்
மேவு முப்பந்தக் கடலுக் கில்லை
 சிற்றுயிர்க்கே மலமிறையைச் சேர்ந்தி டாவே. (௫)

ர்னமுங்கே ளாகாயத் தேவாயு நிற்கு
 மிலங்கியநற் கந்தங்கள் துர்க்கந்த மெல்லாந்
ன்னரிய வாயுவுக்கே யன்றி யந்தச்
 சுடர்விசும்பு தனக்குண்டோ துடர்ந்தவா ணவத்தின்

மன்னுமறி யாமையினு லிதாகிதமாங் கன்ம
 மற்றதனுற் றுக்கசுகம் புசிக்க வேண்டிப்
பின்னுடல்மா யையிலுண்டா முண்டாக வெல்லாப்
 பிணிப்புமுயிர்க் கேயந்தப் பெருந்தகைபா லுருவே. (சு)

அருளிலுயிர் கூடுநெறி முப்பதவ தரமா
 மவைபூதப் பழிப்புடனே பொறியறநின் றுணர்த
னிரையந்தக் கரணசுத்தி கலாதி ஞான
 நிராகரணஞ் சுத்ததத்வ தூடணமே பிராணன்
பரவுதத் துவரூபந் தரிசனந்தற் சுத்தி
 பணியுறுகே வலமந்தக் கேவலத்தைக் காண்டல்
விரிகேவ லாதீத மான்ம ரூப
 மிருமான்ம தரிசனம்பின் ஞானதரி சனமே. (எ)

பகர்ஞானு தீதமப்பாற் பரைதரிச னஞ்சொற்
 பரையோகம் பரைபோகம் பரையிலதீ தந்தான்
றெருசிவனற் றரிசனஞ் சாக்கிரா தீதஞ்
 சுத்தவத்தை சுகரூபந் துலங்குசுகா தீதந்
திகழ்சிவப்பே றுன்மசுத்தி பரமா னந்த
 தெரிசனம் பின்பரமா னந்த யோக
மகல்பரமா னந்தபோக மான்ம லாப
 மானந்த மேலீடு சகம்பழித்த லாமே. (அ)

பிறங்குபூ தப்பழிப்புப் பகருங் காலை
 பிருதிவியப் புத்தேயு வாய்வா காய
நிறங்களொன் றுக் கையைந்தாய்ப் பரிணமித்தா லுடம்பா
 நின்றுணும்போ கங்களெல்லா முடலான்மா வென்று
யுறங்கிடுங்கா லறிவிலைக்கா ஞருபொறியிற் றுக்க[1]
 வுற்றறியு மென்றுய்பின் னுயிர்போனுற் பிணமாய்ச்
சிறந்துளோர் கட்டையினிற் புரட்டிவீழ்த் துருட்டித்
 தீக்கொளுவச் சுட்டதென்று திரும்பக்காண் கிலையே.

பா . ம்—1ஞருபொறி யொன்றுக.

ஏழிடமாய் நின்றுநடத் திடச்சுத்த மாயை
யெழில்வாக்கு நான்கினால் வசனாதி விரிக்கத்
தாழ்வில்சூக் குமபஞ்சாக் கரத்தி னாலே
தருகரணங் களையுமெழுத் துலவரய றவ்வால்
வீழ்பொறிபூ தங்களையு நடத்த விந்த
விரிவெல்லாம் பதங்கள்புவ னங்கள்கலை கலந்து
வாழ்வுபெறத் தனித்தனிநின் றியக்க விந்த
வகையுலகந் தொழிற்பட்டு வருதல்சிவன் றொழிலே.

என்றுமரு ளான்மாவை நடத்தல் கேளா
யிந்திரியங் களையுமந்தக் கரணங்க டமையு
நின்றறிய வுயிருணர்த்த வறிந்துடனாய் நிற்கு
நெறிபோல வுயிர்ப்போத மறிவிக்க வறித
லன்றியே சிவபோத முடனாய்நின் றுணர்த்த
லாதலா லருளன்றி நமக்கொர்செய லிலைநா
மின்றளவு நமதுதொழி லென்றதெல்லா மருளோ
வென்றுருகி யவ்வருளைப் பிரியாம லிருநீ. (கஅ)

அறிவுபற்றி நீயிருந்தால் விடியற் காலத்
தருணவுத யம்போல வரவுகதிர் விழுங்கிப்
பிறியுமா போலவொளி மெல்ல மெல்லப்
பெருகுங்காண் மனக்கவலை யற்றுக் காண
வுறுதிரோ தாயிமறைத் தனக்குக் காட்டு
மொளிஞான தரிசனமா மசைவிந்து நாதம்
பெறுமாதா ரங்கள்பிரா சாதவேதா கமங்கள்
பின்யோகத் தாலொளிகள் பெறிற்பிறப்பாய் விடுமோ.

உலவியஞா னாதீதஞ் சிவஞா னத்தி
னுள்ளொடுங்கி யதன்வசமா யுன்வி காரம்
பலவுமற விருத்தலாம் பரைதரிச னங்கேள்
பகர்ஞான மிகுந்ததனுட் புக்கவொளி யெங்கு

நிலவியே பொதுவாக நிறைந்தெழுங் கதிரோ
னீடொளியுச் சிக்காலத் தெங்குநிரந் தரமாய்க்
குலவுதல்போற் புரையறநின் றிடுத லாகுங்
கூறியவிப் பரைவியாத் தம்புகலக் கேளே. (உ0)

சாற்றுபரை திரோதைமுத லனேகமரு வுருவாஞ்
சத்திகளாய்ச் சிவனுக்கு வடிவாகிக் கரணந்
தேற்றுகுண மிந்திரியந் தொழில்க ளாகிச்
சேர்ந்தசாங் கோபாங்க மாகியிருப் பிடமாய்ப்
போற்றரிய சரீரக்கிவ் வுலகமா யளிக்கும்
பொருளாகிப் பீடலிங்க மாதல்பரை வியாத்த
மாற்றரிய பரையிலுறை யாதுநெகி ழாமல்
வசமாகத் தனைமறைய நிற்றல்பரை யோகம். (உக)

கண்டயோ கப்பயனும் விளைந்தமணி யோசை
கடலோசை யாழோசை சேகண்டி யோசை
வண்டோசை மதயானை பிளிறோசை நாத
வகையோசை கொம்போசை வந்து தோன்றி
லுண்டான பரைபோகம் பரையிலதீ தந்தா
னோசையெலா மழியவதி னுருகியிருப் பதுவா
மண்டுசிவ தரிசனமிக் கேடபடா விமல
வளரொளிக்குள் ளொளியாகச் சிவத்தைக்காண் பதுவே.

சொன்னபரை யொழியவொரு பொருளுண்டோ விந்தச்
சுடரொளிக்குள் ளோபுறம்போ விதனொடுகூ டிடுமோ
வென்னவே திகைத்திடுதல் சாக்கிரா தீத
மிதிலவத்தை யைந்துண்டு சுத்தவத்தை யாகு
மன்னுமா ணவமாதல் சிவவிழப்பு மாயை
வாய்த்ததனு கரணபு வனபோக மாகுங்
கன்மமறம் பாவமாய்ச் சுகதுக்கங் காட்டுங்
கருதுமா மாயையைந்து காரணர்க்கு மெய்யாம். (உ௩)

அத்தகுமா யையைநடத்துந் திரோதாயி மறைத்தே
யமர்ந்தூட்டு மலமைந்துங் காட்டும் ஞான
சத்தியிட மாப்பூர்ண போதமாய் நிற்றல்
சாக்கிரம்பூ ரணபோதம் நிருவிகா ரமதாய்ச்
சுத்தபரை முதலாத னின்மலசொற் பனமாந்
தூயபரை போகத்திற் போதமற வழுந்த
லொத்தநின் மலசுழுத்தி பரைபோக மழித்தெழுந்த
வுயர்பரமா னந்தத்தில் முதலாதல் துரியம். (உ௪)

பரமானந் தந்தனிலே சுட்டறநின் றதுவாய்ப்
பார்த்திடனின் மலதுரியா தீத மாகு
மருட்பரைக்குஞ் சிவனுக்கு முவமை கூறி
லாதித்தன் சிவன்போலு மதன்கிரணம் பரையா
நிரைமனவாக் கிறந்தசிவ மதனிலுறை யாது
நெகிழாது போதமற நின்றவிழ விருத்த
லரியசுக ரூபமதி லாகா யத்தே
யனிலமடங் குதல்போலுன் போதமற நில்லே. (உ௫)

நின்றபோ தவ்வொளிதோன் றிடுமந்த வொளியி
னீக்கமற நின்றழுந்தல் சுகாதீத மாகு
மென்றுமது பாவித்தல் பாவகம்விட் டிருத்த
லிவையாகா நேரென்று நேர்பெறலு மாகா
வொன்றியுறைத் திடலாகா வுறைப்புவிட லாகா
வுயிருமதன் வழித்தென்னி லிரண்டாகு மதுநா
மென்றிடலஞ் ஞானமா மெல்லாநா மென்று
விகலான்ம வாதமா மிவையொழிந்து பாரே. (உ௬)

நிரவிந்த முறையிருந்தாற் சிவம்பிரகா சிக்கு
மிதுசிவப்பே றுன்மசுத்தி செப்புங் காலை
யாருயிரஞ் ஞானத்தே கூடிடலஞ் ஞானி
யதுதானித் திரையாகு மவ்வுயிர்சத் தோடே

சார்வுறிற்சத் தாகுமது பரையுணர்சாக் கிரமாஞ்
　　சத்துமசத் தும்புணர்ந்தாற் புருடரூ பமதாஞ்
சோர்வறவிந் நிலைக்குள்ளே யுண்டாம்போ தத்தைத்
　　தோற்றுவியுமற்காணப் பட்டவொளி தொடர்ந்தே

அந்தவொளிக் குளடங்கி யதீதப்பட் டிறங்கா
　　தடங்கினீ கண்டசிவத் தின்பசத்தி யெனலாய்
முந்துசுகா தீதமாஞ் சுகாதீ தத்தே
　　முயன்றுபயின் றிடிற்சிவப்பே றுகுமது கண்டால்
வந்திடுங்கா ஞன்மசுத்தி யிதுசிவப்பே றுகு
　　மற்றதுபெற் றோமென்று கருதாதெள் ளளவுஞ்
சிந்தைதனை வற்றெழுது சித்திரமே போலத்
　　திரையற்ற தெள்ளமுதக் கடல்போலுஞ் சிறந்தே.

அன்புருகி யுறையாது நெகிழாது பற்று
　　தணைந்ததனைத் தெரியாதங் கழுந்தின்மகத் தான
வின்பசுக மேபரமா னந்ததரி சனமா
　　மிவைதெளிய வுருகினபொன் போற்சலன மின்றும்
பின்புபர மானந்த யோகநிறை நீரிற்
　　பெருகவிழித் தவர்க்குநிலந் தோன்று மாபோ
லொன்றவுரு கியசெம்பிற் கனற்பொறிதோற் றுவபோ
　　லுனதறிவிற் செருக்குவர வானந்த முதிக்கும்.　(உ௯)

நீடுபர மானந்த போகமுயிர் சிவத்தே
　　நிற்குநெறி யாணவமு மான்மாவும் போலுந்
தாடலைகா றலைப்பதத்தின் புணர்ச்சி போலுஞ்
　　சாற்றிலொன் றுகாதி ரண்டுதானு மாகா
நாடியிரண் டொன்றுகா வதன்வசமா யின்ப
　　நலம்பெறலாம் நாவிரதம் புசிக்குங் காலை
கூடியநா விரதமோ விரதநா வாமோ
　　கொண்டிடாத நாவருந்தல் போலான்ம லாபம்.

அண றலர்ந்த பூவின்மது நிறைய வாரி
யாவலுட னுண்டவண்டு பூவையலை யாம
னின்றதிலே யுறைகின்றோ மென்பதற மயங்கு
நெறிபோலப் போதவிகா ரங்க ளை
சென்றுதெளி வுற்றுன்வச மற்றந்தப் பொருளிற்
சேர்ந்தபோ தினைவிழுங்குந் திரும்பவிடா திதுவே
நின்றபர மானந்த மேவீடா மிந்த
நிலைநின்றோர் சாயுச்சிய நிலையி னரே. (௩௧)

சொல்லியவிந் நிலைகலங்கி லஞ்செழுத்தை விதியாற்
சொரூபசுபா வந்தெரிந்துச் சாரணத்தின் வழியே
புல்லியஞா னச்சுடரைத் தூண்டிநே யத்தாற்
பொருந்தியந்த ஞானப்ர காசத்தின் முதிர்வால்
எல்லொளியாம் பரைநிறைவில் விகற்பறவே சிவமா
மிந்தநிட்டை யந்தநிட்டை யாமிதுவு மகன்றாற்
செல்வமெனக் குருலிங்க சங்கமத்தைப் பொருளாய்ச்
சிந்தையில்வைத் துருகவெல்லாச் சித்தியுமுண் டாமே.

[illegible]சித்தாந்த [illegible]

உண்மை[illegible]

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

ஆசிரியர்
திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வொகேட்

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.
[illegible] MADRAS

கழக வெளியீடு - ௨௮.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்த உண்மைவரலாறு

சென்னை

சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதியது

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி & சென்னை

பிரபவ௵ வைகாசிமீ

[2nd Edition]

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited, Tinnevelly :: & Madras

May, 1927

[Copy · right]

Printed by

O. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras

பதிப்புரை

சைவ சித்தாந்த உண்மை வரலாறு என்பது செந்தமிழ்ச் செல்வி என்னும் திங்கட்டாளின்கண் திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை யவர்கள் எழுதிய 'சைவசித்தாந்த வரலாறே'யாம்.

இதன்கண் கடவுள், உயிர், உலகம் என்ற முப்பொருள்களின் இயல்பும் தொடர்பும் இனைத்தென்றும், சைவம் (தூய) பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நெறியேயாமென்றும், சிவம் என்ற சொல் வடமொழிக் குரியது என்று கூறுவார் மயக்கங் கூறறைந்த தக்க சான்றுகள் கொண்டு மறுத்து அது தமிழ்ச் சொல்லேயாமென்றும், தமிழில் மந்திரங்கள் உளவென்றும் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இது சாத்திர ஆராய்ச்சியாளர்க்கும், சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பெரிதும் பயன்படும். இதனை எழுதித் தமிழுலகிற்குப் பயன்படுத்திய இதன் ஆசிரியருக்கு மிகவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகத்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்த உண்மைவரலாறு

(சிவநெறி வரலாறு)

சைவம் சித்தாந்தம் என்ற இருசொற்களின் பொருளை முதற்கண் ஆராய்ந்து கொண்டு பின் அவ் விரண்டுஞ் சேர்ந்து மாகிய தொடர்மொழிப் பொருளின் வரலாற்றை ஆராய்வாம். **சைவம்** என்றது **சிவம்** என்னுஞ் செந்தமிழ்ச் சொல்லடியாய்ப் பிறந்து சிவனோடு தொடர்புடைமை என்னும் பொருளில் வழங்குவது. சிவனைப் பற்றிய நிலையையும் சைவ நூல்களையும் சிவனடி சேர்தற்குரிய நெறியையும் அச்சொல் குறிக்கும். **சித்தாந்தம்** என்பது **சித்த அந்தம்** என்ற இரு சொற்களால் ஆகி முடிபின் முடிபு என்று பொருள் பெறும். சைவ நூல்களின் முடிந்த முடிபைக் கூறும் நூல்களைச் **சைவ சித்தாந்த** மென்ப. அச்சைவ சித்தாந்த நூல்கள் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை எளிதில் எய்துதற்குரிய நெறி ஈதெனக் காட்டுவன. அந்நெறியே கடவுளை நாடிச் செல்லும நெறிகள் பலவற்றுள்ளும் தலை சிறந்ததாகலின் **சேக்கிழார் சுவாமிகள்** அதனை 'முதற் சைவ நெறி' யென்றார். அந்நெறியே முதல்வனோடு கலத்தலாகிய திருவை அளிக்க வல்லதாக

னின் திருமூலமாமுனிவர் அதனைத் 'நன்னெறி' யென்றார். 'திருநெறிய தமிழ்' என்றதும் அது. திரு வென்பதும் சிவம் என்பதும் ஒத்த பொருளுடையன. உண்மைத் திரு வுடையோன் சிவனென அறிவார் இனிதுணர்வாராகலின் திருநெறி யென்றவிடத்து முடிபுணர்ந்த சொல் வேண் டியதின்றாயிற்று. இதனை அறியாத பல்வேறு மதக்கட் டுறுங்கள் வேழங் கண்டோர் சென்ற விழியிலார் ஒப்பத் தத்தம் புலனறிவுக்குத் தோன்றியவாறு திருவிலா நெறி பலவற்றைத் திருவுடையவாகக் கருதி மயங்குவர். அன் னோர்க்கு முடிபாயவழி இஃதே யென வுணர்த்த நின்றது சித்தாந்த மென்னும் சொற்றொடர்.

மலைத்தலைமீதுள்ள மாண்பெரு நாட்டிற்குச் செல் லும் வழியானது மலைக்கு அருகிலுள்ள நிலத்திலும் படிப் படியாகக் கடந்து செல்லும் குன்றுகளிலும் உள்ள தங் கிடங்கட்கும் வழியாக அமைந்தபோல, முழுமுதற் கட வுளை நாடிச் செல்லும் நெறியின் பகுதிகளாகப் பிற நெறிகள் அமையும். ஆதலால் உயிரில்லாத பூதங்களையும் உயிரையும் உயிர் வகைப்பட்ட சிறு தெய்வங்களையும் முடி ந்த பொருள்களெனக் கொள்வாரது சிறு நெறிகளைப் பகுதியாகப் பெற்று அவற்றைக் கடந்து முதல்வனிடம் நேரே செல்வது நமது திருநெறியாதலின் அதனைப் பெரு நெறி யென்றார் பெரியர். முகில்களைக் கடந்து ஓங்கிச் செல்லும் உயர் நெறியானது பகல் முழுவதும் இடை யீடின்றிக் கதிரவன் ஒளி பெற்றுத் திகழ்வதொப்பப் புறச்சமய வெல்லை கடந்து செல்லும் சிவநெறி திருவரு ளொளி பெற்று மிளிர்வதால் அதனை 'ஒளிநெறி' யென்

மட'பணித்தனர் உயர்ந்தோர். "தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடி" என்பதற் கிணங்கச் சிவனது திருவருளாலே அவன் தாள் வணங்கிய அன்பர்க்குச் சிற்றறி வொழித்துப் பேரறிவு நல்கும் பெருமான் தாமே வலிந் தாட்கொள்ளும் பான்மையற்றி நமது திருநெறியைக் குரு நேறி யென்றுங் கூறுவர் அறிஞர். இச் சிவநேறி மெய்தி னோர் ஒன்றியிருந்து சுட்டற நினைக்கும் ஒருமைப் சார் பினராதலின் அவர் நெறியை ஒருநேறி யென்றும் வழங்கு முலகம்.

இவ்வொரு நெறியே அறிவு நூல்களில் முடிந்த முடி பாகக் கொள்ளுதற் குரியது என்பது அந்நெறிச் சென்ற பேறினராகிய சைவ சித்தாந்திகள் தமது நுகர்ச்சியின் பயனைக் கூறும் அநுட்டானுவல்களின் வைத்தும், அளவை நூல் முறைக்கேற்ப உலகம், உயிர், கடவுள் என்பவற்றின் இயல்புந் தொடர்பும், அவற்றை யுணர்ந்த உயிர் செல்லு நெறியும், எய்தும் பயனும் ஆகிய இவற்றைப் பல்லாற்றா னும் வகுத்துத் தெள்ளிதின் அறிவுறுத்தும் சித்தாந்த அருள் நூல்களில் வைத்தும் யாம் உணரற் பாலம்.

நற்கலை கற்று யோகம் பயின்று பதமுத்தி எய்து தற்குரிய ஞான மெய்தித் தம்மையும் தலைவனையு முணர்ந் தோரே சைவ சித்தாந்த ராவார் என்பது.

> 'கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோக
> முற்பத ஞான முறைமுறை நாடியே
> தொற்பத மேவித் துரிசற்று மேலான
> தற்பரங் கண்டுளோர் சைவசித் தாந்தரே

என்னும் திருமந்திரத்தால் அப்பெற்றித்தாய பெரியோர் நமது திருநெறித் தலைவர் என்பது அவர்களது அருளுரைகளால் இனிது விளங்கும்.

அதை, திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்

'போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத்
தாதையார் முனிவுறத் தானெனை யாண்டவன்'

என்றும்,

'கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியும்
அனைய தன்மையை யாதலின் நின்னை
நினைய வல்லவ ரில்லைநீள் நிலத்தே'

என்றும் பாடிய திருப்பாடல்களின் முதற் றிருப்பாட்டிலே தமக்கு முதல்வன் தையலோடு மெழுந்தருளி ஞானவாரமுத மீந்ததை விதந்தோதும். இரண்டாவது திருப்பாட்டிலே முதல்வனைச் சுட்டிறந் தறியுமாற்றல் அவனது பொருட்காட்சி பெற்ற தம்மைப் போன்றார்க்கே யன்றி ஏனையோர்க் கெளிதல்ல வென்றுங் குறிப்பித்தமையாற் காண்க.

இவ்வாறே நமது சோற்கோவும்,

ஒருத்தரா லறியவொண்ணாத் திருவுரு வுடையசோதி
நிருத்தநான் காணவேண்டி நேர்பட வந்தவாறே'

தேடிக் கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை யென்னுளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்'

'தெள்ளத் தேறித் தெளிந்து தித்திப்பதோர்
உள்ளத் தேற லமுத வொளிவெளி
கள்ளத்தே கடியேன் கவலைக் கடல்
வெள்ளத் தேனுக் கெவ்வாறு விளைந்ததே'

என்னும் திருப்பாட்டுக்களிலே தமக்குப் பேரறிவு சுடா கொளுத்தும் வண்ணம் இறைவன் எழுந்தருளிக் காட்சி யளித்ததையும், காண்டற்கரிய முதல்வனைத் தமது நுகர்ச்சியின்கட் பெற்றது நுகர்ச்சியற்றுத் தாமற்றவிடத் தெனப்பதையும், முதல்வன்பால் எய்தும் முடிவின்ப நுகர்ச்சி தமக்குக் கைவந்த திறத்தையும் தெள்ளிதின் விளக்கிய தனிமை காண்க.

நமது ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்,

நாயேன் பலநாளு நினைப்பின்றி மனத்துன்னைப்
பேயாய்த் திரிந்தெய்த்தேன் பெறலாகா வருள்பெற்றேன்
வேயார் பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறை
ஆயாவுனக் காளாயினி யல்லேனெனலாமே" [யுள்

என்றும்,

'ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமா யான்செய்யுந் துரிசுகளுக் குடனாகி
மாழையொண்கண் பரவையைத் தந்தாண்டானை மதியிலா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கே னென்னாரூ ரிறைவனையே'

என்றும்,

'இந்திரன் மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளவென்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து'

என்றும் திருவாய்மலர்ந்தருளியவற்றில் முதல்வனுக்கு மீளாவடிமையாய்த் தாம் பெறலாகா வருள்பெற்ற திறத்

மையும் தம் பெருமை யறியாத அண்ணல், தம அன்பராய தமக்கு எளிவந்தருளித் தோழுறைய் வேண்டுவன உற்றுழி யுதவி யாட்கொண்ட வண்ணத்தையும். அரி யயன் முத லியோ ரேத்தும் பெருமையும் தமக்கு முதல்வ னிந்தமை யும் விளக்கி யருளியமை காண்க.

நமது மணிவாசகப் பெருந்தகையார்,

'தன்னே ரில்லோன் றானேயான தன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறை கூவி யாட்கொண் டருளி'

என்றும்,

'புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க'

என்றும்,

'புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ'

என்றும்,

'உலகச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாம்
சலகக் கடலுளழுய்க் கிடந்து தடுமாறும்
கலகக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளும்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

என்றும் அருளிச் செய்த திருப்பாட்டுக்களானே முதல்வன் தமக்குத் தன் பேரியல்பு ஈதெனத் தமமை வலிந்து ஆட்கொண்டு அறிவுறுத்தருளினமையும், முழுமுதற் கடவுள் தம்மை யாட்கொள்ளப் போந்தமையைத் தாம் தெளிந்தமையும், தமது சிற்றறிவு கொண்டு கலைஞானத்தான் முதல்வனை யுணரப் புக்கார் தட்டழிந் துழல்வ ரென்றமையும், திருவருணோக்கத்தாற் றமக்கு உண்மையறிவு தலைப்படத் தாம் பயன்பெற்றமையும் பசுமரத்தாணி போற் புலனுவது காண்க.

இனி, சித்தாந்த நூல் உரைக்கும் பொருளின் சுருக்கம் உணர்ந்து, அதன்பின் சித்தாந்த வரலாற்றினை யொருவாறு ஆராயப் புகுவாம். உலகத்திலுள்ள பொருள்களுள் உயிருள்ளன, அறிவுடையன. உயிரில்லன, அறிவில்லாதன. அறிவுள்ளது இயக்க அறிவில்லாதது இயங்கும். அறிவில்லாதது தானகவே இயங்காது. உயிர் இயக்க உடம்பு இயங்கும். அது தானகவே இயங்குதல் இல்லை. துயின்ற காலத்தும் உயிருண்மை பற்றியே உடம்பின் உட்கருவிகள் இயங்குவதும் அது பிரிந்தபோது அவை இயங்காமையும் தெள்ளிய. கண்டதின் வைத்துக் காணுதனையறியவேண்டும். உயிர்களை வேறு பிரித்தெண்ணுங்கால் இப்பெருஞாலமானது உயிரில் பொருட் பிண்டமாகக் காணப்படுதலின் அது தோன்றி நின்று மறையும் வண்ணம் தன்னை இயக்கும் ஓர் முதல்வனை யின்றியமையாதது. அற்றன்று, ஞாலம் தானே இயங்குமெனக் கொள்ளின் இழுக்கென்னை யெனின், அது பொருந்தாது. அங்ஙனமாயின், உயிரில் பொருளாய கல் முதலியன தாமே இயங்

கல் வேண்டும். அங்ஙனம் கண்டிலமாதலின் அக்கொள்கை நிலைபெறாது.

உலகின் பகுதிகளே ஞாயிறு, விண்மீன், நானிலம் முதலியவாகக் காணப்படும். அவைகள் ஒழுங்குபெறத் தம்முள் இயங்குதல் இயற்பொருள் நூலறிவால் விளங்கும். ஞாலப் பகுதிகள் தோன்றி நின்று மறையுமிடத்து ஞாலமுற்றுமே அவ்வாறும். ஞாலமோ அளப்பருந் தன்மையது. ஆதலால் அஃது அளவிலாற்றலுடைய ஓர் முழுமுதற் பெருமானை வேண்டி நிற்குமென்பது ஊகிக்கப்படும். உயிர் அறிவுளதாயினும் உடம்பில் பற்றுள்ளது. உடம்பு ஞாலத்தின் பகுதியாம். உடம்பின்பற்றுக் காரணமாகத் தோன்றி மறைதலாகிய பிறப்பிறப்பு உயிர்க்கும் அமையும். ஆதலால் உயிர் தன்வய மில்லாதது. ஞாலம் முதல்வனது ஆட்சிக்குட்பட்டு நடப்பது. இங்ஙனம் உயிர் உடம்பினிற் றுவக்குண்டு கிடப்பதொப்ப முதல்வனும் ஞாலத்திற் றுவக்குண்ணுனேவென்னின் ? உண்ணுன். என்னை? அறிவற்ற உலகில் துவக்குண்டால் அவன் தன் பொருட்டு ஞாலத்தை வேண்டும். அவ்வாறு வேண்டின் முதல்வன் ஞாலத்திற்கு இழிந்தவனுவன். அவ்வாறயின் அறிவில்லது அறிவுடையதின் மேலாம். ஆகவே, அறிவில்லதை முறைப்பட இயக்குதல் அறிவுடையதற்கு இயலாது. இதனுல் ஞால முதல்வன் தன்வய முடையனென்பது புலனும். இக்காரணம் பற்றியே முதல்வனுக்கு உலகத்தோடுள்ள தொடர்பு அவனது முற்றறிவிற்கு இழுக்காகாமை காண்க.

துவக்குண்ணாத முதல்வன் முற்றறிவுடையனெனவே துவக்குண்ணும் உயிர் சிற்றறிவுடையதென்பதுதானே போதரும். தன்வயமுடைய தலைவன் ஞாலத்தை இயக்குதல் தன்பொருட்டு அன்று என்பது தெளிவு. ஞாலத்தின் பொருட்டென்றலும் கூடாது. அறிவும் நுகர்ச்சியும் அதற்கின்மையின், அதனால் இறைவன் உலகைத் தொழிற்படுத்துவது உயிரின் பொருட்டென்பதே முடிகின்றது.

உலக உவர்ப்பு வந்த உயிர் முதல்வனைப் பற்றுவது எதனாலெனின் தானே தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் அதற்கு இன்மையாலென்க. அஃதெவ்வாறெனின் தனித்தியங்குமாயின் தானே அறியும் ஆற்றலுடையதாகவேண்டும். அங்ஙனம் இயற்கை அறிவுடையதாயின் உயிர் எஞ்ஞான்றும் உலகிற் கட்டுண்ண இடமில்லை. கட்டுண்மை தெளிவாதலால் உயிர் அறிவிக்க அறியும் இயல்பிற்று. ஆதலால் அறிவிக்கும் ஒரு முதல்வனை அஃது என்றும் வேண்டியே நிற்கும். கட்டுள்ள காலத்து உலகைப்பற்றி நின்ற உயிர்க்குக் கட்டொழிந்த காலை முதல்வனையின்றி வேறு தாரகமின்மையின் அவனை நாடிப் பற்றும் என்று முற்கூறப்பட்டது. முதல்வன் உயிரையாவது உலகையாவது தன் பொருட்டு வேண்டுபவனல்லன். உலகின் மூலமாகிய மாயையை முதல்வன் தொழிற் படுத்துவதற்குக் காரணம் உயிரின் மீது வைத்த பேரருளேயாம். ஆகவே உயிரையும் உலகையும் இறைவனோடு தொடர்பு படுத்துவது அவனது திருவருளேயாகும். ஆதலால் முதல்வன் (படைப்பு முதலிய) ஐந்தொழில் நடத்துவதற்குத் திரு

வருளே காரணமாதலின் அத்திருவருளைத் தாயென வழங்குவர் பெரியோர். எல்லாந் திருவருளென்பது,

'உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றும்
கருமமு மருளரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்கமெல்லாந் தானரு ளனத்கொன் றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்கினா னசிந்த னன்றே'

என்னுஞ் சித்தியாரா லுணரவிருக்கின்றது. அன்றி, முதல்வன் இயற்கை அறிவினுதலாலும் உயிர் செயற்கையறிவுடையதாதலாலும் முதல்வன்கணின்று உயிர் தோன்றிய தென்று கொள்ள இடமில்லை. உலக மூலமாகிய மாயை அறிவில்லதாகலின் அதுவும் அறிவுடைய பொருளினின்று பிறப்பது அல்ல. ஆதலின் கடவுள், உயிர், உலகம் என்ற மூன்றும் வெவ்வேறே. முதல்வனது திருவருளொன்றுமே மூன்றையும் தொடர்புபடுத்துவதாம்.

இதுகாறும் கூறியதின் வைத்துச் சித்தாந்த உண்மையை விரித்து உணர்ந்து கொள்க. இனி அதன் வரலாற்றை ஆராய்வாம் :—

தமிழ் மொழியிலே சித்தாந்தக் கொள்கைகள் எப்போது எவ்வாறு எழுவதாயின வென்னும் வினவுக்கு விடையே இவண் ஆராயத்தக்கது. மக்கள் யாவரும் முதலில் ஓரிடத்தில் தோன்றிப் பின் பல இடங்கட்குஞ்சென்று வாழ்ந்து, காலஞ் செல்லச் செல்ல இடம் முதலிய பல காரணங்களால் தம்முள் வேற்றுமைப்பட்டுப் பல்வேறு வகையினர் ஆயினர் என்று யாக்கைநூல் வல்லார் கூறுவர். அங்ஙனம் உலகெங்கும் பரவுதற்கு முன்னர் அவர்க்

குள மொழி தோன்றியதெனில் தோன்றிய அம்மொழியி னின்றே உலகின்கண் உள்ள பல மொழிகளும் எழுந்தன வெனக் கருத இடமுண்டு.

அவ்வாறன்றி மக்கட் கூட்டத்தினர் வெவ்வேறு நாடு களில் தங்கியபின் வெவ்வேறு மொழிகள் எழுந்தன வென்பர் சிலர். எவ்வாறாயினும் மக்கள் வெவ்வேறு நாடுகளில் தங்கித் தமது பொது வாழ்க்கையைச் செவ்வைப் படுத்திக்கொண்ட பின்னர்த்தான் அவர்க் குள் வழங்கும் மொழிகளிலே தத்துவ உணர்ச்சியைக் குறிக்கும் சொற்கள் எழுந்து நிலைபெற்றன என்பது இயல்பே.

இப்படைப்பின் தொடக்கத்திலேயே முற்படைப் பில் அறிவும் தவமும முதிர்ந்த பெரியோர் தோன்றி மொழியையும் நூலையும் தோற்றுவித்து வளர்த்தனரெனி னும, அவர்கள் தத்துவ உணர்ச்சியைக் குறிக்க வழங்கும் சொற்கள், தம்பொருளை யறிந்துபோற்றும் ஆற்றல் இல் லாத மக்கள் நடுவே நிலைத்தல் அரிது. ஆதலின் அத் தகைய சொற்கள் எழுந்து நிலவா நிற்கும் மக்கட் கூட் டத்தாருட் சிலராதல் தத்துவ உணர்ச்சி யுடையராவர் என்று கோடற்கு யாதும் இழுக்கில்லை. சொற்கள் எழுந்த பின்னே நூல்கள் எழுதுவது இயல்பு. நூல்கள் அழிந்து போயினும் மொழி உள்ளளவும் சொற்கள் நிலவாதல் இருந்தே தீர்வனவாம். ஆதலால் நூல்கள் முதலிய சரித் திர ஆராய்ச்சிக் கருவிகள் ஒழிந்துபோயினும் சொல் லாராய்ச்சி பெரிதும் பயன்படவல்லதே. இது நிற்க.

சைவசித்தாந்தம் வேதாகம சாரமாதலாலும் வேதா கமங்கள் வடமொழியிலிருப்பதாலும் ஆரியத்தினின்றே தமிழிற்குச் சைவக் கொள்கைகள் வந்தனவென்பர் ஒரு வகையார். இக்கொள்கை யுடையாருட் சிலர் ஆரியமு தமிழும் தமிழரது மொழிகளே யென்பர். ஆரியத்தி சிதைவாகத் தமிழ் இருந்தாலன்றி ஆரியரும் தமிழரு ஒரு வகையினரென்று கொள்வதற்கிடமில்லை. தத்து உணர்ச்சி ஒரு வகையாரிடம் முதற்கண் உண்டாய்ப் பி றொரு வகையார்க்குப் பின் பயன்பட்டிருக்கலாம். அ லது இருவகையாரும் தாம் தாம் ஒரு சிறிது தத்து உணர்ச்சி முன்னெய்திப் பின் கலந்து அதனை விரிவு செ திருத்தலும் கூடும். ஆரியத்தினின்றே தமிழரது ஒழுக்க ஞானம் முதலியன எழுந்தனவென்று கூறுதல் எத்துணை பொருத்தமுடைய தென்பதைப் பின்வரும் ஆராய்ச்சியி வைத்துக் காண்க.

உரை, கருதல், காண்டல் என்னும் மூன்று அளவை ளுள் முதல் நின்றதைக் கடைப்பிடித்து ஆராயுமிடத் அறிஞர் ஆரியத்தையுந் தமிழையும் ஒரு பெற்றியினவாக கருதுவது புலனும்.

> ' தமிழ்ச்சொல் வடசொல் லெனுமிவ் விரண்டும்
> உணர்த்து மவனை யுணரலு மாமே '

> ' ஆரியமும் தமிழும் உட னல்கி
> காரிகை யார்க்குங் கருணை செய்தானே'

என்ற **திருமூலர்** திருவாக்கினை இடைச் செருகல் என் கூறுவாருமுளர். தத்தமது கருத்துக்கு இசையாத

வற்றை அவ்வாறு கூறுவது ஒரு கொள்கை பற்றினார்க்கு இயல்பாதலினாலும் இடைச்செருகுவதும் ஒரு தீய வழக்கமாக நின்று நிலவுதலாலும் பிற இரண்டு அளவைகட்கும் ஒத்துவரும் உரையே கொள்ளற்பாற்றென்பது முடியும். இரண்டாவது மேற்கோளுள் உடன் என்றதனால் ஆரியத்தினின்றே ஞானநூற் கொள்கைகள் தமிழிற்கு வந்தனவென்று கோடல் பொருத்தமில்லாததே. இம்மேற்கோளைப் புகுத்தலென்பார் 'தமிழ்ச்சொலும் வடசொலும் தாணிழற் சேர', 'தமிழினீர்மை பேசித் தாளம் வீணை பண்ணினல்ல முழவமொந்தை மல்குபாடல் செய்கையிடமோவார்' முதலியவாகத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்துள்ளும், பிற திருமுறைகளிலும் காணும் பல மேற்கோள்களையும் புகுத்தலென்பாரோ யாம் அறியேம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கினை நன்குஉணர்ந்து இயல் நூல் செய்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தமிழ் நாட்டு மக்கள் வகையினை வாகைத்திணையுட் சுட்டுவான் ஓதிய " அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் " என்ற முதற் குறிப்புச் சூத்திரத்துள் மூன்று காலமும் உணர வல்ல ஞானம் பெற்ற அறிவர் என்பாரும் அவர் சொல் வழி நின்றொழுகும் எண்வகைத் தாபதப் பக்கத்தாரும் தமிழ் நாட்டிற் குரியாரெனக் குறித்த இடத்தும் அறிவராகிய நிறைமொழிமாந்தர் பண்டைத் தமிழிற் போந்த எழுவகை இலக்கியங்களுட் சிறந்த மறைகள் இயற்றினாரெனக் குறித்த விடத்தும் அவர் ஆரியரெனவும் அவர் இயற்றியன வடநூற் சார்பாயவெனவும் கூறாமை காண்க.

அங்ஙனங் கொள்வோர் தமிழ் நிலத்து வழக்குக் கூ
இயல்நூலின் இயல்பு அறியாதவராவர். மேற்சுட்டிய தெ
காப்பியச் சூத்திரங்களாலே யாம் உணர்ந்து கொள்
யாதெனின் தமிழ்நாட்டிலே இறைவனது திருவருள் பெ
றுத் தமிழ் மக்கட்கு ஒளி நெறி காட்டவல்ல பெரியோ
தமிழ்ப் பெருமக்களாய் விளங்கினரெனவும் அவர்வழி ந
ன்றொழுகுவார் எண்வகைப்பட்டனரெனவும் அவர்கள் த
கண்ட அரிய நூற்பொருளையும் கடவுளருள்பெறு முற
மையும் உணர்விக்கக் கருதி இயற்றியருளிய நூல்
மறை யெனப்படுமென்பதும் ஆம்.

வடநாட்டு ஆரிய முனிவரைத் தொல்காப்பியனார் ஐ
ரென்று ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளார். அதை,

'பொய்யும் வழுவும் புகுந்த பின்னா
ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப'

என்ற இடத்துக் காண்க. ஐயரென்பது ஆரியரென்பத
சிதைவாம். ஐயா என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி
இருடிக ளென்றது காண்க. தமிழ் நாட்டு அறிவர் இருடி
ளென விசேடிக்கப்படுவதில்லை அறிவர் அருளிய நூ
ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் காலத்தும் ஆகமம் என்ற பெ
ரால் குறிப்பது வழக்கம என்று தெரிகிறது.

'ஆகம மென்ப தறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொளல்'

என்ற மணிமேகலை அடிகள் உற்று நோக்கத்தக்கன. கா
சித்திலையுள் உலக நிலையாமை கண்டு துறவு புக்கோர் த

மனைவியரைத் தமது பணிவிடைக் குரியவராகக் கொண்டு வாழ்ந்தமை குறிக்கப்பட்டது. அந்தண ரென்பார்க்குரிய இலக்கணம் யாதென்று கூற வெழுந்த மரபியற் சூத்திரம் திருவள்ளுவர் குறித்ததுபோல அவரது பண்பினை உரையாமல் அவரது அடையாளங்களைக் கூறியது வியக்கத்தக்கதே.

> 'நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே
> ஆயுங்காலை அந்தணர்க் குரிய'

என்றவிடத்து நூலென்பது ஏட்டைக் குறிப்பதோ பூணூலைக் குறிப்பதோவென்னும் ஐயமெழற் பாலதே. அந்தணர் என்ற சொல்லும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாக விருப்பதால் அது பிற நாட்டினரைக் குறிக்க எழுந்த தென்று கூற இடமில்லை. கமண்டலம், திரிதண்டம், ஆசனம் என்னும் மூன்றையும் துறவியர்க்கு உரியனவாக நூல்கள் கோடலினாலும் துறவியர்க்குப் பூணூலின்மையாலும் நூலென்பது ஏட்டைக் குறிப்பதேயாமென்க.

அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து அந்தணர் ஒரு வகைத் துறவியராவர். இது பற்றியே அந்தணரது இலக்கணத்தைத் திருவள்ளுவர் 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் அதிகாரத்து விதந்து ஓதினர். தமிழிலே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் இனிதுணர்த்தும் நான்மறைகள் இருந்தன என்பதைத் திருநான்மறை விளக்கத்திற் கண்டு கொள்க. உறுதிப் பொருள் நான்கினையும் உணர்த்தவல்ல நான்மறைகள் ஆதியில் தமிழில் இருந்தன வென்றும் அவைபோன்ற மறைகள் நிறைமொழி மாந்தராலே தமிழில் இயற்றப் பட்டனவென்றும், தமிழ் நன்மக்கட்கு

உண்மை யறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் அறிவர் தமிழ் நாட்டி ரென்றும் யூகிக்கப்படும். கூறிய அந்நான் மறையும் மு முதற் கடவுள் ஆலநிழற்கீழ் அறம் பகரக்கேட்ட நால் வாயிலாக எழுந்தன எனத் தேவாரம் முழங்குதலாலு சைவ சித்தாந்த உண்மையறிவு தமிழ் நாட்டினர்க்கு தமிழ்ப் பெரியோராலே பண்டைக் காலத்துக் கிடைக்க பட்டுள்ள தென்பது யூகிக்கப்படும்.

இக் கொள்கையானது நன்று நிலவுதற்கு இடையூறு உள்ளன தமிழ்ப் பண்டை மறைகள் மறைந்தமையும் அ வற்ற செந்தமிழ் நூல்கள், தமிழ்மக்களது மடியினாலும் ப வினையினாலும் இறந் தொழிந்தமையும், தமிழ் நூற்பொ ருள் விளக்கும் வடமொழி நூல்கள் பாதுகாக்கப் பெற் நாடெங்கும் பரந்தமையும், வட நூலாளர் தம் நூல் மீ வைத்த பற்றும் தமிழரது நூற்பற்றின்மையும், அப்ப ற்றின்மையை நிலைபெறச் செய்பு மூலம் தமது உயர்வை நிலைநிறுத்தக் கருதும் ஆரியர் முயற்சியால் தமிழரத வடநூ லபிமானமும் வடசொற் பெருவழக்கமும் யாண் டும் தழைத்தமையும், இனைய பிறவும் ஆம் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆயினும் தமிழ் நெடுங்கணக்கின் அமைப்பையும் தமிழ் எழுத்தியல் நூல் நுட்பத்தையும் நுணுகி ஆராய் வோர் பேச்சொலிக் குழாத்துக்கு மூலமாகிய தனி ஒலி களும் துணை ஒலிகளும் ஒலி நூல் முறைப்படி தமிழில் அமைந்து நிற்குமுறை எம்மொழி யுள்ளும் கிடையாது எனவும் எம்மொழியையும் எவ்வொலியையும் திட்பமாக வரைதற்கு உரிய எழுத்துக்கள் தமிழிலே உள்ளனவென்

லும் உணர்தல் கூடும். இங்ஙனம் கண்ட பேரறிவாளராகிய திரு. P. V. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள் தமிழ் இயல் நூலினை அதன் சொல்வரலாற்றினைக்கொண்டு பொருள் கொள்ளுமிடத்து அஃது ஒரு சைவ சித்தாந்த நன்னூலாக விளங்குகின்றது என்று கூறுகின்றார்கள். நெடுங் கணக்கை யும் இயல் நூலையும் வகுத்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் அவ்வியல் நூலிற் கூறியவாறே முக்காலமும் அறியும் ஆற்றலுடைய ராகலின் தமிழ் நூல்கள் தமக்குப்பின் அழிந்தொழிவனவா மென்பதை முன்னோக்கி மொழியுள்ளளவும் உண்மை நூற் கருத்து நிலைபெறுமாறு அதனை எழுத்தினும் சொல்லினும் இயல்நூல் அமைப்பினும் பாதுகாத்து வைத்தனர்போ லும். தமிழ் மக்கள் பண்டுதொட்டே தத்துவ வுணர்ச்சியில் தலைசிறந்தவரென்பதைப் பின்வரும் தமிழ்ச் சொல்லா ராய்ச்சியால் ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

அந்தணர் என்ற சொல்லைப்போலவே பார்ப்பார் என்ற சொல்லும் தமிழே. பார்ப்பார் என்றமையாலே அஃது ஆரியப் பிராமணரைக் குறிப்பதெனத் துணிவது தற்காலத்திற்குப் பொருந்துமாயினும் பண்டை நூலா ராய்ச்சிக்குப் பொருந்துமாறில்லை. ஆதலால் தமிழ்ப் பார்ப்பார்க்கு உரிய தொழில் ஆரியப் பிராமணர்க்கு உரிய வேள்வி முதலியனவே என்று கொள்ளுதலும் தவறே. நுணுகி ஆராயுமிடத்து அன்பு மிக்க வழிபாட்டினால் கட வுட் காட்சி பெறவல்ல தமிழ் மக்களே பார்ப்பார் எனப் பெற்றன ரென்பது விளங்கும். கடவுளை ஒரு வடிவத்திலே வழிபாடு செய்வதற்கு முதல் நின்றுதவுவாராகிய இற்றைக் காலத்தில் ஆதிசைவர் எனப்படுவோரே பண்டைப் பார்ப்

பார் என்று யூகிப்பதற்கு இடமுண்டு. முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவாரும் அவரே. ஆதிசைவ ஆசாரியரை சுமார்த்தராய்ப் பிறந்து சைவம் புகுந்து ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவரினின்றும் பிரித்து வேறாகக் கருதும் வழக்கமும் கொள்கையும் இருவரும் ஒரே மக்கட் பகுப்பைச் சார்ந்தாரல்லரென்பதை நன்கு வற்புறுத்தும். என்னை?

இந்தியாவிலுள்ள இந்து மக்கள் அனைவரும் நான்கு வருணப் பகுப்புடைய ஒரே மக்கட் கூட்டத்தினர் ஆவரெனின் அவருள் ஒரே சமயத்தவராய் ஒரே மரபினராய் உள்ள இருவர்க்குள் வேற்றுமை காண்பதற்குக் காரணம் வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. ஆதிசைவரும் மகா சைவரும் ஒரே கொள்கை யுடையராய் ஒரே முறையாக ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவராய் இருப்பினும் அவருள் ஆதிசைவரை வேறு பிரிவினராகவும் மகா சைவரைப் பிறிதொரு பிரிவினராகவும் கருதக் காரணமில்லை. ஒரே மிஷனைச் சார்ந்த புராட்டஸ்டண்டு கிறித்தவப் பாதிரிமாருள் ஐரோப்பியர், இந்தியர் என்ற பிரிவொன்று தவிர வேறு யாதுமில்லை. இவ்வாறே எச்சமயத்தும் கொள்ளப்படும். சமய வேற்றுமையும் வருண வேற்றுமையும் இல்லாதவிடத்து ஐரோப்பியர் இந்தியர் என்றது போன்ற மக்கட் பகுப்பு வேற்றுமை யொன்றுமே யாண்டும் காணப்படும். ஆதலின் ஆதிசைவரும் மகாசைவரும் தமது பிறப்பினாலே வெவ்வேறு மக்கட் கூட்டத்திற்கு உரியாரென்பது நன்கு யூகிக்கப்படும். இவ்வேற்றுமை பற்றியே மகா சைவரது வருணத்தாராகிய சுமார்த்தர் ஆதி சைவரை இகழ்வதும் அன்னோர் மகா சைவராகியபோதும் திருக்

கோயிலிற் பாரார்த்த பூசைக்கு அருகரல்லர் என்று ஆகமம் விதித்ததும் என்க. இதுபற்றியே திருமூலமா முனிவரும்,

"பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றன்னை யர்ச்சிக்கில்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்
பார்கொண்ட நாட்டிற்குப் பஞ்சமு மாமென்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே"

என்று அருளிச் செய்ததும் காண்க. இத்திருப் பாட்டினுள் பேர்கொண்ட பார்ப்பான் என்றது சமார்த்தனை யாவது மகா சைவனையாவது குறிக்கு மென்பதில் தடையில்லை. இன்னோர் பார்ப்பார் என்னும் பேரைக் கொண்டனர் என்பது குறிக்கப்பட்டது. அஃதாவது ஆதி சைவரின் பேராகிய பார்ப்பார் என்றதைத் தாமும் அவர் போல நடித்து ஊதியம் பெறுதற் பொருட்டுத் தமக்குப் பெயராக வழங்கினவர் ஆரியப் பிராமணர் என்று கருத வேண்டியதா யிருக்கிறது. இவ்வாறே அந்தண ரென்ற சொல்லையும் அவர்கள் தம் பெயராய்க் கொண்டனர் போலும். அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருந்த மன்றெனக் குறிப்பா லுணர்த்துவான் அந்தணர் இலக்கணத்தைத் திருவள்ளுவர் விதந்தோதினர் போலும். ஆகவே ஆதி சைவரே தமிழ் நிலத்தில் முதன் முதல் பார்ப்பா ரெனப் பட்டார் என்பது விளங்கும். விளங்கவே, சைவ சித்தாந்த நெறியை அறிவுறுத்தும் ஆசிரிய வகையில் சிறந்தோர் தமிழரென்பது முடியும். இதனாலும் இப்போது சைவ சித்தாந்த மெனப்படும் திருநெறியானது பண்டைத் தமிழரது கடவுள் நெறியெனக் கருதப் பெறுமென்க.

ஞான முதல்வனைச் சுட்டும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் கடவுள், இயவுள், கந்தழி யென்பன. ‘கடவுள்’ என்ப தன் நேர்பொருள் ‘கடந்துள்ள பொருள்’ என்பது. எதனைக் கடந்தவனென உலக முதல்வனைக் கூறுதல் இயல் பெனின், காணப்படு முலகத்தை என்பது. அறிவு முதிர முதிரக் கடவுள் உள்ளத்தைக் கடந்துள்ளவன் என்பது விளங்கும். விளங்கவே சொற் கடந்தவன் அவனெனச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இச்சொல்,

“ நினைப்பதாகச சிந்தைசெல்லு மெல்லையேய வாக்கினாற்
றினைத்துணையு மாவதில்லை சொல்லலாவ கேட்பவே
அனைத்துலகும் ஆயநின்னை ஐம்புலன்கள் காண்கிலா
எனைத்தெனைத்த தெப்புறத்த தெந்தைபாத மெய்தவே”

“ அப்பாலைக் கப்பாலானை ஆரூரிற் கண்டடியேன்
அயர்த்தவாறே”

“ எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் என் ஆரமுதேயோ ”

என்னும் திருவாக்குக்களை நினைவுறுத்துகிறது. ‘காண்டற்கரிய கடவுள் கண்டாய்’ என்று உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறிய வண்ணம் காணப்படும் யாவும் அழிதலின் அங்ஙனம் அழியும் பொருள்களுள் ஒன்றல்லாத முதல்வன் காணப்படாதவனாய், காணும் இவ்வுலகைக் கடந்து நிற்பவன் என்னும் பொருளையுடைய பெயரை ஞால முதல்வனுக்கு இட்டு வழங்கும் மக்கள் வகுப்பினர் படைப்புப் பொருளைக் கடவுளரெனக் கருதாத நிலையினரே யென்பது தெள்ளிது. கடவுள் என்ற சொல் தமிழில் மிக்க பழமையானது. அவ்வாறே இயவுள் என்ற

சொல்லும் ஆம். எல்லாவற்றையும் முதல்வன் இயக்கு கின்றான் என்னுங் கருத்தில்லாதவர் அவனை இயவுள் என்னக் காரணமில்லை. 'கந்தழி' என்ற சொல் பற்றி லான் சுட்டிறந்தவன் என்னும் பொருளையுடையது. கந்து என்பது முதலில் தறி, யென்பதை யுணர்த்திப் பின்பற்றும் ஓர் பொருளைக் குறிப்பதாய்ப் பின் பற்றுக்கோடாக உள்ள எதையும் உருவகிக்கப் பயன்பட்டது. "பழமை கந்தாக" என்றவிடத்து அப்பொருள் காண்க. கடவுளை வணங் கும் நிலையத்திற்கும் அப்பெயர் வருவதை 'கந்துடை நிலையினும்,' 'கலிகெழு கந்தங் கடவுள் கைவிட' என்ற விடங்களிலும் காண்க. கடவுள் பற்றி நின்று அருள் செய் தற்கும் கடவுளை நினைவூட்டுவோர் சுட்டுதற்கும் நிலையமாக நின்ற கந்தினுக்கு வேறாய்ச் சுட்டற்றவன் என்றபொருள் கந்தழி யென்ற சொல்லிற்கு உள்ளதாம். எல்லாவற்றை யும் இயக்கும் முதல்வன் பற்றிலான் எனவே அவன் தன்வய முடையவனென்பதும், எல்லாவற்றையும் இயக்கு வது தன் பொருட்டன்று என்பதும், சுட்டிறந்தவன் எனவே தோற்றக் கேடுகளில்லாதவனாய் முற்றறிவுடையன் என்பதும், இயவுள் என்றமையினாலே அவன் இயற்கை யறிவை யுடையவனென்பதும், கடவுள் எனவே உலகைக் கடந்துளனாதலின் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கினவ னென்பதும், உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவ னெனவே பொருள் தன்மையால் உயிரின் வேறாயனென்ப தும் இனிது விளங்கும். யாதொரு வடிவில் அவனை வணங்கினாலும் அன்பர்க்குத் தோன்றி அருள் புரிவா னென்பது ஓர் சிறந்த கொள்கை. கந்துடை நிலையில் கட

வுளைத் தமிழர் வழிபட்டமையானும் " முரணினர் உட்க முருகெழுவியனகர் " என்னு மிடத்துக் கடவுள் குறிஞ்சி நிலத்தார்க்குத் தோன்றுவது கூறப்பட்டமையானும், அது தமிழ் மக்களுள் பரவியிருந்தது என்பது இனிது போதரும்.

உயிர், உடம்பு என்ற சொற்கள் உருவகப் பொருளில் இலக்கணத்துள்ளும் வழங்குவதனால் தமிழ் நாட்டினர் யாவர்க்கும் உயிர் உடம்பு என்பதன் வேறுபாடு தொன்று தொட்டே நன்கு தெரிந்த தொன்று என்பது சொல்லாமலே அமையும். 'உடல்மேல் உயிர்வந் தொன்றுவது இயல்பே' என்ற ஆசிரியப்பா, உயிர் உடம்பின் பற்றுடையதென்ற கருத்தை நயம்படக் குறித்தது காண்க.

' சிவம் ' என்ற சொல் செம்மையடியாகப் பிறந்தது. செம்மை என்பது நன்மை, நேர்மை, சிறப்பு, மங்கலம், சுகம் என்கின்ற பண்பினையும் செந்நிறம் என்ற நிறத்தையுங் குறிக்கும் ஒரு சொல். செந்நிறம் என்ற பொருளில் அச் சொல் வழங்குமிடத்து அதினின்று ' சிவ ' என்ற சொல் எழுந்து வழங்குதல் கண்களிரண்டுஞ் சிவந்தன வென்பதில் அது சிவந்தன வென்பதன் பகுதியாக அமைதலால் விளங்கும். கடவுளை ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனர் செம்பொருள் என்றார். செம்பொருள் என்னும் சொற்றொடரின் பொருளே சிவம் என்பதற்குங் கொள்ளப்படும். இப் பொருளிலே தான் 'சிவம்' என்பது வடமொழியிலும் வழங்குவது. சிவம் என்ற சொல்லை வடமொழியாகக் கொண்டு கூறும் தாதுப்பொருள் தமிழ்ச் சொற்பொருள் போல அவ்வளவு சிறந்ததன்று.

சிவ என்பதிலுள்ள சகரம் ஆரிய பாஷைகளுள் ஆதி கிடையாதென்று பாஷாதத்துவ விற்பனர் கூறுகிறார். ச என்பது தமிழ் எழுத்து. ஸ் என்பது ஆரியம். வ என்பது ஆரியத்திலுண்டு; ள என்பது தமிழிலேதான் ஆதியில் வழங்கியது. அப்படியே ண என்பதும் ஆதியில் தமிழிலேயேதான் இருந்தது. தமிழிலே யுள்ள சகரத்தின் ஒலியே சிவம் என்பதிலுள்ள சகரத்துக்கும் ஆம் என்பது டாக்டர் கால்டுவெல் செய்த ஆராய்ச்சியால் இனிது விளங்கும். இதனாலே பொருளாலன்றிச் சொல்லாலும் சிவம் என்பது தமிழே. சுகந்தருவது, மங்கலந் தருவது என்று கடவுளைக் குறிப்பது தமிழரது நினைவின் போக்குக்கு ஏற்றதேயன்றி, பண்டை ஆரியரது நினைவின் போக்குக்கு ஏற்றதன்று காணப்படும் பொருட்கு அப்பாற் பட்டவனென்றும் இன்பந் தருபவனென்றுங் கடவுளை யெண்ணுவது பண்டைத் தமிழ் மக்களது இயல்பு. அளப்பருந்தன்மை வளப்பெருங் காட்சிய தாகிய ஆகாயத்தைப் பார்த்தவுடனே எல்லையற்ற அவ்வாகாயமும் அங்கே தோன்றுகின்ற ஒளிப் பிழம்பாகிய ஞாயிறும் திங்களுமே முதல்வனும் என்று நிரியக்கொண்ட மனநிலையில் எழுந்த சொற்களே கடவுளுக்குப் பெயர்களாக வடமொழியில் வழங்கின. பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன் என்ற சொற்கள் பெரிதும் பரந்தன, செம்மையன் என்னும் பொருள்களில் ஆதியில் வழங்கின. பெரிது என்னுஞ் சொல்லில், அளப்பரிதாய உலகினின்றும் கடவுளைப் பிரித்தறிதற்கு உரிய பொருட் சிறப்பு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. முதலில் அளப்பரிய உலகையே பெரிதெனக்

கொண்டு உலகையும் முதல்வனையும் ஒன்றெனக் கருதி னோர் கூறிய சொற்போல அது விளங்குகின்றது. எவ் வாறு பொருள் கொள்ளினும் கடவுள் என்ற சொல்லைப் போலப் பொருள் வளமுடைய தன்று. விஷ்ணு என்ற சொல் வியாபகன் எனப் பொருள்பட்டு எங்கு மிருப் பவன் என்று கடவுளைக் குறிக்கும். எங்குமிருந்து அவன் செய்வது யாதென அச்சொல் விளக்காததால் அஃது இயவுள் என்ற சொல்லைப்போல் பொருளாற்ற லுடைய தன்று. அதற்கு நேராய மால் என்ற சொல் அன்பு என்னும் பொருள்பட்டு, கடவுளுடைய திருவருளைக் குறிப்பது. விஷ்ணு என்பதின் பகுதிப் பொருளுடைய தமிழ்ச்சொல் இறைவனென்பது. அஃது 'இறு' என் பதனடியாகப் பிறந்தது. இறு என்பது தங்குதலென் னும் பொருளுடையது. ருத்திரன் என்ற சொல் பல பொருள் உடையதாயினும் செம்மையனென்ற பொருளில் முதல்வனை ஆரியர் நெருப்புவாயிலாக வழிபட்டமையை வெளிப்படுத்தும். துன்பம் நீக்குபவன் என்று அச் சொற்குப் பொருள் கொள்ளினும் அஃது இறைவனை மாத்திரம் குறிக்கும் நயம் உடையதாகத் தோன்றவில்லை.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் முழு முதற் கடவுள் ஒருவன் உளனென்றும், அவனின் வேறாய் உயிரும் உலகும் உளவென்றும், அன்பினால் வழிபடுவார்க்கு முதல் வன் அருள் புரிவானென்றும், பண்டைத் தமிழர் ஆரியக் கலப்பின் முன்னே உணர்ந்தனர் என்பதைத் தமிழ்ச் சொற்களே இனிது விளக்குவது கண்டாம். இம்மொழி கள் தனித்தமிழ்ச் சொற்களாயும் மொழி பெயர்ப்பான்

அமைந்தன வல்லாதனவாயும் விளங்கலாலும் வடமொழிப் பண்டைநூலிற் காணப்படும் கடவுட் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்கள்போல அத்தகைய பொருள் நலமுடையதல்ல வாகலானும் இச்சொற்கள் குறிக்கும் அரிய உண்மைகள் ஆரியக் கலப்பின் பின் தமிழர்க்குத் தெரிந்தனவென்று கொள்வதற்கு இடமில்லை.

'மறைமொழிதானே மந்திர மென்ப' என்று தொல்காப்பியர் குறித்ததை ஆராயுமிடத்து வடமொழியில் மந்திரம்போலத் தமிழில் மறை மொழிகள் இருந்தன என்றும் அவை கருதிய பயனைக் கொடுக்கும் ஆற்றலுடையன வென்றும் விளங்குகின்றன. சொற்பொருட்கு ஏற்ப, மறை மொழியைத் தமிழ் மூதறிவாளர் தக்கார்க்கு மறைவாக ஈதலன்றி வெளிப்படக் கூறமாட்டார். ஆதலால் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தமிழ் மந்திரங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க வென்றார். ஈதறியார் மந்திர மென்பது தமிழர் அறியாததொன்று என்று பிதற்றுவார்கள். எம்மந்திரத்திற்கும் மூலமாகிய பிரணவ மந்திரம் தமிழே என்பது,

'கொன்றைச் சடையார்க்கு ஒன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழாற் பகர்வோனே'

என்ற அருணகிரிநாதர் திருவாக்கால் இனிது விளங்கும். பாதுகாப்பவன் என்கின்ற பொருளில் கடவுள், ஓம் எனப் படுவரென (வடமொழி)க் கூர்ம புராணத்திற் கூறியவாறே பாதுகாத்தல் என்கின்ற பொருளில் தமிழிலேதான் ஓம் என்பது சொன் மூலமாக விளங்குகின்றது, ஓம்பு என்பது அதனடியாகப் பிறந்த சொல். பகுதியின் பகுதியே சொன்

மூலமெனப்படும். எழுத்து வடிவாலும் பிரணவம் தமிழே யென்பது சொல்லாமல் விளங்கும். செவிப்புலனாக ஒலிக் கப்படுமிடத்தும் அது தமிழ் நூல் விதிக்கு ஏற்றதாய் விளங்குமென்று திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் நன்கு விளக்கிப் போந்தனர். பிரணவத்தை 'முத் தமிழ்' என்று கூறும் சித்தர் வடிக்கினையும் உற்று நோக் குக.

இனி, மந்திரங்களுள் பிரதானமாகிய பீஜமந்திரம் எனப்படும் வித்தெழுத்து வடமொழி வேதத்தின் மிக்குப் புலனாவது அன்றென்றும், தந்திரத்திற்கே உரியதென்றும் கல்கத்தா ஐக்கோர்ட்டு நீதிபதி (High Court Judge, Calcutta) யாகிய சர். ஜாண் உட்ராவ் (Sir John Woodroffe) என்பவர் கூறியுள்ளார். வடமொழியில் தந்திர மெனப்படுவதும் தமிழில் நூலெனப்படுவதும் ஒரு பொரு ளுடையனவே. தமிழர் இமயமலை முதல் குமரி ஈறாக உள்ள நாடு முழுவதிலும் பரவியிருந்தனர் என்று சரித்திர நூலார் கூறுகின்றார்கள். ழகர எழுத்துள்ள மொழிகள் இமயமலைச் சார்பில் இன்றும் வழங்குகின்றன. தமிழ் மக் களுள் சிறந்த வேளாளரே கங்கை மைந்தர் எனபது, அவர் கங்கைத் துறையில் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்ததைக் குறிக்கும். இருக்குவேதத்தில் நன்கு ஆராய்ந்த மேல் நாட்டுக் கவிஞ ராகிய (Ragozin) ரகோசின் என்பவர் தமது (Vedic India) வேடிக் இந்தியா என்னும் நூலுள் 'சிவன்' என்னுந் தெய்வம் திராவிடரால் வணங்கப்பட்டதென்றும், திராவிட மன்னர் பலர் வடநாட்டில் அரசு புரிந்தனர் என்றுங் கூறி யுள்ளார். வடநாட்டில் தமிழர் நிலவிய காலத்துப் பொன்

மலையின் ஒரு பகுதியாகிய கைலை என்னு மிடத்தைத் தமது சமய நிலையமாகக் கொண்டனர்.

ஆவும் கூவிளமும் கண்மணியும் வடநாட்டில் செழித் தோங்கிய பொருள்களே. இமயமலைச் சாரலில் ஆரியரும் தமிழரும் ஒருங்கு கலந்தனர். தமிழரது நூலை ஆரியர் தந்திர மென்றனர். ஆரிய மொழியிலுள்ள தந்திரங்கள் யாவும் தமிழ் நூல் வழியவென்பது தந்திரத்தை ஆரியர் அவைதிக மென்று கொண்டமையால் இனிது விளங்கும். தந்திரமென்பன ஆரியருக்குத் தமிழரிடமிருந்து புதிதாக வந்தமையால் 'வந்தது' என்னும் பொருளுடைய ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லை அதற்கு இட்டு வழங்கினர்போலும். தந்திரத்தின் பல கருத்துக்கள் வேதத்துள் புகுவனவா யின. தமிழ் நாட்டு அறிவர் தமது மாணவர்க்கு ஆகமம் அறி வுறுத்தினர் என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப் பிய வுரையுட் கூறியது காண்க. தந்திரச் சார்பாய நூல் கள் கூறும் மருத்துவம், மந்திரம், யோகம், ஞானம் முதலி யன வைதிகச் சார்பாய நூல்கள் கூறுமவற்றுள் நின்றும் வேறாகக் காணப்படுதலாலும் வைதிகச் சார்பாயெழுந்த சாங்கியம் முதலிய அறுவகைக் கோட்பாடுகளையும் தந்திர நூலார் புறமெனக் கழிப்பதாலும் அவ்வாறே தந்திரக் கோட்பாடு விசேஷங்களைப் புறமென வைதிக நூலார் ஒதுக்குவதாலும் தந்திர நூலோடு தமிழ் நாட்டுச் சித்தர் நூலினை ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து அவற்றுள் ஒற்றுமை மிகுதி காணப்படுதலாலும் கடல்கொள்வதன்முன் தமிழி லிருந்த அறிவர் நூலும் பின் எழுந்த வடமொழித் தந்திர நூலும் முதலும் வழியுமாமென யூகிக்கப்படும். தமிழ்

நாட்டு மூவேந்தரும் தமது அடையாளங்களை இமயத்தில் பொறித்தமை இமயம்வரை தமிழ்நாடு ஒரு காலத்தில் பரவியிருந்ததெனை யூகித்தற்கு இடந்தரும். எங்ஙனம் கைலைத்திருமலை தெய்வப் பொதுநிலையமாகக் கொள்ளப் பட்டதோ அவ்வாறே தென்னாட்டிலே பொதியின் மலையும் கொள்ளப்பெற்றதே. இமயமும் பொதியிலும் சைவரது நாட்டின் எல்லை யென்பார்,

'கயிலையும் பொதியிலும் இடமென உடையாய்'

என்று தேவாரத்துள் அருளிச் செய்தமையுங் காண்க.

தமிழ்நாட்டுத் திருத்தொண்டர் வரலாறு கூறப்புகுந்த சேக்கிழார் பெருமான் திருமலைச் சிறப்புக் கூறியதும் இவ் விளைபுபற்றியே என்க. வடிவ வணக்கமானது முதல் முதல் தந்திர நூலினுள்ளே காணப்பட்டதென்று சர் ஜாண் உட்ராவ் என்பவர் கூறியுள்ளார். தமிழ்ப் பண்டை நூல் களும் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்துகின்றன. ஆதலின் இமயத்துள்ள கோயில்கள் பலவும் தமிழராலாதல் அவரது வழிச்சென்றோராலாதல் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண் டும். தென்னாட்டிலுள்ள பெரிய சிவாலயங்கள் யாவும் சைவ சித்தாந்திகளது முயற்சியால் அமைந்தன வென் பதை டாக்டர் கால்டுவேல் என்பவர் தெரிவித்திருக்கிறார். ஆதியில் எல்லா ஆகமங்களும் சிவபெருமானைப் பற்றி யனவே யென்பது 'சர்வாகம மயச்சிவ:' என்ற நாரத பரிவிராஜகத்தால் இனிது விளங்கும். வேதத்துள்ளும் உபநிடதத்துள்ளும் பலவிடங்களில் சிவனைப்பற்றிய உரை கள் காணப்படினும் சைவாகமத்துள்ளே தான் சிவனைப்

பற்றிய யாவும் பரக்கக் காணலாம் என்ற கருத்தை 'சிவச்சைவாகம ஸ்தானும்' என்ற அன்ன பூரண உப நிடதம் விளக்கியதூஉங் காண்க. இதனால் வேதத்துள் காணப்படும் சைவபாகம் ஆகமத்தினின்றும் போந்தமை தெளிவு. ஆகம ஞானமாகிய தமிழரது தத்துவ ஞானத்தை ஆரியர் தமிழ் அரசரிடமிருந்து முதலில் உணர்ந்தன ரென்பது சாங்தோக்கியத்துள் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆரியர்க்குள் ஆதியில் கனல் வழிபாடே சிறந்து விளங் கிற்று. கனல் வழிபாட்டைச் சிறப்பாகச் செய்யும் ஆரியர், அம்மக்கட் கூட்டத்துள்ள ஏனையோரினும் சிறந்தவராதல் பற்றிப் பிராமணர் எனப்பட்டார். பிராமணர் என்ற சொல் லிற்குப் பெரியவரென்பது பொருள். எக்கூட்டத்தாருள் ளும் கடவுட் பூசைக்குரியார் பெரியார் எனப்படுதல் இயல்பே. தொன்றுதொட்டுக் கனல் வழிபாடியற்றிய நான்கு பிராமணர் தத்துவஞானம் உணரவேண்டி ஓர் அரசரிடம் சென்றனர் என்று சாங்தோக்கியங் கூறுகின்றது. இவண் நோக்கத்தக்க தொன்றுண்டு.

ஆரியருள் போர் புரிவோர் அரசராகவும், சமயத் தலைவர் பிராமணராகவு மிருந்தனர். ஆரிய அரசர் தத்துவ ஞானம் உணர்ந்திருப்பின் அவர் தமது கொள்கையைப் பிராமணர்க்கு அறிவித்து அன்னோர் வழிபாடும் தமது குடிகள் வழிபாடும் அக்கொள்கைக்கு ஏற்புடைத்தாக நிலவும் வண்ணம் ஒழுங்கு செய்திருப்பர். ஆதலானும் பின் வரும் அரச வாக்கியத்தாலும் பிராமணர் நால்வரும் சென் றடையப்பெற்ற மன்னன் ஆரிய மன்னன் அன்றென்பதும் அவன் தமிழ் வேந்த னென்பதும் தெளியப்படும். மேற்

குறித்த நான்கு பிராமணரையும் நோக்கி அரசன் கூறிய தாவது, 'நீவிர் எம்மிடம் வந்தது வியப்பைத் தருகின்றது; பிராமணன் ஒருவனும் இந்த ஞானத்தை இதுவரை பெற்ற தில்லையே' என்பதே.

இனி, ஆகமம் என்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிது ஆராய் வோம். ஆகமம் என்னுஞ் சொல் சிவபெருமானிட மிருந்து வந்த ஞானநூலைக் குறிக்குமென்பர். சிவபெரு மான் அவர் ஞானத்தை விஞ்ஞானகலர் பதின்மருக்கும், ருத்திரர் பதினெண்மருக்கும் கூறிய முறையால் ஆகமம் இருபத்தெட்டாயின என்னும் சரிதம் ஒருபுற மிருப்ப, ஆகமங்களை யெல்லாம் சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கு அறிவுறுத்தினர் எனவும் இறைவனது ஐம்முகங்கள் வாயி லாக ஆகமப் பொருளை அறுபத்தறுவர் கேட்டனரெனவும் கூறும் வரலாறுகளுமுள. ஆதிசைவர்க்குக் கோத்திரத் தலைவராகிய அகத்தியர் முதலிய ஐந்து முனிவர்க்குள் நான்கு முனிவர்க்கு அவ்வைந்தாகமங்களையும்; ஒருவர்க்கு எட்டு ஆகமங்களையும் ஐம்முகங்கள் வாயிலாக சதாசிவ மூர்த்தி அருளியதாகக் கூறுவதுமுண்டு.

இந்நில வுலகத்திலே ஆகமங்கள் 'மன்னுமாமலை மகேந்திர மலையில்' அருளப்பட்டன வென்று ஸ்ரீ மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்திருப்பதாலும் மகேந்திர மலை பொதியத்திற்குத் தென்பாலிருப்பதாகச் சிவதருமோத் தர முதலிய ஆகமங்கள் கூறுதலாலும், அம்மலையிருந்த நாடு தமிழ்நாடா யிருந்ததாலும், ஆகமங்கள் முதல் முதல் தமி ழிலே அருளிச் செய்யப்பட்டன வென்பது யூகிக்கப்படும்.

அவற்றின் திரிபுகளே இப்போதுள்ள வடமொழி யாகமங் களென்பர். தமிழிலே ஆகமமென்ற சொல்லானது பல வகைச் சமயத்தார்க்கும் உரிய சாதன நூல்களைக் குறிக் கப் பொது வகையாகவும் வழங்கும்; அது பரிமேலழகர் உரையிற் காண்க.

இங்ஙனம் கூறியவைகளால் நாம் தெளிதற் குரிய பொருளாவது ஆகமமென்பது ஞான நூலைக் குறிக்கும் ஓர் மொழி எனவும், அதனைப் பக்குவர்க்குத் தமது திரு வருள் வாயிலாக அவரவர் பக்குவத்திற் கேற்ப உணர்த்த அன்னோர் செய்த நூல் ஆகமமாமெனவும், அவ்வா றெழுந்த உயர் நூல் உ௮ எனவும், அவற்றிற்குத் தலைவர் ஐம்முனிவரெனவும் யூகிக்கப்படும்.

பண்டைச் செந்தமிழ் அருள் நூல்கள் மறைந்த பின் னர் வடமொழி வேதங்களை நான்காக வகுத்த வியாசமுனி வர் அவ்வேதங்களிலே குறிப்புப் பொருளாகச் சைவநூ லுண்மைகளை அமைத்து வைத்தனர். சிறப்புப்பொருளாகச் சிவமாநெறிக் கொள்கைகளை யெடுத்து விளக்கும் வட மொழி நூல்கள் ஆகமமெனப் பெயர் பெற்றன. தமிழிலே பண்டை நான்மறை முறைகளை உலகிற்கு உணர்த்தக் கரு திய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களைப் பொதுவகையால் திறம்படத் தமது நூலுள் அறப்பகுதியில் ஓதியருளினர். பின்னர் சைவத் திருநெறித் தலைவராகிய முதல்வர் நால்வரும் தமது கட வுட் பழம் பாடல்களிலே தாம் நுகர்ந்த சைவ சித்தாந்தத் தேனமுதத்தை நிறைத்து உலகிற்கு உதவினர். அவ்

வாறே இருமொழி நூற்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த திருமூல மாமுனிவர் முதலிய பேரறிஞர் தமது அறிவு நூல்கள் வாயிலாகச் சைவசித்தாந்த ஒளியைத் திகழச் செய்தனர். அப்பெரியார் காலங் கழிந்தபின் செந்தமிழ் அறிவு நூல் களையும் சிவாகம நூல்களையும் ஆராயும் முயற்சி குறைந்த மையாலும் வேத ஞானகாண்ட சாரமாய் வியாசர் செய்த பிரம சூத்திரத்தைப் பொதுப் பிரமாண நூலாகப் பலர் தழுவித் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே பொருள் கொண்டு உலகிற்குப் பெருமையல் விளைத்தனர். ஆதலால் பிரமசூத் திர பாடியங்களா லுண்டாகிய மயக்கத்திற்கு மருந்தில் லாது மன்பதைகள் அலமுறு நின்றனர். அப்பொழுது தென்முகத் தெய்வப் பரமாசாரியர் திருவருளால் போல லாப் பிள்ளையாரிடம் உண்மை நூல் உணர்வினை முழுதும் பெற்ற ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவ நாயனார் சைவ நன் மக்களது பெருந்தவக் கொழுந்தா யெழுந்தருளிச் சிவஞான போதம் என்னும் சைவ சித்தாந்தத் தலைமணி நூலைத் தமிழுக்கு உயிரான பன்னிரண்டெழுத்தென்னப் பன்னிரண்டு சூத் திரங்களால் திருவாய்மலர்ந்தருளி அதனை ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாச்சாரியார் முதலிய தமது மாணவர் நாற்பத்தொன்ப தின்மருக்கும் உபதேசித்தருளினர். சிவஞான போதத் தின் வழிநூலாக வெழுந்த சிவஞான சித்தியார், சிவப் பிரகாசம் முதலிய நூல்கள் செய்யுள் வடிவாயிருந்தமை யால் பிற்காலத்தார் சைவ சித்தாந்த நூற் பொருளைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்திற்றிலர். வடமொழிச் சிவஞான போதத்திற்குச் சிவாக்கிரயோகிகள் இயற்றிய உரை பெரி தும் பயனுடைத்தெனினும் சைவ சித்தாந்த நுட்பத்தைச்

செவ்வனே விளக்கும் ஆற்றல் மிக்குளதன்று. ஸ்ரீ உமாபதி சிவாச்சாரியார் செய்தருளிய பௌட்கர விருத்திப் பொதுப் பாகத்தை;வடமொழியில் நன்கு விளக்குவதாகும். எனினும் அது சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை முழுவதும் கூறும் நூலன்று. வடமொழிச் சிவஞான போதத்திற்கு வித்தியாரணியர் முதலிய புற மதத்தினர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே பொருள் கொண்டனர். ஆதலால் சிவஞானபோதப் பொருளை அளவை நூன்முறைக் கேற்பவும் இருமொழி அருள் நூல்முடிவிற் கேற்பவும் விரிவாக விளக்கும் பேருரைப் பெருநூ லொன்று வேண்டியதாயிற்று. அது துறைசை மாதவச் சிவஞான யோகிகளாலே இயற்றியருளப்பெற்றது. வடமொழியிலும் தென்மொழியிலுமுள்ள சைவசித்தாந்த வுண்மைகள் முழுவதையும் இனிது விளக்கிச் சைவசித்தாந்த நூல்களின் முடிபை உணர்தற்குரிய தெளிவினைக் கற்பார்க்கு நல்கும் கதிர் மணி நூல் இஃதேயாம் என்பது யார்க்கும் விளங்கும். இங்ஙனம் ஒருவாறு சைவ சித்தாந்த வரலாறு கூறி முடித்தாம்.

குறிப்பு:

சைவ சித்தாந்த நன்மக்கள் யாவரும் தமது சமய நூல்களைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தலைத் தமது பெருங் கடனாக எண்ணக்கடவர். நூல் பாதுகாப்பு முன்றினாலே ஆரியர் தமிழரின் மேம்பட்டனர். நூல் பாதுகாவாமையினாலேயே தமிழர் தம் பெருமையை இழந்தனர். தமது சமய நெறி இன்னதென உணர்ந்து அதன்வழி ஒழுகுவதைக் கடைப்பிடித்தலினாலே ஏனையோர் உயர்ந்தனர். அங்ஙனம் செய்யாமையினாலே சைவர் அங்கி ஒழிந்தனர். அம்மட்டோ! நமக்குப் பெரு வாழ்வும் பெரு நிதியுமாகிய திருக்கோயில், திருமடம் முதலிய சைவ சமய நிலையங்களைப் புறச்சமயத்தார் பறிகொள்ள விடுத்து வாளாவிருக்க நேர்ந்தது. சைவ சித்தாந்த நூல்களை இனியாவது நாம் கைநழுவ விடாது போற்றிப் புரப்போமாக. சைவ சித்தாந்தத்தின் சார்பாய நூல்களனைத்தையும் தமிழிலே அச்சிடுவித்துப் பயன் கொள்ளுதலும் நமது கடமையே. ஆங்கிலத்திலே Science என்கிற பூதநூல், புல நுண்ணூல்கள் போல் நுண்ணூல்கள் யாவும் சைவ சித்தாந்தத்திற்குச் சார்பாக இருப்பின் அவற்றையும் நாம் கொள்ளவேண்டும். வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள சரியை கிரியா யோக நூல்கள் யாவும் சைவசித்தாந்த சார்பினவாதலால் அவற்றையும் தமிழிலே யாருமறிய அச்சிடல் வேண்டும். எளிதாக யாவர்க்கும் விளங்கும் வண்ணம் சித்தாந்தக் கொள்கையினைப் பரப்புதற்குச் சிறு நூல்கள் வெளிவரல் வேண்டும். திருவாசகம், சிவஞான போதம் என்னும் இரண்டு நூல்களையும் சொற்

பொருளாதல் விளங்கும்படி அச்சிடுவித்து யாவர்க்குங் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கிறித்தவர்கள் யாவரும் சைவ சித்தாந்த வுண்மைகளைச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் உணரும் வண்ணம் போதகர்கள் நியமித்து அவற்றைக் கற்பிக்கவேண்டும். சைவமாணவர் தங்கள் நூலைக் கற்றுப் பாதுகாத்துப் பிறர்க்கு ஈதல் போன்று சைவர் ஒவ்வொருவரும் சைவ நூல்களைக் கற்றுப் பாதுகாத்துப் பிறர்க்குப் பயன்படச் சொல்லல் வேண்டும். இன்றேல் சைவரென்னும் பெயர்க்குப் புறம் பேயாவர். குடதிசைக் கிறித்தவக் குருக்களாகிய Dr G. U. Pope, Dr. Gowdie முதலியவர்கள் திருவாசகம், சிவஞான போதம் முதலிய நூல்களைக் கற்றுச் சீராட்டிப் பாராட்டி நிற்கவும், நம்மவர்கள் தங்கள் பெருநிதி யிழந்து புறச்சமயிகள்முன் திகைத்து நிற்பது எத்துணை யிரங்கத் தக்கதாகின்றது. இந்நாட்டிலே பொருளாளரும், துறவிகளும் சைவசித்தாந்தம் இன்னதென்றுணராது கொன்னே வாழ்நாட் கழிக்காநிற்ப, சுமார்த்தரும் வைணவரும் தமது மொழியினையும் தமது சமய நூலினையும் அரசாங்கத்தாரும் சர்வகலாசங்கத்தாரும் மதித்துப் பேருதவி செய்யும் வண்ணம் முயன்று வெற்றிபெற்றிருக்கின்றார்கள். அம்மட்டோ! நமது சமய வளர்ச்சிக்காகவும் தமிழ் வளர்ச்சிக் காகவும் கோயில்களிலும் மடாலயங்களிலும் வைத்த பெருநிதிக் குவியல்களெல்லாம் தஞ்சமய வளர்ச்சிக்கும் தம் மேம்பாட்டிற்குமே உரிமையாக்கிக் கொண்டார்கள். சர்வகலா சங்கத்தார் வடமொழி வேதாந்தநூல் வல்லார்க்குச் சிரோன்மணிப் பட்டம் கொடுப்பதாக ஏற்

படுத்தியிருப்பதுபோல் சித்தாந்தப் புலமைப் பட்டங்கள் அமைக்கவேண்டுமென்று நாம் அறிவிக்க வேண்டும்.

ஆதலால் சைவ சித்தாந்திகள் தமது அரிய நூல்களையும் சமயத்திற்கு உயிராகிய நிலையங்களையும் ஊக்கந் தளராது பாதுகாக்க முயல்வதுடன் தமது ஒப்பற்ற சமயம் எங்கும் பரவுதற்குரிய முயற்சிகள் யாவும் செய்து வெற்றி பெறும் வண்ணம் விடாமுயற்சியையும் தளராத ஊக்கத்தையும் நிலைத்த பேரன்பையும் சிவபெருமான் பெருங் கருணையால் ஈந்தருளும் வண்ணம் திருவருளைப் போற்றுவோமாக.

சைவசித்தாந்த உண்மைவரலாறு

முற்றிற்று

TIRUPATI

A GUIDE FOR THE PILGRIMAGE

TO

TIRUMALAI SRI VENKATESWARA

MAHAMAHOPADHYAYA 684
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

BY

Sri P. V. RAMANUJASVAMI, M.A.,

Director, Sri Venkateswara Oriental Institute, Tirupati.

SECOND EDITION.

PUBLISHED

BY

Sri C. ANNA RAO, B.A.,

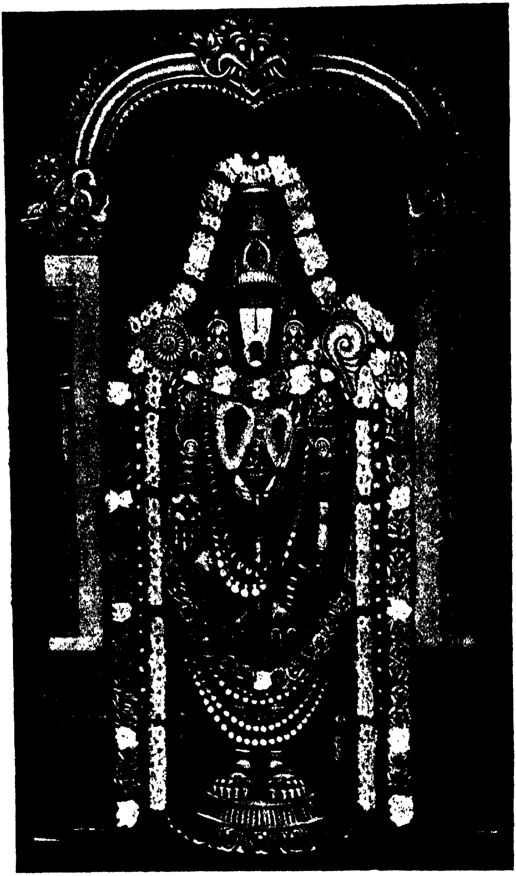
Commissioner T. T. Devasthanams, Tirupati.

1950

அன்பளிப்பு

CONTENTS

SREE
BALAJI VENKATESWAR

THE LORD OF THE SEVEN HILLS OF TIRUPATI

TIRUPATI

I

TIRUPATI AND TIRUMALAI

Tirupati (known as Sripadapura in Sanskrit) is a Municipal town, with a population of about 20,000 and an area of about one and a half square miles, lying at the foot of a picturesque range of hills in the Eastern Ghats, known as a Seshachala. It can be easily identified from a distance by its shape resembling a hooded serpent. At nights, the electric lights along the flight of steps display how the steps lead up the hill in a zigzag way like the body of a moving serpent. The town is comprised in the Chandragiri Taluk of the Chittoor District. The Railway station of Tirupati East is next to Renigunta Junction on the Gudur-Katpadi section of the Madras and Southern Mahratta railway system. The town is easily accessible by Rail from all parts of India. From the north and the north-east, the pilgrims have to alight at Gudur and board the metre gauge train there. From the south and the north-west they have to alight at Renigunta and get into the other train. From the south-west, Katpadi is the Junction where they have to change the train. Tirupati is about 90 miles from Madras by road. The climate of Tirupati is neither too hot nor too cold, except for a month or two in summer. The

town is healthy, being neither too damp nor too dry and is provided with protected water supply by the Municipality.

The town is increasing in importance. Though not the Taluk centre, it has a Munsif's court, a Stationary Sub-Magistrate's office, and a Sub-Registrar's office. It is the head-quarters of the Deputy Superintendent of Police. There is an Oriental College an English High School, on Oriental Research Institute and a recently started First Grade College, all maintained from the funds of the Devasthanam. The town has, besides, a Municipal High School and a Government Girls' School. A spinning and Weaving Mill and a Paper Mill are under construction. The District Board has its Travellers' Bungalow,

Tirumalai is a small town, with a permanent population of about a thousand people, at an altitude of about 2,800 ft., snugly situated in an amphitheatre surrounded by hills. The village is formed along the four streets surrounding the Temple. Owing to the improvements effected in sanitation and provision made for good water supply in recent years, the malarial nature of the village has been gradually brought under control and the pilgrims are now safe during all the seasons of the year. The village of Tirumalai is about 7 miles from Tirupati by the steps and about 12 miles by the Ghat road which has been recently constructed by the Devasthanam at a cost of Six lakhs of Rupees. Buses ply up the Ghat road from Tirupati to Tirumalai and back at regular inter-

vals and the pilgrims can now reach Tirumalai for a small fare very comfortably without the difficult physical hardship of climbing the flight of steps over several hills which seem to reach the stars.

II

TRADITION

The Puranas declare that much merit accrues from a pilgrimage to Venkatachala, which is described as the hill most dear to Vishnu and which possesses several pools of holy water, a bath in which confers absolution from all sins. The Puranic accounts of the temple are collected in the *Venkatachalamahatmya*. It is said that this hill was originally one of the peaks of Mount Meru and as a result of the fight between Adisesha and Vayu, it broke asunder and fell on the Earth. It is also said that after the Pralaya-Kalpa, the Supreme Being, Vishnu, revealed himself in the form of a White Boar (*Svetavaraha*) for re-creation and rescue of the Earth, which had been immersed in the waters of Deluge, and having re-established the Universe. he decided to stay on the Earth for some time to protect the pious and destroy the impious, and commanded his vehicle, Garuda to bring Kridachala from his own Heaven (*Vaikuntha*) to the Earth and establish it on the banks of Swami Pushkarini (God's Tank). God Vishnu revealed himself under an ant-hill in a corner of the tank while his consort, Padmavati, rested at Tiruchanur, self-revealed at

the Padmasarovara (Lotus Tank). Adivarahaswam is enshrined in a temple on the west bank of th Pushkarini and claims precedence of worship ove Venkateswara, being older than the latter.

It is further said that the chain of Hills, on whicl the temple of Venkatesvara is situated, represents th head of the serpent, Adisesha on whom God Vishnu i said to rest. The seven hills of Tirupati on whicl Venkatachalapati stands are said to represent th seven heads of the serpent. The tail of the serpent i said to lie in the Kurnool district on which Srisaila i built. The temple of Narasimha at Ahobila is said t be situated on the body of the serpent.

Almost every one of the Alvars, the Tamil Vaish nava Saints, has praised the God of the Venkata Hill i esoteric terms in his or her hymns. Their poems reflec in detail their personal experiences in actually doin the pilgrimage to this temple. All the Alvars hav considered the God at Tirumalai as the most gloriou and amenable form to the devotee along with the Go at Srirangam. The great Vaishnava Acharyas hav been closely associated with the worship on the hil Tirumalai Nambi, a descendent of Nathamuni, chos to devote himself to the service of Venkatesvar at Tirumalai. His nephew, the famous Ramanuja charya, when he had risen to the headship of th Sri Vaishnava community, undertook the task c reforming the ritual and modes of worship in th temple, and placing them on a permanent basis. Th tradition established by Ramanuja is still preserved a

Tirumalai. It was also Ramanuja who installed Sri Govindaraja in the temple at Tirupati. The town of modern Tirupati itself is said to have been planned by him.

III

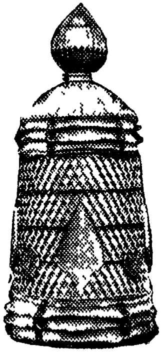
HISTORY

The temple dates from hoary antiquity being mentioned in Tamil Sangam poetry and by the early Alvars and it is stated that the God is referred to even in the *Rgveda.* There is a large volume of epigraphic testimony for the antiquity of the temple which has been published by the Devasthnam. The epigraphical records show that the holy temple at Tirumalai (with the attached shrines) has always been esteemed and patronised by the rulers of the land. The Pallava King of Kanchipuram (830 A. D.) appears from the inscriptions, to be the earliest donor to the temple. The rulers of the Chola dynasty, the Pandya kings of Madura and the Ballalas of Dharmasamudram laid their treasures at the feet of Sri Venkatesvara along with their bodies and mind. The number of benefactions to the shrine increased with the rise of the Vijayanagara Dynasty. Several kings of the first Vijayanagara Dynasty made large presents to the God. The founder of the second dynasty, Saluva Narasimhadeva, enlarged the temple and regulated the worship in it. Krishnadeva Raya, the greatest ruler of Vijayanagara made munificent presents to the temple. His half-brother and successor, Achyuta Deva, continued and

enlarged the benefactions. Even after the disruption of the Vijayanagara empire and the removal of the capital to Penukonda and later to Chandragiri, the stream of royal benefactions did not dry up. the latest of Royal benefactors was the local chief Matlakumara Anantarajayya. The statues of Krishnadevaraya and his consorts, Tirumaladevi and Chinnadevi, were installed in his own lifetime at the portals of the temple. There is also a statue of Venkatapatiraya. After the decline of the Vijayanagara dynasty, the temple received gifts from the nobles and chiefs of the other parts of the country. Raghoji Bhonsle, the Maharatta General, visited the temple and besides making arrangements for its permanent administration, presented valuable jewels to the God including a great emerald which is still preserved in a box named after him. The most notable among the donations made during recent years are those of the rulers of Mysore state and of Gadwal in the Nizam's Dominions. The temple has further all along been receiving a never-ceasing stream of offerings from the Hindu devotees from all parts of India.

The endowments made by the rulers and nobles of the country have not only enabled the services in the temple to be continued uninterruptedly, but have also enabled several amenities to the pilgrims and the public to be carried out. The route uphill has been patrolled for safety. Rest houses have been built for the accommodation of the pilgrims. Sanitary conveniences, medical aid and water supply have also been

provided. Telephone communication has been established between Tirupati and Tirumalai for speedy arrangements. Both Tirumalai and Tirupati including the pathway of steps, have been electrified. The surplus funds were not only invested in landed property but also used to maintain an Oriental College and Vedapathasala for training *Archakas* and *Parayanadars*, and two High Schools, one at Tirupati and the other at Vellore, for the benefit of the public. Recently a First Grade College was started at Tirupati to encourage higher education. Other charitable institutions maintained out of the funds of the Devasthanam are a Poor Home near Tirupati for lepers and the infirm, and an Orphanage at Tirupati for the destitute children. A Ghat road has been constructed recently for making the ascent to Tirumalai convenient to the pilgrims. Among the most notable undertakings from out of the funds of the Devasthanam for enhancing the splendour of the God and the grandeur of His festivals must be mentioned the construction of a Silver Car and the making of a Gem-set gold Kireetam valued at Rs. Ten lakhs.

IV

PILGRIMAGE

Pilgrims to Tirupati are met by Guides at the several junctions of the Railway, at Gudur, Renigunta,

Pakala and Katpadi, who offer their services to look after the lodging and other requirements of pilgrims. The pilgrims will do well to be careful in selecting the Guides. The Devasthanam has provided for all amenities to the pilgrims and the safest course is to follow the Devasthanam Guide with his badge on. He will take them to one of the Devasthanam Choultries where the staff will look after the conveniences.

1. THE CHOULTRIES.

There are two Choultries maintained by the Devasthanam in Tirupati—the New Choultry, a few yards from the Tirupati East Railway station and the Pushpathota Choultry on the way to the Tirumalai hills. Both are spacious and electrified and are kept clean and safe. In both, lodging and cooking utensils for the use of the pilgrims are provided free of charge. The New Choultry is more spacious than the other and is very near the Railway station. Besides, the Buses which ply up the Ghat road, start from this Choultry and pilgrims, who put up in it, can easily book seats in them. There is a cloak-room in which the pilgrims can deposit their luggage for safety free of charge when they go up the Hills. In addition to the main building of the choultry, there are a large number of tenements constructed in the same compound which are self-contained units for small families of pilgrims. The main building has a few furnished upstair rooms which can be had at a nominal daily rent. There is a Restaurant in the Choultry compound where the pilgrims, who cannot

cook for themselves, can conveniently have their food on payment at prescribed rates exhibited on the notice boards. The Choultry is self-contained having a Railway Booking Office, a Branch Post Office, a branch of the Devasthanam Co-operative Stores selling provisions and a Free Dispencary for the benefit of the pilgrims.

There are also some other private choultries in the town which provide accommodation for the pilgrims among which the Choultry of the Maharajah of Mysore in the heart of the town deserves mention.

2. KAPILATIRTHAM OR ALWARTIRTHAM

Before going uphill pilgrims generally take bath in the Kapilatirtham otherwise known as the Alvartirtham This is a tank with dressed stone steps at the foot of the Hill about six furlongs to the East of Alipiri (or Adipadi), the beginning of the steps leading up the hills. In the rainy season the water falls in a beautiful cataract from the Hill into the tank. The pilgrims bathe in the tank or under the water-fall. On the eastern bund of the tank and at right angles to the hill, there is a temple of Siva known as Kapilesvara, which is the only Siva temple in the town. There are four inscriptional pillars at the four corners of the tank with Vishnu's Chakram *(Sudarsana)* on them and the tank in consequence is also known as *Sudarsana Tirtham*. To the south of the tank, there is a temple of Sri Nammalvar and from the presence of this temple in its vicinity, the tank got its name of Alvar-tirtham. To the north-west corner of the tank

there is a cave wherein is an idol of Narasimha. It is stated that a subterranean passage exists through this to the far-away Tirumalai.

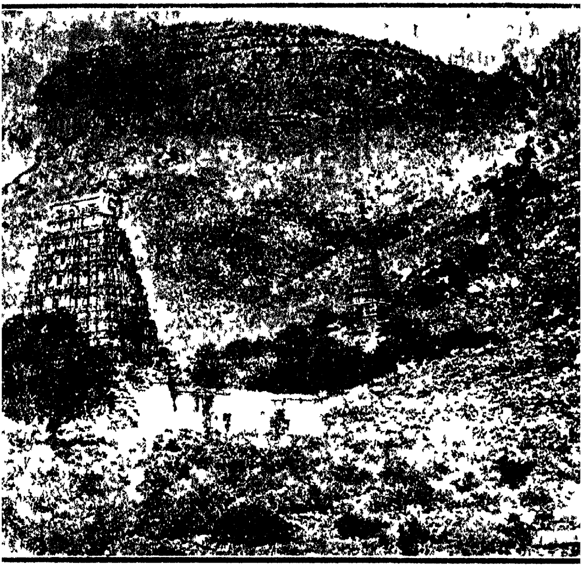
The Tirtham is about two miles from the town and pilgrims may walk the distance or engage jatkas or single bullock carts for hire. The Oriental College. the Oriental Institute and the First Grade College are situated on the way to the Tirtham.

3. JOURNEY TO TIRUMALAI.

The pilgrim can fix in consulatation with the Reception Officer or Choultry Superintendent as to how and when he can go up the hill. The Choultry Superintendent will supply him with all the information and assistance necessary. The pilgrim can take one of the buses which ply at regular intervals from the New Choultry to Tirumalai. The buses are under the direct control of the Devasthanam. The pilgrim can book seats in the bus with the Choultry Superintendent and can purchase tickets at the Motor Transport Office at the time of starting. As a general rule only those who book their seats in advance with the Superintendent can get tickets at the Booking Office.

Some pilgrims may prefer to walk the entire distance to the temple of Venkatesvara uphill. The route of steps is well maintained. It is patrolled and there are rest houses or *Mandapams* here and there for the pilgrims to take rest. There are water-sheds for drinking water. The route is further made safe for pilgrims by the installation of electric lights all through

FIRST HILL VIEW

the way. The gradients of the steps are not steep except for the first hill. The route passes through picturesque scenes and the morning ascent, though tiring upto the top of the first hill, or Galigopuram, is easy and bracing. The journey by foot takes about three hours while the bus takes only a third of the time. Starting early in the morning at about 4 o' clock the pilgrim can reach Tirumalai in time for the morning *Darsanam.* The buses start from 5 A. M. There are two kinds of buses, the First class and the Scond class. The First class bus fare is Rs. 2—0—0 and the Second class bus fare is Rs. 1—4—0 per head.

There are two temples on the route of steps to Tirumalai. The first is that of Narasimhaswami which is at a distance of four miles from Tirupati. The temple is not under the management of the Devasthanam. The second temple is that of Bhashyakara (Ramanuja). It is stated that this temple is built at the place where the famous Ramanuja rested for a while, while ascending the hills on his knees The daily offerings to this temple come from the temple of Sri Venkatesvara.

There are two towers one at the foot and the other at the top of the first hill. The first is called the Alipirigopuram and the second is called the Galigopuram. This tower is visible from a great distance. The distance between the two towers is about a mile.

4. TIRUMALAI ACCOMMODATION FACILITIES.

On arrival at Tirumalai the pilgrim may go to the Enquiry Office and fix up his lodging and other arrangements with the officers there. The office has been established by the Devasthanam for the convenience of the pilgrims. There are many choultries uphill maintained by the Devasthanam and the pilgrim can getaccommodation in any one of them The chief and largest of these is the Thousand Pillared Mandapam. It is now partitioned and converted into lodgings for the accommodation of the pilgrims. All the lodges are provided with electric lights and water taps. Utensils are also supplied to the pilgrims for cooking their food. Provisions can be purchased at a branch of the Devasthanam Co-operative stores located

in one of the rooms in the Mandapam. There is a Police station also in the Mandapam to ensure safety to the pilgrims.

Besides the above Mandapam, there are other buildings for the residence of the pilgrims. They are what are called the North Mada Sheds to the north of the temple containing spacious rooms for the accommodation of the pilgrims. There is also the Diwanam Building very near the temple for the use of the pilgrims. There is another choultry maintained by the Devasthanam called the Pithapuram Chatram which is situated to the west of the temple by the side of the Mysore Maharaja's Chatrams. The Devasthanam has recently constructed blocks of cement buildings containing tenements for the accommodation of small families of pilgrims. There are at present four such blocks, each containing five suites of rooms. In addition to these the Devasthanam has put up a pilgrim shed in the neighbourhood of the Alwar tank where pilgrims may stay and rest. The old Vicharanakarta's Office building has also now been converted into a choultry for the accommodation of pilgrims.

The Devasthanam is also maintaining a Traveller's Bangalow for the accommodation of Government and other officers visiting Tirumalai on duty.

The names of the different rest houses are enumerated below.

1. Thousand Pillared Mantapam.
2. „ Upstair rooms (25)
3. Diwanam Building.

4. V. K.'s Office Building.
5. Sub-station cement block "*Ramanujakutam*"
6. Doly Mantapam cement block "*Srinikethanam*"
7. Alwar Tank cement block "*Anantha Vilas.*"
8. Pithapuram Choultry.
9. Ethiraja Ashramam.
10. Medara Mantapam.
11. North Mada cement block "*Varahanivas*"
12. N. M. Zinc Sheds—"*Kripa Vilas.*"

In addition to these choultries maintained by the Devasthanam, there are others at Tirumalai where pilgrims may rest, the chief among them being the Choultries of the Maharajah of Mysore.

Food offered to the Deity is distributed to the pilgrims by the Devasthanam within the temple premises free of charge. The Mysore Maharaja's choultry offers a free midday-meal, to Brahmins. Others can mess in the Devasthanam controlled Hotel near the Enquiry Office. There are other hotels also catering for the needs of the pilgrims.

5. KALYANAKATTA

Almost every pilgrim to Tirumalai offers his hair to God Venkatesvara in fulfilment of his vow. The Devasthanam has made arrangements for having the pilgrims shaved at a particular place at the outskirts of Tirumalai called the Kalyanakatta. The pilgrims can have their vow of offering hair to the God fulfilled here by paying a prescribed fee.

6. SACRED TANK

Before going to the Darsanam of the God the pilgrims bathe in the holy tank called the Swami Pushkarini. The sacredness of this tank is highly praised in the Puranas. It is said to be the source of all the Holy rivers like Ganga. A bath in the tank is said to absolve all sins. It is very near the north wall of the temple. In the centre of the tank there is a stone pavilion with beautiful carved pillars. The Chakram of the Deity is taken to the tank for bath on the Vaikuntha Dwadasi day in the month of Dhanus (December—January) when innumerable pilgrims bathe in the tank along with the Deity. It is

SWAMI PUSHKARIN

said that even Gods come and take their bath in the tank and all the holy waters of the earth flow into the tank on that day.

7. TEMPLE

After taking a bath in the holy tank, the pilgrim goes into the temple to have the Darsanam of the God. The temple is of hoary antiquity and the God in it is self-revealed. It is said that Sri Maha Vishnu has come down from his abode, Vaikuntha, to stay at Tirumalai to reclaim humanity in this Kali age of sins.

The temple is a masterpiece of the best Dravidian type of architecture with its Gopuram or main tower facing the east. The Vimana or the Sanctuary is completely covered with gold plate and is known as Anandanilaya (Abode of Pleasure). The temple consists of three enclosures or *Prakarams.* The pilgrims can go round the sanctuary (*Garbhalaya*) in three *Pradakshinams.* The first is called tbe Sampangi Pradakshinam which is immediately after the outer gate called the *Padikavali.* There are two wells in this Pradakshinam, namely the *Viraja* and the *Poolabavi.* The flowers used by the deity are thrown in the latter. The bronze statues of Krishnadevaraya and his consorts and of Venkatapatiraya and the stone statues of Achyutaraya and his wives are found erected near the outer gate. The copper statues of Todar Mall, the Minister of Akbar and his wives are also found in this Pradakshinam. The pavilions of

Tirumalaraya and Ranganayaka, the store rooms of provisions, the Ramanujakutam and the flowers-room are in this enclosure.

Just before the second gate is the gold pillar called the *Dhvajastambham* and in front of it is the golden altar called the *Balipitham.* The second *Pradakshinam* is called the Vimanapradakshinam because it is immediately round the Garbhagriha. The kitchen, the Yagasala, the Kalyanamandapam, the vahanam rooms and the Parimalam room are in this *Pradakshinam.* The shrines of Vakulamalika, Yoga Narasimha, Varadaraja, Ramanuja, Senadhipati and Garuda are also in this Pradakshinam. There is one well in this Pradakshinam called the Bangarubavi (Golden well), the water of which is used in the kitchen. The third Pradakshinam is called the Vaikunthapradakshinam which goes round the Sanctuary on the sides and the back, *i.e.*, South, West and North. It is always kept closed and is opened only on one day in the year, the Vaikuntha Ekadasi, the eleventh day in the bright fortnight of the month of Dhanus (December-January) and closed on the next day.

Just before the third gate, which leads into the Sanctuary (*Garbhagriha*) and which is covered with gold plates and therefore called the *Bangaruvakili,* there is the front pavilion called the Tirumullamanimandapa or Rangamandapa. It is completely enclosed on all sides by iron bars and the office of the Parpatyadar, or officer in charge of the Temple, and the God's Hundi are situated in it. After passing through

MALAYAPPA SWAMI.

Bangaruvakili, the pilgrim can have the Darsanam of the God. The God in this temple is in five forms which are commonly known as:

1. Sri Venkatesvara or Mula (Dhruva) Beramu.
2. Malayappaswami varu or Utsava Beramu.
3. Sri Bhoga Srinivasamurthi or Kautuka Beramu.
4. Koluvu Srinivasamurthi or Snapana Beramu.
5. Ugra Srinivasamurthi or Bali Beramu.

8. TEMPLE OF VARAHASWAMY

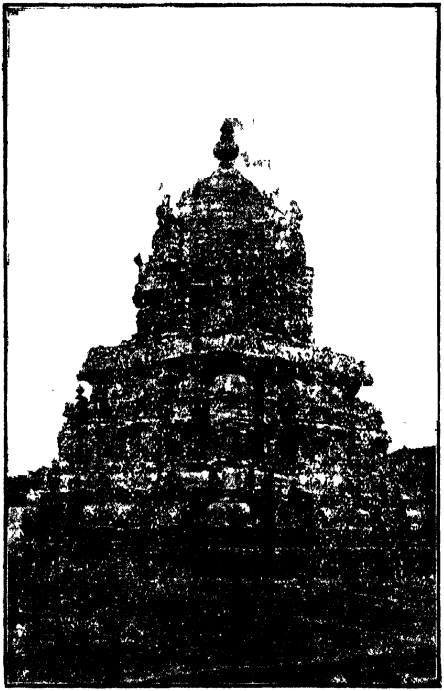
This temple is on the western bank of the Holy tank (Swami Pushkarini). This temple is stated to be older than the temple of Venkatesvara. Pilgrims to Tirumalai will have Varahaswami's *Darsanam* before they have that of Venkatesvara. Daily offerings are also made to Venkateswara only after they are made to Varahaswami.

9. DARSANAM.

Pilgrims are admitted into the presence of the God to have his Darsanam three times a day free of charge. The first is early in the morning at about 7 or 8 o' clock, a little after the doors are opened in the morning and the God is formally awakened. Pilgrims who ascend the hill starting early in the morning will generally be just in time for this which is called the Visvarupadarsanam.

The second Darsanam is at midday which is therefore called the Midday-darsanam. The third is in the evening at about 7 or 8 o'clock. This is called the

Night-darsanam. The three Darsanams will continue sufficiently long to allow all the pilgrims to have a view

ANANDA NILAYAM

of the God *i. e.*, they will last generally so long as there are pilgrims desiring it. So there is no necessity for the pilgrims to rush in. But the pilgrims are advised not to stay long in the presence of the God as

otherwise they will be causing delay for the Darsanam of other pilgrims and for the different services to God.

Pilgrims who want to enjoy the sight of waving of light (HARATI) to God, have to pay One Rupee in the office uphill and obtain a ticket for the same. They will have to present the ticket to the officiating priest when they go for the Darsanam of God when the waving of the light (HARATI) will be performed.

On Thursdays there is no night Darsanam and on Fridays there are no morning and midday Darsanams. The reason for this is that on Thursday evening the God is decorated with flower garlands which will be removed only in the midday on Friday for the holy bath (*Abhishekam*). There is no free or *Dharmadarsanam* of God decorated with flower garlands. Every pilgrim will have to pay a fee of one Rupee for this *Poolangi Darsanam*, either in the evening on Thursday or in the morning on Friday.

10. SEVICES (SEVAS)

The daily services are regularly rendered to the God. Besides the free or *Dharma-darsanam*, the pilgrims are permitted to have *Darsanam* of the God during certain services (*Sevas*) on payment of fixed fees. The following are the services.

(1) *Suprabhata.*—The service of formal awakening of God by reciting verses. Pilgrims are not admitted during this service.

(2) *Suddhi.*—Cleaning of the temple. Pilgrims are not admitted during this Service.

(3) *Thomalaseva.*—This is the service of decorating the God with flower garlands during the daily adoration. Pilgrims are allowed to witness this service to God on payment of a fee, which is Rs. 13. A family not exceeding five persons is allowed into the temple for one ticket. Pilgrims who pay the fee can remain in the temple from the beginning to the end of the service which takes nearly an hour and can have *Darsanam* of the God for a sufficiently long time, during which the devotees can have darsanam of the Lord's feet and also the abhishekam for Bhogamurthi with milk.

(4) *Koluvu*.—This is the Durbar service. Koluvu Srinivasamurthi is brought on a silver throne into the Rangamandapam in front of the Gold gate. The daily Panchangam and the accounts of the previous day are read out before the Deity.

(5) *Sahasranama Archana.*—This is the service of worshipping the God with Tulasi accompanied by the recitation of the thousand names of God. Pilgrims are allowed to witness this service on paying a fee of Rs. 7/- Each ticket entitles four persons to attend the service, which lasts for about half-an hour. At the end of the service, every pilgrim who attends it will be announced to God and His blessings are invoked upon him and his family.

(6) *Nivedana.*—The service of offering *Prasadams* to God. The great bell is kept ringing during this service. After Bali, the offering of Prasadams to all the

minor Gods round the temple, *Sattumurai* or reciting of the *Divyaprabandham* is conducted.

(7) *Ashtottara Archana.*—This is similar to the above Archana but during this worship only the 108 names of god will be recited. Admission to this service also is by tickets at Rs. 7/- per ticket. Four persons are admitted for this *seva* for each ticket.

After another *Nivedana*, the golden door of the temple will be closed. The evening services commence again with *Suddhi* (cleaning), *Thomala* (Flower decoration), *Archana* (worship), and *Nivedana.* No pilgrim is admitted during these evening services.

(8) *Ekantha Seva.*—This is the last *Seva* for the day; when Sri Bhogamurthi is to rest for the night in a velvet cushioned silver cot with music played by Thallapakam mirasi people. Milk and fruit are offered and distributed among the persons present. Pilgrims are allowed to witness this *seva* on tickets at the rate of Rs. 13. Five persons will be admitted for each ticket.

After this service the doors of the temple will be closed and sealed for the day.

(9) *Abhishekam.*—This is the service of ceremonious bath to God. This is performed only on Fridays. This service lasts for more than an hour. Pilgrims are allowed to witness this service but they will have to purchase tickets at the office for Re. 1/- per head.

The services (*sevas*) are so conducted that all pilgrims who attend them can have good Darsanam of God in the best possible manner. The three Free or Dharma *Darsanams* come between services (1) and (2), (6) und (7) and (7) and (8).

10. *Dhanurmasa Darsanam*— During this month there will not be any Dharma Darsanam for Visvarupam and during the special Puja in the morning Bilvarchana is done, and for Ekantaseva instead of Bhogamurtbi, Sri Krishna will be the occupant of the silver cot during nights.

11. OFFERINGS

The Devotees make large offerings to god. They may be deposited in the Hundi which is kept near the Parpatyadar's office at the Golden gate. It is easily accessible to the Devotees. The best way of offering presents in money and kind to God is to put them in the Hundi. Valuable ornaments, jewels, clothes etc., can also be handed over to the Parpatyadar who will pass a receipt for them. If the gifts (jewels and clothes) are intended by the devotee to be used for the actual decoration of the God, then he has to deposit in the Devasthanam a sum equal to the cost of the gift, according to the ancient custom of the temple. It is only then that the gifts are used to adorn the God.

12. PRASADAM.

The pilgrims can get *Prasadam (Free holy food)* from the Ramanujakutam after the second *Darsanam* is over. In normal times all pilgrims can get it.

The more important *Prasadams* of God are the Sandal paste and Camphor mixed with civet oil applied to God. The Sandal paste applied to God at the time of the last Seva will be distributed to the pilgrims in small quantities at the morning *Darsanam.* The balance will be in the custody of the Parpatyadar. The Camphor powder applied to the God's face every Friday will be removed every Thursday and this too will be in the custody of the Parpatyadar. These are considered to be very holy *Prasadams* and small quantities of these can be obtained from the Officer by the devotees.

The pilgrims can have special kinds of foods prepared and offered to God on payment of prescribed sums of money. The money can be paid in the office of the Parpatyadar and a receipt obtained for it. The food will be prepared, offered to God and given to the pilgrim in the course of the day. In this way Kesari-bhat and other kinds of food and Laddu and other kinds of sweet-meats can be got by the pilgrims.

Pilgrims who cannot offord to pay large sums of money for the above kinds of God's *Prasadams,* can purchase sugar candy, cocoanut kernel, cashew nuts etc., for small amounts and get them offered to God by paying a sum in the office equal to the value of the article to be offered.

13. SPECIAL FESTIVALS

Pilgrims can have special festivals celebrated in the prescribed manner by paying fixed fees. Such festivals will be conducted in the afternoons after the

temple doors are closed at the end of the second *Nivedana* service, Special Brahmotsavams (five varieties), Vasantotsavams, Kalyanotsavams, and Vahanasevas can be got performed in this manner by the pilgrims. The Devasthanam makes all arrangements for the proper conduct of these festivals in the most religious manner.

14. HOLY WATERS

There are some beautiful and sacred waters in different places on the hill. The pilgrim may bathe in all or at least some of them as they are made sacred and famous by penances performed at them by sages who were devotees of Sri Venkatesvara. The important among them are:

(1) *Vaikuntha tirtha*: This is at a distance of about two miles to the north-east of the temple. The water flows out of a cave which is known a *Vaikunthaguha.*

(2) *Pandava tirtha.*—This is at a distance of about two miles to the north-west of the temple. A bath in this is said to dispel all sorrow.

(3) *Jabali tirtha.*—This is at a distance of about 2 miles to the north-west of the temple. Saint Jabali is said to have lived here for sevaral years worshipping Venkatesvara. A bath in this is believed not only to dispel all sins but also to drive away spirits inhabiting the body.

(4) *Gogarbha tirtha.*— This is at a distance of one mile from the temple.

(5) *Akasaganga.*--This is at a distance of about wo miles to the north of the temple. The water falls ı a cataract. Anjana, the mother of Hanumant is said

AKASAGANGA

o have practised penence here for 12 years before giving birth to her son. Every day three vessels filled with water from here are taken to the temple for the worship of God.

(6) *Papavinasana tirtha.*—This is at a distance of about three miles to the north of the temple. A bath in this is supposed to confer salvation.

(7) *Chakra tirtha.*—This is at a distance of about 2 miles to the north-west of the temple.

(8) *Ghona tirtha.*—This is at a distance of about 10 mile to the north of the temple. (This is in the midst of a thick forest).

(9) *Ramakrishna tirtha.*—This is at a distance of about 6 miles to the north of the temple.

(10) *Kumara tirtha.*—This is at a distance of about three miles to the north-west of the above Papavinasana.

(11) *Thumburu tirtha.*—This is at a distance of about 10 miles to the north of the temple. (This is in the midst of a thick forest).

Note :— Almost every devotee visits the Akasaganga, Papavinasana and Gogarbha tirthams. The last three thirtams gain importance in the three full moon days of Thai, Masi, and Panguni Tamil months respectively on which dates it is said all the holy waters of Ganges etc. join in the tirtams for the benefit of the human beings to cast off all sins by their bathing in them on these days.

15. RETURN TO TIRUPATI

For returning to Tirupati, the pilgrim can book a seat in the bus for the journey down-hill by intimating to the Choultry Superintendent at Tirumalai. Or the

ilgrim may prefer io decend the hills on foot. The escent, of course, is not so difficult as the ascent. 'he best time of the day to descend is the after-noon. tarting at about 3 or 4 P.M. the pilgrim can be in 'irupati before 7 P. M. He may again pnt up in ne of the Devasthanam Choultries to complete his ilgrimage. Generally pilgrims are permitted to stay t a stretch only for three days in any Devasthanam houltry. If for any reason the pilgrim is obliged to xceed the time limit, he may obtain the permission f the Choultry Superintendent to overstay for a day r two

In addition to the pathway of steps from Tirupati here is another pathway from the Chandragiri side. Some pilgrims prefer to go up and down by this flight f steps. Although the gradient is steeper by these teps, the advantage is that these steps lead directly to he top of the hill on which the temple of Venkateswara is situated and so the route is shorter being a ittle less than 2 miles while the pathway of steps from Tirupati is 7 miles. But the distance from the Railway Station Chandragiri is 5 miles.

V

TEMPLES IN TIRUPATI,

Pilgrims to Tirumalai generally visit the temples at Tirupati on their return from Tirumalai. The temple of Govindarajaswami is very near the Railway station. The imposing tower of the temple (Gopuram)

will be visible from a great distance on the Railway line, as also the Galigopuram on the top of the first hill. The temple is belived to be built and the God in it consecrated by the great Vaishnava teacher, Ramanujacharya. The modern town of Tirupati is also said to be planned by him round the temple. Round this main temple there are small temples dedicated to Andal (Beebinac-charu), Krishna, Ramanuja, Tirumalanambi, Vedantadesika, Manavalamahamuni and others.

Towards the northrn end of the town stands the temple to Rama or Raghunatha commonly known as Kothandaramaswami. This temple is reputed to be consecrated by Jambavant.

Temples in honour of some Vishnava Saints, namely Nammalvar, Tirumangaialvar, Periyalvar, Kulasekhara, are also found in Tirupati. There are several other temples also in the town.

VI

TIRUCHANUR

This is a small town about 3 miles to the southeast of Tirupati. It is said that the ancient Sage Suka performed penence at this place. The place may be reached by rail alighting at the Chirtanur station between Tirupati East and Renigunta. But the station is about 1½ miles from the town and no facilities are available at the station to travel the distance of 1½ miles. So pilgrims generally prefer to go there from Tirupati by bus or Jatka or single bullock cart.

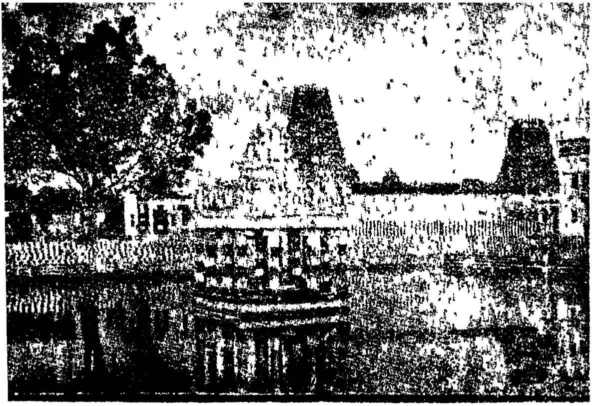

SRI PADMAVATHI THAYARLU

TEMPLE OF PADMAVATI

There is a temple dedicated to Padmavati at Tiruchanur. The Puranas say that she is the consort of God Venkateswara. So pilgrims to Tirupati, it is said, should not go away without paying a visit to her temple. The goddess is believed to have revealed herself on a Lotus in the tank adjoining the temple named Padmasarovaram. The birthday is still celebrated under the name Panchamitirtham on the ninth day of the Brahmotsavam of the Goddess. There is a beautiful stone pavilion in the middle of Padmasarovaram.

Thus closes the itinerary of the pilgrim to Tirumalai-Tirupati.

PADMASAROVAR

APPENDIX I

FESTIVALS

MONTHLY

1. On *Sravananakshatram* —The God is said to have been revealed under this Nakshatram. So every month on this day, God is bathed and taken round the temple in procession and placed for some time in the Rangamandapam for giving Darsanam to Devotees.

2. On *Rohininakshatram.*— This is the birth Nakshatram of Sri Krishna. Similar festival is conducted for Sri Krishna on this day.

3. On *Ardra.*—This is the birth Nakshtram of Ramanuja. So God is taken in procession along with Ramanuja and placed for some time in the pavilion before the temple of Ramanuja.

4. On *Punarvasu.*—This is the birth Nakshatram of Sri Rama. A festival to Rama is performed on this day.

5. On *Uttarabhadra.*—This is the birth Nakshatram of the Maharaja of Mysore. A festival is performed on this day with God in the ivory palanquin presented by the Maharaja.

6. On *Dvadasi.*—A festival is performed on this day which is endowed by the Gadwal state.

ANNUAL

1. *Vasantotsavam.*— This festival is performed every year for 3 days from the 13th to the 15th day of the bright fortnight of Chaitra.

2. *Nityotsavam.*— This festival takes place for 40 days from the Telugu New Year's day.

3. *Floating festival.*—The God is rowed in procession in the tank on a beautifully decorated float for 5 days. On the first and second day Lord Krishna with Rukmani and Sri Ramulu Varu are taken in the float respectively and on the last 3 days Sri Venkatesvara, will adorn the float.

4. *Brahmotsavam.*—This is performed for nine days during Navarathri in Asvayuja month. But when an additional or intercalary month appears in a year, this festival is performed in the month of Bhadrapada. Then an additional Navarathri festival is performed in that year.

5. *Dhanurmasotsavam.*—This is performed every day, early in the morning, during the whole of the month (from about 15th December to 14th January). The Ekadasi in the bright fortnight of this month is called Mukkoti Ekadasi. The third or innermost *Pradakshinam* is opened only on this day. Early in the morning on the next day, the God goes for bath in the Swami Pushkarani A bath at that time in the tank is said to be very meritorious. The gates of the Vaikunthapradakshinam are closed in the evening on Dvadasi.

6. *Adhyayanotsavam.*—This festival is conducted for 25 days before and after Vaikuntha Ekadasi, which comes in the middle. The prior festival is a day festival and the later festival is a night festival.

7. *Rathasaptami.*—This festival takes place on the 7th day in the bright fortnight of the month of Magha. The festival lasts the whole day and God will be taken in procession in one Vahanam after another for 7 times. So this festival is styled as a contracted Brahmotsavam.

ASTHANAMS

In addition to the above processional festivals there are a few festivals in which the God is seated in the Rangamandapam during the festival. Such festivals are called Asthanams.

1. *Telugu New Year's day asthanam.*—The year's Panchangam is read out (Panchangasravanam) to the God.

2. *Anivara-asthanam.*—This takes place on the first day of the month of Karkataka (middle of July).

3. *Deepavali-asthanam.*—This takes place on the Divali day.

APPENDIX II

PROGRAMME OF BRAHMOTSAVAM

	Evening ...	Ankurarpanam. Senadhipati Procession.
1st Day ...	Morning ...	Dhvajarohanam. Venkateswara will be seen in His coat-of-mail inset with diamonds and other precious stones on his golden pedestal.
	Evening ...	Big Sesha vahanam.

2nd Day ...	Morning ...	Small Sesha vahanam
	Evening ...	Hamsa vahanam.
3rd „ ...	Morning ...	Simha vahanam.
	Evening ...	Muthupandili-Pearl Palanquin.
4th „ ...	Morning ...	Kalpavriksha-Kalpa Tree.
	Evening ...	Sarvabhupala vahanam.
5ht „ ...	Morning ...	Mohini Avataram - Pallaki
	Evening ...	Garuda vahanam.
6th „ ...	Morning ...	Hanumantha vahanam.
	Evening ...	Vasantotsavam.
	Evening ...	Gaja vahanam.
7th „ ...	Morning ...	Suryaprabha.
	Evening ...	Chandraprabha.
8th „ ...	Morning ...	Rathotsavam-Car festival.
	Eveninn ...	Asva vahanam.
9th „ ...	Morning ...	PallakiUtsavam-Palanquin festival-Churnahbisheka-Bathing festival.
	Evening ...	Dhvajavarohanam.

Note:—The same programme with slight variaions is followed in the case of Sri Govindarajaswami, Sri Kodandaramaswami and Sri Padmavatiamma Brahmotsavams.

APPENDIX III

ARJITAM SCHEDULE

		Rs.	A.	P.
Harathi each	...	1	0	0
) *Darsanams.*				
1. Thomalaseva	...	13	0	0
2. Archana		7	0	0
3. Ekantaseva	...	13	0	0
4. Pulangi	...	1	0	0
5. Abhishekam	...	1	0	0

Note:—For (1) and (3) five persons will be admitted for each ticket; and for (2) only four persons for each ticket; and for (4) and (5) admission is for each ticket holder only.

ii) *Sevas*

1. Amantranotsavam	...	100	0	0
2. Pulangi	...	60	0	0
3. Abhishekam	...	450	0	0
4. Gambhura Vessel	...	250	0	0
5. Civet Vessel	...	85	0	0
6. Musk Vessel	...	50	0	0
7. Japhara Vessel	...	65	0	0
8. Sahasrakalasa Abhisheka	...	1500	0	0
9. Tiruppavada-Full	...	2000	0	0
10. Tiruppavada-Partial	...	1000	0	0
11. Abhisheka Kovil Alvar	...	500	0	0

Note:—(1) 10 persons will be admitted during the services of Thomala and Archana in the morning, and for Ekantha Seva during the night for the day. They will also be given Pongali prasadam in the noon and Dosalu in the night after Nivedana. One Rupee has to be paid for Datham additionally

(2) During this service, 10 persons are admitted for Darsanam.

(3) to (7) For all these sevas only 10 persons are admitted for Abhisekam. For item 3, the Abhiseka Samanulu will be given in the hands of the party for being taken into the Bangaru Vakili with the procession: for other items 4 to 7, the particular items only will be given in the hands of the party for similar purposes. Sree Vari Prasadams of Tirtham, Chandanam and Sree Padarenu will be given.

(8) to (11) These are a day's function each and the party will be given prasadams, Vada, Laddu, Appam, Dosai etc. besides Vastra Bahumanam at the end of the functions.

GENERAL: Additional one Rupee has to be paid for *Dattam* and Harathi purposes as per custom as occasions demand.

(iii) *Utsavams.*		Rs.	A.	P.
1. Vasantotsavam	...	2000	0	0
2. Brahmotsavam 1st class	...	1500	0	0
" 2nd "	...	750	0	0
3. Kalyanotsavam		500	0	0
4. Vahanaseva with diamond coat-of mail Kalpavriksha or Sarvabhupala	...	72	0	0
5. Vahanaseva without diamond coat-of-mail				
Golden Garuda	...	62	0	0
Kalpavriksha	...	62	0	0
Big Sesha	...	62	0	0

		Rs.	A.	P.
Sarvabhupala	...	62	0	0
Suryaprabha	...	62	0	0
Pallaki	...	62	0	0
Silver Garuda	...	32	0	0
Chinna Sesha	...	32	0	0
Chandraprabha	...	32	0	0
Elephant	...	32	0	0
Horse	...	32	0	0
Lion	...	32	0	0
Swan	...	32	0	0
Silver Tiruchi	...	32	0	0

ote.—(1) *Vasantotsavam*:— Conducted for ten days or lesser number of days as per the convenience of the party. Vastra Bahumanam, Chandanam and Sree Padarenu etc., will be given to the party.

(2) *Brahmotsavam*:—For 1st Class, 20 persons and 10 persons for the second class of Brahmotsavam will be admitted for Tomala Seva, Archana and night Ekantha Seva, each day of the performance of the Utsavam—which may be conducted for 8 days or a lesser no. according to the convenience of the party. Pongal and dosalu will be given to the party on days of the Utsavam. At the end, Vastra Bahumanam Sree Vari Prasadams of Sandal and Sreepadarenu will be given.

(3) *Celebration of marriage*:—At the close of the function Vastra Bahumanam, Thirtham, Chandanam, Sree Padarenu etc., prasadams will be given as per mamool besides Laddu, Vadas, Appams, Dosalu and food prasadams.

(4) *The Vahanam Sevas*:—Besides the payment of the schedule rates, the worshipper is bound

to pay Re. 1/- for each Vahanam additional for Harathi. One Vada or one Manoharam will be given to the Grihastha for each Utsavam.

GENERAL : Additional one Rupee has to be paid for *Dattam* and Harathi purposes as per custom as occasions demand.

(iv) *Food offerings.*

		Rs.	A.	P.
1. Dadhyodana	...	56	0	'
2. Pulihora	...	60	0	0
3. Pongali	...	70	0	0
4. Sakkarapongali	...	80	0	0
5. Sakarbhat	..	120	0	0
6. Kesaribhat	...	125	0	0
7. Payasam	...	80	0	0
8. Sira	...	160	0	0

Note:—Prasadams will be given to the party after Nivedanam

(v) *Pallu offerings.*

1. Laddu	...	125	0	0
2 Vada	...	60	0	0
3. Poli	...	45	0	0
4. Dosa	...	50	0	0
5. Appam	...	60	0	0
6. Tenatola	...	55	0	0
7. Sukhee	...	60	0	0
9. Manoharam	...	70	0	0
9. Jilebi	...	125	0	0
10. Ukaya Chatui the fruit must be supplied by the pilgrim.		5	0	0

Vote:—For each of the offerings, 30 Paniyarams will be given to the Grihastha who pays for it.

APPENDIX IV

APPROXIMATE TIMINGS OF SERVICES OR SEVAS.

Programme of Daily Worship.

No.	Service	Fee & other details	Approximate time
1.	Suprabhatam	Private	7 A.M.
2.	Visvarupadarsanam	Free	7-30 A.M.
3.	Thomalaseva	12-0-0 for 5 persons.	9 A.M.
4.	Koluvu (Can be seen form outside the gratings)	Free	10 A.M.
5.	Archana (with 1000 names)	7-0-0 for 4 persons	10-30 A.M.
6.	Naivedyam (1st Bell)	Private	12 Noon
7.	Midday Darsanam	Free	1 P.M.
8	Archana (with 108 Names)	7-0-0 for 4 persons	3 P.M.
9.	Naivedyam (2nd Bell)	Private	4 P.M.
10.	Arjitam Festivals for which the pilgrims have paid.		5 P.M.
11.	Tomalaseva	Private	8-30 P.M.
12.	Archana	Private	8-30 P.M.
13	Naivedyam (3rd night bell)	Private	8-30 P.M.
14	Night Darsanam	Free	9 P.M.
15.	Ekantaseva or Panpuseva	13-0-0 for 5 persons	10-30 P.M.

Note:—There is no free Darsanam in the night on Thursdays. There is only flower garland Darsanam. Ticket Re 1-0-0 per head.

There is no free-Darsanam in the morning on Fridays. There is only flower garland Darsanam. This is not free. Ticket Re. 1-0-0 per head.

Abhishekam is performed every Friday at about 1 P.M. This is not free. Ticket Re. 1-0-0 per head.

Tomalaseva and Archana on Fridays 4 or 5 P.M
Free Darsanam on Fridays ... 5 or 6 P.M.
There is no free Darsanam in the night on Fridays

APPENDIX V

BUS TIMINGS

Buses go up and down Tirumalai three times a day. These are buses owned and managed by the Devasthanam. They start in Tirupati at the back gate of the New Choultry where the Motor Transport Office is situated and in Tirumalai at the Enquiry Office.

Buses proceeding to Tirumalai will start at the New Choultry every half an hour or oftener between the hours 5 and 7-30 A.M.; 10-30 and 11-45 A.M, and 2-30 and 4-30 P.M.

Likewise the buses will start from Tirumalai Enquiry Office to Tirupati Choultry every half an hour or oftener between the hours 7-30 A.M. and 9-30 A.M.; 12-15 and 2-15 P.M. and 5 P.M. and 7 P.M.

First Class Bus fare : Rs. 2—0—0 per head.
Second Class Bus fare Rs. 1—4—0 per head.

Luggage over 10 lbs. per each ticket will be charged for separately at scheduled rates.

KOPPARA HUNDI

CAUTION

TO UNWARY PILGRIM.

1. Please *remember* that Tirumalai Hills is a very sacred place and Sree Venkateswara, a powerful force.

2. Please *respect* ancient customs and established usages when you are on the Hills.

3. *Wear no footwear*— a sort of penance. The Hills area is considered holy.

4. *Wear no flowers*—all flowers are for God only.

5. *Avoid smoking*, or carrying of any article for smoking.

6. *Avoid spitting*, and chewing betel and tobacco.

7. *Avoid taking meat*, fish, eggs, flesh, toddy or arrack or any other intoxicants.

8. *Take bath* and wear clean clothes before you enter the shrine.

9. *Avoid rushing* in for darsanam and take your chance in the Queue and allow chance for every one.

10. *Avoid loud conversation* or demonstration which would derogate the solemnity of worship.

11. *Respect and promote* the sentiments of pilgrims.

12. *Beware of Bogus Pandas* or dalalis or Pilgrim receivers who are likely to mislead you in regard to the performance of your vows and disposal of offerings.

13. *Give your offerings* in the Temple and ask for receipts.

14. *Deposit all your* Hundi offerings in the Hundi or Koppera at the Bangaru Vakili or Golden gate. Otherwise your vows will not be fulfilled.

15. *Ask for and obtain* all information and particulars from the Pilgrim Guides, Reception Officer, Choultry Superintendents, and Temple Managers, and *they are always at your service.*

16. *All offerings should be placed in the* Hundi *kept for the purpose* at the golden gate of Sree Venkateswara at Tirumalai; or hand them over at the Parpathyadar's Office and obtain receipts therefor.

17. The attempts of the authorities are to see that the pilgrimage is rendered possible at the minimum cost even to a very poor devotee.

18. The pilgrim is requested not to give presents either in kind or in cash to any of the Devasthanam servants for services rendered in discharge of their duties.

19. Complaints in regard to the conduct of the servants employed in the Choultries and the Temples will have to be made to the respective Choultry Superintendents at Tirupati and Tirumalai and the respective Managers of the temples.

20. The Devasthanam authorities will be very thankful and will always welcome any useful and constructive suggestions from devotees for improving the religious, spiritual and even secular services of the administration.

21. Finally a poor man can complete pilgrimage to Tirupati without spending a pie by alighting in Devasthanam Choultry, taking temple Prasadams at the time of the distribution in the temples; and having Darsanams free during Dharma Darsannm periods.

22. *Forward complaint* or suggestion to the Commissioner T. T. Devasthanams for action—and it will be promptly attended to.

Krishnadevaraya and his two Consorts Chinnadevi and Tirumaladevi. Statues stationed inside the first Gopuram of Sri Venkateswaraswami shrine at Tirumalai. **These two queens are frequently mentioned in the inscrip-**

THE PILGRIMAGE

"God's manifestation in the idols is the essence of our religious life." "The PARAMATMAN infuses His AMSA in images and shrines and is ever present with us in this form." "Idols are no mere toys, the temples are not mere museums or repositories of artistic images, the places of pilgrimage are not holiday resorts but they are all centeres of powerful activity and have both attracting and repelling forces. Starting for a place of pilgrimage must be preceded by devotion sublime objects by a mental preparation to formulate the higher desires and aspirations and to receive the fulfilment thereof and the pilgrimage should be conducted in a religious spirit. If in these centres your evil thoughts overpower you they will be repelled with a redoubled force on yourself; but if the desire to conquer the lower nature in you predominates on the occasion you are considerably helped by the ready response which the magnetism of the place accords to you. The process of pilgrimage conducted on the right lines is bound to earn for you the attainment of your higher aims and atleast an obstinate pursuance of it. Every time you make the pilgrimage you are made better and though you may start with BHOGA you will end in YOGA."